

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΟΥ Β' ΗΧΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰσιῶμεν στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον, τὸ Δογματικόν.

Ἦχος β'.

Ὡ τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμμανουήλ, φύσεως μὲν πύλας ἤνοιξεν, ὡς φιλόανθρωπος· παρθενίας δὲ κλεῖθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς Θεός· ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη· ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, εἰ μὴ ὁ μόνος Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τό, Καταξίωσον κ.λπ., ψάλλομεν τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν Ἡ ἀνάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, καὶ εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια.

Στιχηρὰ τῆς Θεοτόκου.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Στίχ.\Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν σώζεσθαι τοὺς δούλους σου.

Στίχ.\Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὔρις σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Πᾶσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς, πᾶσαν ἀκρατῶς ἀμαρτίαν, ὁ τάλας
ἔπραξα, πάσης κατακρίσεως, ἄξιός πέφυκα· ἀφορμὰς
μετανοίας μοι, παράσχου Παρθένε, ὅπως ἀκατάκριτος, ἐκεῖ
ὀφθήσωμαι· σὲ γὰρ ἐπιγράφομαι πρέσβιν, σὲ ἐπικαλοῦμαι
προστάτιν· μὴ μὲ καταισχύνης Θεονύμφευτε.

Στίχ.\Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ἄλλο καταφύγιον Ἄγνη, πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ Δεσπότην, οὐκ
εὐποροῦμεν ἡμεῖς, εἰ μὴ σὲ θεόνυμφε· μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς,
τῆς θερμῆς προστασίας σου, μηδὲ καταισχύνης, πόθω τοὺς
προστρέχοντας, ὑπὸ τὴν σκέπην σου. Μῆτερ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν
σπεῦσον, δεῖξόν σου ἐλέους τὸν πλοῦτον, καὶ τῆς νῦν ὀργῆς
ἡμᾶς διάσωσον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσει, καὶ μακαρίσει Κόρη θεόνυμφε,
ὑπὲρ τῆς διὰ σοῦ γεγονουσίας τῷ κόσμῳ ἀπολυτρώσεως;
εὐχαριστοῦντες οὖν κραυγάζομέν σοι λέγοντες· Χαῖρε ἡ τὸν
Ἀδὰμ θεώσασα, καὶ τὰ διεστῶτα συνάψασα. Χαῖρε ἡ φωτίσασα
τὸ γένος ἡμῶν, τῇ φωτοφόρῳ ἀναστάσει τοῦ Υἱοῦ σου καὶ
Θεοῦ ἡμῶν· σὲ γὰρ Χριστιανῶν τὸ γένος, ἀπαύστως
μεγαλύνομεν.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν Ψαλμὸν καὶ τὸ α' Κάθισμα τοῦ
Ψαλτηρίου, εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι'
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ' ἢ στ' ἢ δ', καὶ τοῦ
Ἁγίου τῆς ἡμέρας γ' ἢ δ' καὶ στ', εἶπερ ἐορτάζεται ὁ
Ἅγιος.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον
σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν·
Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς
ἠθέλησε, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον
ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον
προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος
κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον ἔγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν· αὐτὸς
γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ

φοβερῶ, καὶ κραταιῶ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρῖναι
κόσμον, ὃν ἔπλασεν.

Ἔτερα Στιχηρὰ Ανατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην,
καὶ ἔλεγε ταῖς γυναιξί· Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ
Κύριος· ἀνέστη γάρ, καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διό σε
προσκυνοῦμεν, τὸν μόνον ἀθάνατον. Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ
ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ
ἐγέρσει σου, ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό
σοι βοῶμεν. Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἦνοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου· πυλωροὶ δὲ ἄδου
ἰδόντες σε ἔπηξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ
μοχλοῦς σιδηροῦς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ
σκοτόντων, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν
διέρρηξας.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομάτων ἀναμέλψωμεν·
δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου, προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ
ξύλου σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστάς, καὶ ὢν ἐν
κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Δόξα, τοῦ Ἁγίου, εἰ ἐστὶν ἑορταζόμενος. Καὶ νῦν, τὸ
ἐπόμενον Θεοτοκίον· εἰ δὲ μή,

Δόξα. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Παρήλθεν ἡ σκιὰ τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ
βάτος οὐκ ἐκαίετο καταπλεγομένη, οὕτω παρθένος ἔτεκες,
καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης
ἀνέτειλεν ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. \὘νεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Στίχ. \Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἣτις οὐ
σαλευθήσεται.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἀπόστιχα Στιχηρὰ. Ἦχος β'.

Τὸ Ἀναστάσιμον.

Ἡ Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμη Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ.\Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο. Ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν καὶ περιεζώσατο.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Διὰ ξύλου Σῶτερ κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· κράτος θανάτου τῆ ταφῆ σου ἐνέκρωσας, ἐφώτισας δὲ τὸ γένος ἡμῶν τῆ ἐγέρσει σου· διὸ βοῶμέν σοι· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Στίχ.\Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Ἐν τῷ σταυρῷ Χριστέ, φανεῖς καθηλωμένος, ἠλλοίωσας κάλλος κτισμάτων· καὶ τὸ μὲν ἀπάνθρωπον, στρατιῶται δεικνύμενοι, λόγῃ πλευράν σου ἐκέντησαν· Ἑβραῖοι δὲ σφραγῖσαι τάφον ἠτήσαντο, τὴν σὴν ἐξουσίαν, οὐκ ἐπιστάμενοι. Ἄλλ' ὁ δι' οἶκτον σπλάγχνων σου καταδεξάμενος ταφήν, καὶ τριήμερος ἀναστάς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ.\Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ζωοδότα Χριστέ, ἐκουσίως πάθος ὑποστὰς διὰ θνητούς, ἐν ῥῆθι δὲ κατελθὼν ὡς δυνατός, τοὺς ἐκεῖ τὴν ἔλευσιν μένοντας τὴν σὴν, ἀφαρπάσας ὡς ἐκ χειρὸς κραταιοῦ, Παράδεισον ἀνθ' ῥῆθου, οἴκειν δεδώρησαι· διὸ καὶ ἡμῖν τοῖς δοξάζουσι, τὴν σὴν τριήμερον ἔγερσιν, δώρησαι ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα

ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω μητέρα, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστι βουλή τὸ κυηθέν· ὃν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρρήσιαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν ῥῶδην ἐνέκρωσας, τῆ ἀστραπῆ τῆς θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας, ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκράυγαζον· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῆ ἀγνεΐα ἐσφραγισμένα, καὶ παρθενίᾳ φυλαττομένα, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῃ

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῷ

Κανὼν Τριαδικός, οὔ ἢ ἀκροστιχίς·

Τὸ τρισσὸν ὕμνῳ τῆς θεαρχίας σέλας. Μητροφάνους Σμύρνης.

Ἦχος β΄. Ῥδὴ α΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Τὴν τριττὴν καὶ μίαν ἀρχικὴν, φύσιν τῆς θεότητος, ἄσματος ἀνυσμήσωμεν, λέγοντες· Τοῦ ἐλέους πέλαγος ἀνεξάντλητον, οὐσιῶδες ὡς ἔχουσα, σὲ τοὺς προσκυνοῦντας φρούρησον, καὶ σῶσον ὡς Φιλάνθρωπος.

Ὁ πηγὴ καὶ ρίζα πεφυκώς, ὁ Πατὴρ ὡς αἷτιος, τῆς ἐν Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ σου Πνεύματι, συμφυοῦς θεότητος, τὸ τρισήλιον τῆ καρδίᾳ μου πῆγασον σέλας, καὶ μεθέξει λάμπρυνον, σῆς θεουργοῦ ἐλλάμψεως.

Τριφεγγῆς Μονὰς θεαρχικὴ, πᾶσαν διασκέδασον, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν μου τὴν ζόφωσιν, φωτεινῶν ἀκτίνων σου, γλυκυτάταις ἐν μετουσίαις, καὶ ποίησον, σοῦ τῆς ἀπροσίτου, δόξης με ναόν, καὶ σκηνὴν ἄχραντον.

Θεοτοκίον.

Ῥοῦν τὸν πρὶν τῆς φύσεως ἡμῶν, πεπονθυίας ἄτοπον, καὶ πρὸς φθορὰν ὀλισθησάσης, Ἄχραντε, σαρκωθεὶς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Θεὸς Λόγος, φιλανθρώπως ἀνέστειλε, καὶ τὴν θεαρχίαν τρίφωτον, ἡμᾶς ἐμυσταγώγησεν.

Ῥδὴ γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ἰσότητι τῆς φύσεως θεαρχία, ὁμότιμον δοξάζω σε τοῖς
προσώποις· ζωὴ γὰρ ἐκ ζωῆς χορηγὸς οὔσα, ἀρρήτως πέφυκας,
εἷς ὁ θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Σὺ τάξεις τὰς ἀύλους καὶ οὐρανίους, ὑπέστησας ὡς ἔσοπτρα
τοῦ σοῦ κάλλους, Τριάς ἡ ἀδιαίρετος μοναρχία, ὑμνεῖν
ἀπαύστως σε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῶν, ἐκ πηλίνου στόματος,
δέξαι τὴν αἴνεσιν.

Στερέωσον τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ πλάτυνον ἀγάπης
σου τῷ πελάγει, καρδίαν καὶ διάνοιαν τῶν σῶν δούλων,
Μονὰς τρισήλιε· σὺ γὰρ εἶ θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ᾧπερ ἐλπίζοντες,
μὴ αἰσχυνθείημεν.

Θεοτοκίον.

Ὅ πασαν πρὶν ὑπόστασιν οὐσιώσας, τῆς κτίσεως, ἐν μήτρᾳ
σου οὐσιώθη, ἀπείρω ἀγαθότητι Θεοτόκε, καὶ φῶς τρισήλιον,
πᾶσιν ἀνέτειλε, τῆς μιᾶς Θεότητος, καὶ κυριότητος.

Κάθισμα.

Ὅτε κατ' ἀρχάς, τὸν Ἀδὰμ διέπλασας Κύριε, τότε τῷ Λόγῳ
σου, τῷ ἐνυποστάτῳ ἐβόησας Εὐσπλαγγνε· Ποιήσωμεν κατὰ τὴν
ἡμετέραν ὁμοίωσιν· τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιον συμπαρῆν
δημιουργόν· διὸ βοῶμέν σοι· Ποιητὰ ὁ θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε πρὸς ἡμᾶς, ὁ θεὸς ἐλθεῖν κατηξίωσε, τότε σου Πάναγνε,
τὴν καθαρωτάτην νηδὺν ἐγκατέκρησε· καὶ ἔσωσε διὰ σοῦ τῶν
ἀνθρώπων τὸ φύραμα, χαρισάμενος ἅπασι Βασιλείαν οὐρανῶν·
διὸ βοῶμέν σοι· Θεοτόκε ἀγνή, χαῖρε Δέσποινα.

Ῥδὴ δ'. Ὑμνῶ σε· ἀκοῆ γὰρ Κύριε.

Νοεῖν σε, οὐδὲ τάξεις ἄυλοι, ἐξισχύουσι τῶν Ἀγγέλων,
Τριάς μονὰς ἀναρχε· ἀλλ' οὖν ἡμεῖς πηλίνῃ γλώττῃ, τὴν σὴν
οὐσιώδη ἀγαθότητα, καὶ ἀνυμνοῦμεν πίστει καὶ δοξάζομεν.

Υπάρχων πλαστουργὸς τῆς φύσεως, Παντοκράτορ, τῆς τῶν
ἀνθρώπων, πᾶσαν ἐμὴν βλέπεις νῦν, ὡς πανδερκῆς ἀδυναμίαν·
διὸ, κατοικτίρησον τὸν δοῦλόν σου, καὶ πρὸς ζωὴν
βελτίστην ἐπανάγαγε.

Μονάδος ἀρχικῆς ἀσύγχυτα, τρία πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν, ὡς
εἰδικῶς ἔχοντα καὶ μεριστῶς τὰς ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν
ἠνωμένα, καὶ ἀμέριστα, ἐν τε βουλή καὶ δόξῃ καὶ θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε καθαρὸν καὶ ἄχραντον, ἀειπάρθενε Θεοτόκε, ὁ παντουργὸς εὗρηκε, μόνην σαφῶς ἐκ τοῦ αἰῶνος· ἐν ᾧ κατοικήσας ἀνεμόρφωσε, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὡς Φιλάνθρωπος.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ φωτισμός.

Ὡς ὀλικῶς, ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς σῆς προνοίας, τὰς εἰρηνοδῶρους ἀπλῶν ἀκτῖνας, καὶ σωτηρίους, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φρούρησόν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου· σὺ γὰρ εἶ ζωὴ καὶ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος.

Τῷ Μωϋσῆϊ, ἐν τῇ βάτῳ ὡς ὤφθης πυρὸς ἐν εἴδει, Ἄγγελος ἐκλήθης Πατὴρ ὁ Λόγος, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν, δι' ἧς πᾶσι, σαφῶς ἀνήγγειλας, κράτος θεαρχίας μιᾶς τρισυπόστατον.

Ἡ φυσικὴν, συναϊδίον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς ἀγία, τοὺς ἀνυμνοῦντας ὀρθοδόξῳ σε πίστει, τῆς σῆς δόξης ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καὶ μίαν αὐγὴν τὴν τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικός, κατ' οὐσίαν ὑπάρχων, ὁ Θεὸς Λόγος, πάντων τῶν αἰώνων ἐν τῇ γαστρὶ σου, Παρθενομητορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικὸν τῆς μιᾶς κυριότητος.

Ῥδὴ στ΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θελητὰ τοῦ ἐλέους ἐλέησον, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, Θεὲ τρισήλιε· καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου. (δίς)

Ἐν ἀφάτῳ πελάγει χρηστότητος, τὴν ἀπερινόητον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καὶ τριλαμποῦς Θεότητος, φωτοδότιδα αἶγλην μοι βράβευσον.

Θεοτοκίον.

Ἀπορρήτως Παρθένε ὁ Ὑψιστος ἄνθρωπος ἐγένετο, ἐκ σοῦ τὸν ἄνθρωπον, ὀλικῶς ἐνδυσάμενος, καὶ φωτὶ τριλαμπεῖ με κατηύγασε.

Κάθισμα.

Ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγή.

Εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος ἡμῖν ὑφαπλώσας, ὑπόδεξαι ἡμᾶς
Ἐλεῆμον. Βλέψον εἰς λαὸν τὸν σὲ δοξάζοντα· δέξαι τὰς ῥῥὰς
τῶν αἰτουμένων σε, Τριάς μονὰς ἀναρχε· εἰς σὲ γὰρ
ἐλπίζομεν, τὸν τῶν ὄλων Θεόν, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν
συγχώρησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Εὐσπλαγχνίας κυήσασα πηγὴν, συμπαθῆς σὺ ὑπάρχεις, ἀγαθὴ
Θεοτόκε· σὺ γὰρ τῶν πιστῶν μόνη ἀντίληψις, σὺ τῶν
λυπουμένων ἢ παράκλησις· διό σοι νῦν ἅπαντες, ἐν πίστει
προσπίπτομεν, εὐρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνην
σε βοήθειαν.

Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνος χρυσεῆς.

Ῥυθμίζεις ἀεὶ, τῶν Ἀγγέλων στρατιάς πρὸς ἀτρεψίαν, μόνος
ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, ὁ τρισυπόστατος Κύριος· δεῖξον οὖν
κάμοῦ τὴν καρδίαν, ἀπερίτρεπτον πάντοτε, πρὸς τὸ δοξάζειν
σε θερμῶς, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς. (δίς)

Χοροὶ νοεροί, τῶν ἀϋλων οὐσιῶν ταῖς σαῖς ἀκτῖσι, Θεὲ
μονάρχα καὶ τρισήλιε, καταυγαζόμενοι γίνονται, θέσει
δευτερεύοντα φῶτα· ὧν κἄμὲ ταῖς ἐλλάμψεσι, καὶ μετουσίαις
δεῖξον φῶς, ὡς φωτουργὸς τριλαμπῆς.

Θεοτοκίον.

Τθύνειν ἡμᾶς, καὶ ὑψοῦν πρὸς οὐρανοῦς μὴ διαλείπης, τοὺς
σε φιλοῦντας, ὁ δι' ἄφατον φιλανθρωπίαν γενόμενος,
ἄνθρωπος ἐν μήτρᾳ Παρθένου, καὶ θεώσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ
θρόνῳ δόξης τῷ Πατρὶ, συγκαθεζόμενος.

Ῥδὴ η'. Ἰνδάλματος χρυσοῦ.

Ἀπρόσιτε Τριάς, συναῖδιε συνἀναρχε θεαρχία, ἡ
ἀπαράλλακτος ἐν πᾶσι, πλὴν τῶν φωσφόρων ἰδιοτήτων, πᾶσαν
πονηρὰν κατάργησον, τῶν ἀντικειμένων βουλήν, καὶ
ἐνόχλησιν τῶν δαιμόνων, ἀβλαβῆ τηρῶν με ἀεὶ, Κύριε
πάντων. (δίς)

Σοφῶς καὶ πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε, Τρισήλιε μοναρχία, ἡ
ὑποστήσασα τὸν κόσμον, καὶ συντηροῦσα ἐν ἀλωβήτῳ τάξει
παντελεῖ, ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε
ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοφία τοῦ Πατρός, ἀκατάληπτε ἀνέκφραστε Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύσιν οὐκ ἀλλοιώσας, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμπαθῶς ἀνέλαβες· καὶ τὴν ἐνιαίαν Τριάδα ἐδίδαξας πάντας σέβειν, ὡς κυριαρχίαν, ἀπάντων τῶν αἰώνων.

Ῥδὴ θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Ἐκ φωτὸς ἀνάρχου, συνάναρχος Υἱός, φῶς ἐξανέτειλε, καὶ συμφυῆς φῶς Πνεῦμα ἐκπεπόρευται, ἀπορρήτως θεοπρεπῶς, ἀρρέυστου τῆς γεννήσεως, πιστευομένης ἅμα δέ, καὶ τῆς ἀφράστου ἐκπορεύσεως.

Λάμπσον τὰς καρδίας, Τρισήλιε θεότης τῶν ὑμνούντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτί σου, καὶ δὸς σύνεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, καὶ πράττειν τὸ σὸν θέλημα, τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον, καὶ μεγαλύνειν καὶ δοξάζειν σε.

Ἄπειρος τῆ φύσει, ὑπάρχων ὡς Θεός, ἄπειρον πέλαγος τῶν οἰκτιρμῶν, ὡς ἔχων κατῳκτείρησας Τριάς πρῶην· οὕτω καὶ νῦν, οἰκτείρησον τοὺς δούλους σου, καὶ τῶν παισμάτων λύτρωσαι, καὶ πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Θεέ μου, παντοίας ἐπηρείας καὶ κακώσεως, ὁ ἐν τρισὶ προσώποις ἀνυμνούμενος, ἀνεκφράστως μοναδικός, Θεὸς καὶ παντοδύναμος· καὶ τὴν σὴν ποιμνην φύλαττε, τῆς Θεοτόκου ταῖς ἐντεύξειςιν.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῷ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα. Ἀναστάσιμα.

Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν, τὸ ἀχραντὸν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας, καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης, Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς, ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφθορᾷ ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦμέν σε·
διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθη ὁ ῥῆθης, καὶ ὁ
θάνατος τέθνηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς
ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν
ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταιὸν
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν
πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι. Κύριε δόξα
σοι.

Δόξα.

Τῶν μαθητῶν σου ὁ χορός, σὺν Μυροφόροις γυναιξίν,
ἀγάλλεται συμφώνως· κοινήν γὰρ ἑορτήν, σὺν αὐτοῖς
ἐορτάζομεν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς ἀναστάσεως· καὶ
δι' αὐτῶν φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ
σοῦ σαρκωθέντος, ὁ ῥῆθης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἄδὰμ ἀνακέκληται,
ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος
τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες
βοῶμεν· Εὐλόγητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας
δόξα σοι.

Μετὰ τὸν Ἄμωμον καὶ τὰ Εὐλόγητάρια,

ἢ Ὑπακοή.

Μετὰ τὸ πάθος, πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι, πρὸς τὸ
μυρῖσαι, τὸ σῶμα σου αἰ γυναῖκες, Χριστὲ ὁ Θεός, εἶδον
Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ
αὐτῶν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα
ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Ἀντίφωνον Α'.

Ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπω μου τῆς καρδίας, πρὸς σὲ
Σωτήρ· σῶσόν με σῆ ἐπιλάμψει.

Ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς πταίοντάς σοι πολλά, καθ' ἐκάστην ὥραν,
ὦ Χριστέ μου, καὶ δὸς πρὸ τέλους τρόπους, τοῦ μετανοεῖν
σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀγιάζειν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γὰρ ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β΄.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆναι ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἅμα καὶ ἀνθρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ τὸν σὸν δοῦλον· λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινουῦνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστά, ὡς Θεὸς ὦν δυναμοῖ, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ΄.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, εὐοίκασιν ὄρει τῷ ἀγίῳ· οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ βελίαρ.

Ἐν ἀνομίαις χειρᾶς αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως ζῶντες· οὐ γὰρ ἔῃ Χριστός, τῇ ῥάβδῳ τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία, ἐνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἄθλοις καταστέφονται, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται ὁρῶσιν.

Προκείμενον.

Ἐξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχ.\Κύριε, ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν, τὸ ἐνδιάτακτον. Εἶτα, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· τὸν Ν' ψαλμόν, καὶ τὰ λοιπὰ (ὄρα σελ. 17). Μετὰ ταῦτα ψάλλονται οἱ Κανόνες.

Κανὼν ὁ Ἀναστάσιμος.

Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ (τοῦ Δαμασκηνοῦ).

Ἦχος β'. ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε, τὴν φαραωνίτιδα, παν-
» στρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς ὁ Λό-
» γος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ
» δεδοξασμένος, Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Τροπάρια.

Ὁ τοῦ κόσμου ἄρχων Ἄγαθέ, ᾧ ἀπεγραψάμεθα, τῇ ἐντολῇ τῇ σῆ
μὴ πειθαρχήσαντες, τῷ Σταυρῷ σου κέκριται· προσβαλὼν γάρ
σοι ὡς θνητῷ, περιπέπτωκε τῷ τῆς ἐξουσίας κράτει σου καὶ
ἀσθενῆς διήλεγκται.

Λυτρωτῆς τοῦ γένους τῶν βροτῶν, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς
ἀρχηγός, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· τῇ γὰρ ἀναστάσει σου,
διεσπάραξας τοῦ θανάτου τὰ σπάργανα, ἦν δοξολογοῦμεν
ἅπαντες· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

Θεοτοκίον.

ὑπερτέρα πέφηνας Ἄγνη, πάσης ἀοράτου τε καὶ ὀρατῆς,
ἀειπάρθενε κτίσεως· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὡς εὐδόκησε
σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου, ᾧ σὺν παρρήσιᾳ πρέσβευε, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος, οὗ ἄκροστιχίς, σὺν τοῖς εἰρμοῖς.

Ἄδω τὸν αἶνον τῷ φερεσβίῳ Λόγῳ. Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ.

Ἄτριπτον ἀσυνήθη.

Δύναμις ἀσθενοῦσιν, ἀνάστασις πεσοῦσι, καὶ ἀφθαρσία τοῖς
τεθνεῶσι, γέγονας Χριστέ, τῆς σαρκὸς τῷ πάθει σου· ὅτι
δεδόξασται.

Ἔκτειρε τὴν πεσοῦσαν, εἰκόνα καὶ ἀνέστησε, συντριβεῖσαν,
ὁ πλαστουργὸς Θεὸς καὶ καινουργός, νεκρωθεὶς, τῷ σώματι·
ὅτι δεδοξασται.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἄκροστιχίς·

Ἄδω τὸν αἶνον τῇ φερεσβίῳ Κόρῃ.

(Εἰς τὴν α' ᾠδὴν ἄνευ τοῦ εἰρμοῦ, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς μετὰ
τοῦ εἰρμοῦ αὐτῶν). Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἄυλος πάλαι κλιμαξ, καὶ ξένως χερσωθεῖσα ὁδὸς θαλάσσης,
τὴν σὴν ἐδήλουν γέννησιν Ἀγνή· ἦν ὑμνοῦμεν ἅπαντες· ὅτι
δεδόξασται.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ὑπόστασις τελεία Θεοῦ σοφία,
σωματωθεῖσα Ἄχραντε ἐκ σοῦ, τοῖς βροτοῖς ὠμίλησεν· ὅτι
δεδόξασται.

Ἦδευσεν διὰ πύλης, ἀβάτου κεκλεισμένης τῆς σῆς νηδύος,
δικαιοσύνης Ἥλιος Ἀγνή, καὶ τῷ κόσμῳ ἔλαμψεν· ὅτι
δεδόξασται.

Ἦδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν
» ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου,
» ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

Τροπάρια.

Ἡ κτίσις ἐν τῷ πάθει σου, ἡλλοιοῦτο βλέπουσα, ἐν εὐτελεῖ
προσχήματι, ὑπ' ἀνόμων μυκτηριζόμενον, τὸν ἐδράσαντα
πάντα θεῖω νεύματι.

Ἐκ χοῶς κατ' εἰκόνα με, τῇ χειρὶ σου ἔπλασας, καὶ
συντριβέντα πάλιν δέ, εἰς χοῦν θανάτου δι' ἁμαρτίαν
Χριστέ, συγκαταβάς εἰς ἄδην συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Τὰ τάγματα ἐξέστησαν, τῶν Ἀγγέλων Πάναγνε, καὶ τῶν
ἀνθρώπων ἔφριξαν, αἱ καρδίαι ἐπὶ τῷ τόκῳ σου· διό σε
θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Τόξον συνετριβὴ δυναστῶν.

Ὁ πάντων ἐπέκεινα Χριστός, ἡλάττωται βραχύ, τῷ πάθει τῷ
τῆς σαρκός, τῆς Ἀγγέλων φύσεως.

Νεκρὸς μετ' ἀνόμων λογισθεῖς, ἐκλάμπων γυναιξί, στεφάνῳ
δόξης Χριστέ, ὤφθης τῆς ἐγέρσεως.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ὁ χρόνου ἐπέκεινα παντός, ὡς χρόνων ποιητής, ἐκ σοῦ
Παρθένε ἐκὼν, βρέφος πεπλαστούργηται.

Νηδὺν πλατυτέραν οὐρανῶν, ὑμνήσωμεν πιστοί, δι' ἧς Ἀδὰμ
ἐν τοῖς οὐρανοῖς, χαίρων πεπολίτευται.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγ-

» γελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔ-

» σωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι·

» Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Παρίστασαι, ὡς κριτὸς Καϊάφα τῷ βήματι, οὐ κραυγάζων
Δέσποτα, κρίσιν ἐξάγων τοῖς ἔθνεσιν, ἦν διὰ τοῦ πάθους
σου, τῇ οἴκουμένην εἰργάσω, σωτηρίαν Χριστέ.

Τῷ πάθει σου, τοῦ ἐχθροῦ αἱ ῥομφαῖαι ἐξέλιπον· τῶν
ὑπεναντίων δέ, ἐν τῇ εἰς ᾧδου καθόδῳ σου, πόλεις
καθηρέθησαν, καὶ τοῦ τυράννου τὸ θράσος καταβέβληται.

Θεοτοκίον.

Σὲ λιμένα, σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε
Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σὺ γὰρ ταῖς
πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἔνδοξόν σου.

Ἰδοῦσα ἐν ξύλῳ σε, Χριστὲ παγέντα Παρθένος, ἢ ἀνωδίνως σε
κυήσασα, τὰς μητρικὰς ὀδύνας ὑπέμεινεν.

Νενίκηται θάνατος, νεκρὸς σκυλεύει ᾧδου τὰς πύλας· τοῦ
παμφάγου γὰρ ῥαγέντος μοι, τὰ ὑπὲρ φύσιν πάντα δεδώρηται.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἰδοὺ ὑπερύψωται, τὸ θεῖον ὄρος οἴκου Κυρίου, ὑπεράνω τῶν
δυνάμεων, ἢ Θεομήτωρ ἐμφανέστατα.

Νομίμων τῆς φύσεως, Παρθένε ἄτερ μόνη τεκοῦσα, τὸν
δεσπόζοντα τῆς κτίσεως, κατηξιώθης θείας κλήσεως.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστὲ ὁ

» Θεός, διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφω-
» τον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγω-
» γὴν ἐσχήκαμεν.

Τροπάρια.

Ὡς κέδρος Χριστέ, τῶν ἐχθρῶν τὸ φρύαγμα συνέτριψας,
ἐκουσίως Δέσποτα, ἐν τῇ κυπαρίσσῳ ὡς ηὐδόκησας, καὶ τῇ
πεύκῃ καὶ κέδρῳ, σαρκὶ συνανυψούμενος.

Ἐν λάκκῳ Χριστέ, κατωτάτῳ ἔθεντό σε, ἄπνουν νεκρόν· ἀλλ’
οἰκείῳ μῶλωπι, ἐπιλελησμένους τραυματίας Σωτήρ, τοὺς ἐν
τάφοις ὑπνοῦντας, σεαυτῷ συνεξανέστησας.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει τὸν σόν, Υἱὸν καὶ Κύριον, Παρθένε ἀγνή,
αἰχμαλώτοις λύτρωσιν, τοῖς ἐξ ἐναντίας περιστάσεως, ἐπὶ
σοὶ πεποιθόσιν, εἰρηνικὴν δωρήσασθαι.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ὁ ἀνθραξ τῷ Ἡσαΐα, προοφθεῖς ἥλιος.

Νηστεύειν ἀπανηνάμενος, Ἀδὰμ γεύεται, θανατηφόρου τοῦ
ξύλου ὁ πρότερος· ἀλλὰ τούτου τὴν ἁμαρτίαν, ἐξαφανίζει
σταυρωθεῖς ὁ δεύτερος.

Τὴν φύσιν παθητός, καὶ θνητός γέγονας, ὁ ἀπαθὴς τῇ αὐτῷ
θεότητι, ἀφθαρτίσας νενεκρωμένους, Χριστέ, κευθμώνων ῥῆδου
ἐξανέστησας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Νεφέλαι τῆς εὐφροσύνης, γλυκασμὸν ράνατε, τοῖς ἐπὶ γῆς
ὅτι παιδίον δέδοται, ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ τῆς
Παρθένου σαρκωθεῖς Θεὸς ἡμῶν.

Τῷ βίῳ καὶ τῷ σαρκίῳ μου, τὸ φῶς ἔλαμψε, καὶ τὸ στυγνὸν
τῆς ἁμαρτίας ἔλυσεν, ἐπ’ ἐσχάτων ἐκ τῆς Παρθένου, ἄνευ
σποράς σωματωθεῖς ὁ Ὑψιστος.

Ῥῆδὴ στ’. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-
» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-
» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τροπάρια.

Ὡς κακοῦργος ὁ Δίκαιος κέκριται, καὶ μετὰ ἀνόμων τῷ ξύλῳ προσήλωται, τοῖς ὑπευθύνοις ἄφεσιν, τῷ οἰκείῳ δωρούμενος αἵματι.

Δι' ἐνὸς μὲν ἀνθρώπου τοῦ πρώτου Ἀδάμ, πάλαι εἰς τὸν κόσμον εἰσηλθεν ὁ θάνατος, καὶ δι' ἐνὸς ἀνάστασις, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πεφανέρωται.

Θεοτοκίον.

Ἀπειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ἦχου ῥημάτων δεήσεως.

Φύλακας ἔθου τῷ παιίσαντι, τὰ Χερουβεὶμ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς· ἀλλ' ἰδόντα σε τὰς πύλας ἤνοιξαν· ὥφθης γὰρ ὁδοποιῶν, τῷ λησιτῆ Παράδεισον.

Ἐρημος ᾄδης καὶ ἄπορος, διὰ θανάτου γέγονεν ἐνός· ὃν πολὺν γὰρ πλοῦτον ἐθησαύρισεν, εἷς ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, ὁ Χριστὸς ἐκέκνωσε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Φύσις ἀνθρώπων δουλεύουσα, τῇ ἁμαρτίᾳ Δέσποινα ἀγνή, διὰ σοῦ ἐλευθερίας ἔτυχε· σὸς γὰρ Υἱὸς ὡς ἄμνός, ὑπὲρ πάντων τέθυται.

Ἐπιβώμεθα ἅπαντες, σὲ τὴν ἀληθῆ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, παροργίσαντας οἰκέτας λύτρωσαι· μόνη γὰρ πρὸς τὸν Υἱόν, παρρησίαν κέκτησαι.

Κοντάκιον. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀνέστης Σωτήρ, ἐκ τάφου παντοδύναμη, καὶ ᾄδης ἰδὼν, τὸ θαῦμα ἐξεπλήττετο, καὶ νεκροὶ ἀνίσταντο, καὶ ἡ κτίσις ἰδοῦσα συγχαίρει σοι, καὶ ὁ Ἀδάμ συναγάλλεται, καὶ κόσμος Σωτήρ μου ἀνυμνεῖ σε ἀεί.

Ὁ Οἶκος.

Σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, σὺ εἶ ἡ ἀνάστασις πάντων, καὶ ἡ ζωὴ τῶν βροτῶν, καὶ πάντας συνανέστησας, τοῦ θανάτου τὸ κράτος Σωτήρ σκυλεύσας, καὶ τοῦ ᾄδου τὰς πύλας

συντρίψας Λόγε, καὶ οἱ θνητοὶ κατιδόντες τὸ θαῦμα
ἐθαύμαζον, καὶ πᾶσα κτίσις συγχαίρει ἐν τῇ σῇ ἀναστάσει,
Φιλάνθρωπε. Διὸ καὶ πάντες δοξάζομεν, καὶ ὑμνοῦμεν τὴν
σὴν συγκατάβασιν, καὶ κόσμος Σωτῆρ μου ἀνυμνεῖ σε ἀεί.

Ῥῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου
» μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνεβρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐ-
» φήπλωσε, θεοσεβέσι παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύ-
» ματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Οὐκ ἔφερες Δέσποτα δι' εὐσπλαγχνίαν, θανάτῳ τὸν ἄνθρωπον,
καθορᾶν τυραννούμενον, ἀλλ' ἤλθες καὶ ἔσωσας ἰδίῳ αἵματι,
ἄνθρωπος γενόμενος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ἰδόντες σε ἔπτηξαν ἡμφιεσμένον, στολὴν ἐκδικήσεως, οἱ
πυλωροὶ τοῦ ῥῥδου Χριστέ· ἀγνώμονα τύραννον, οἰκέτην
Δέσποτα, ἤλθες γὰρ χειρώσασθαι, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ
ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Ἀγίων ἀγίαν σε κατανοοῦμεν, ὡς μόνην κυήσασαν Θεὸν τὸν
ἀναλλοίωτον, Παρθένε ἀμόλυντε, Μητέρα ἀνύμφευτε· πᾶσι γὰρ
ἐπήγασας πιστοῖς, τὴν ἀφθαρσίαν τῷ θείῳ τόκῳ σου.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ῥήτορες ἀνεδείχθησαν παῖδες.

Ἐκρινε τὸν προπάτορα πάλαι, ἐν τῇ Ἐδέμ παρακοή· ἀλλ'
ἐκουσίως ἐκρίθη, τῷ παραβάντι λύων τὸ ἐγκλημα, ὁ ὑπέρθεος
τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Σέσωκας τὸν τρωθέντα τῇ γλώσση, τῇ ἰοβόλῳ ἐν Ἐδέμ· τὸ
ἐθελούσιον δῆγμα, τῷ ἐκουσίῳ πάθει, ἰάσω γάρ, ὁ ὑπέρθεος
τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Βαίνοντα ἐν σκιᾷ με θανάτου, ἀνεκαλέσω πρὸς τὸ φῶς, τὸν
σκοτεινόμορφον ῥῥδην, τῇ ἀστραπῇ βαλὼν τῆς θεότητος, ὁ
ὑπέρθεος τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἐώρα ἐν νυκτὶ Τακῶβ μὲν, ὡς ἐν αἰνίγματι Θεόν,
σεσαρκωμένον ἐκ σοῦ δέ, ἐν φρυκτωρίᾳ ὤφθη τοῖς μέλπουσιν·
Ὁ ὑπέρθεος τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Σύμβολα τῆς ἐν σοὶ ἀπορρήτου προκαταγγέλλων συμπλοκῆς, τῷ
Τακῶβ προσπαλαίει δι' ἧς ἐκὼν ἠνώθη ἀνθρώποις Ἀγνή, ὁ
ὑπέρθεος τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Βέβηλος ὁ μὴ ἕνα κηρύττων, τὸν τῆς Παρθένου σε Υἱόν, τῆς
πανυμνήτου Τριάδος, καὶ ἀδιστάκτῳ γνώμῃ καὶ γλώσσει βοῶν·
Ὁ ὑπέρθεος τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους
» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλ-
» λοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Αἷματι Χριστέ, τῷ σῶ πεφοινιγμένην, τὴν τῆς σαρκός σου
καθορῶντα στολήν, ἐν τρόμφῳ ἐξίσταντο, τὴν πολλὴν
μακροθυμίαν σου, τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα κράζοντα·
Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Σὺ μου τὸ θνητόν, ἐνέδυσας Οἰκτίρμον, ἀθανασίαν τῇ
ἐγέρσει σου· διὸ ἀγαλλόμενος, εὐχαρίστως ἀναμέλπει σοι, ὁ
ἐκλεκτὸς λαὸς Χριστὲ κράζων σοι· Κατεπόθη ὄντως εἰς νῆκος
ὁ θάνατος.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν τοῦ Πατρός, ἀχώριστον ἐν μήτρᾳ, θεανδρικῶς
πολιτευσάμενον, ἀσπόρως συνέλαβες, καὶ ἀφράστως
ἀπέκυσας, θεογεννητορ Πάναγνε, ὅθεν σε σωτηρίαν, πάντων
ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ἰνδάλματος χρυσοῦ.

Ἠράθης ἐν Σταυρῷ, καθηλούμενος ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει· ἐκὼν
ἐτάφης δέ, καὶ τριήμερος ἐξανέστης, καὶ ἐλυτρώσω πάντας
τοὺς βροτοὺς Φιλάνθρωπε, πίστει μελωδοῦντας· Ὑμνεῖτω τὸν
Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Λυτροῦσαι τῆς φθορᾶς, ὑπελθὼν τὰ καταχθόνια, Θεοῦ Λόγε,
ὄνπερ διέπλασας δυνάμει σου, Χριστέ μου θεία καὶ
ἀφθαρτίσας, δόξης ἀϊδίου μέτοχον, τῆς σῆς ἀπειργάσω·
Ὑμνεῖτω κραυγάζοντα πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω Χριστὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ἠράθη ἐπὶ γῆς, διὰ σοῦ καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, ὁ
ἀγαθότητι ἀσύγκριτος, καὶ δυνάμει ᾧ μελωδοῦντες, πάντες
οἱ πιστοὶ κραυγάζομεν. Ἡ οὐσιωθεῖσα, ὕμνεῖτω τὸν Κύριον
πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κυρίως σε ἀγνήν, καταγγέλλοντες δοξάζομεν Θεοτόκε· σὺ γὰρ
τὸν ἕνα ἀπεκύησας, τῆς Τριάδος σεσαρκωμένον, ᾧ σὺν τῷ
Πατρὶ καὶ Πνεύματι πάντες μελωδοῦμεν· Ὑμνεῖτω τὸν Κύριον
πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἔσκο-
» τισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἔσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον Θεοτόκον, μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ὡς ἐν Παραδείσῳ φυτευθέν, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, τὸ
τρισόλβιον ξύλον τοῦ σοῦ ἀχράντου Σταυροῦ, αἵματι καὶ
ὔδατι θείῳ, ὡς ἐκ πηγῆς, τῆς θείας πλευρᾶς σου, Χριστέ
ἀρδευόμενον, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐξήνθησε.

Καθεῖλες δυνάστας, σταυρωθεὶς ὁ Παντοδύναμος, καὶ τὴν
κάτω κειμένην, ἐν τῇ τοῦ ᾄδου φρουρᾷ, φύσιν τῶν ἀνθρώπων
ὑψώσας, τῷ πατρικῷ ἐνίδρυσας θρόνῳ· μεθ' ἧς σε ἐρχόμενον,
προσκυνοῦντες μεγαλύνομεν.

Τριαδικόν.

Μονάδα τρισάριθμον, Τριάδα ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως
ὑμνοῦντες, πιστοὶ δοξάζομεν, ἄτμητον ὑπέρθεον φύσιν,
τρισοφεγγῆ, ἀνέσπερον αἴγλην, τὴν μόνην ἀκήρατον, τὴν τὸ
φῶς ἡμῖν ἐκλάμπουσαν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ὅλος ὑπάρχεις ἔφεσις.

Γόνυ ἐπουρανίων σοι, κάμπει Ἰησοῦ, καὶ ἐπιγείων ὡς
δημιουργῶ, τῶν καταχθονίων τε Θεῶ τῶ σταυρωθέντι σαρκί,
καὶ γλῶσσα ἅπασα, θεολογοῦσα μεγαλύνει σε.

Ὡς ἐκ παλάμης ἤρπασας, ἄδου δυσμενοῦς, πεπεδημένας
Δέσποτα ψυχάς, καὶ νῦν ἡμᾶς λύτρωσαι, βιαίως τυραννούσης
χειρός, ἵνα σε ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως μεγαλύνομεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ράβδος ἰσχύος δέδοται, φύσει τῆ σαθρᾶ, Λόγος Θεοῦ, ἐν
μήτρᾳ σου Ἀγνή, καὶ ταύτην ἀνέστησε, πρὸς ἄδην
ὀλισθήσασαν· διό σε Πάναγνε, ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἦν ἡρετίσω Δέσποτα, δέξαι συμπαθῶς, πρέσβιν Μητέρα, σὴν
ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σοῦ τῆς χρηστότητος, τὰ σύμπαντα
πλησθήσονται, ἵνα σε ἅπαντες, ὡς εὐεργέτην μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλάριον, τὸ ἐνδιάτακτον Ἑωθινόν.

(ὄρα ἐν τῷ τέλει τῆς παρούσης βίβλου)

Εἰς τοὺς Αἴνους. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ
Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς,
τὴν ἐκ νεκρῶν σου ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Εἰπάτωσαν Τουδαῖοι, πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες
τὸν Βασιλέα; Διατί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς
ζωῆς; ἢ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν,
λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου,
Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε. Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τὸν
λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο εἰπὼν·
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ
ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε λαοί, καὶ
ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος μὲν τὸ Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῆ
Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν· Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου
σου μνήματος, ἐν τῆ σῆ ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ μὲν, ἀντὶ
τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων, ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου,
Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα
τῶν ἀπάντων Κύριε δόξα σοι.

Ἔτερα στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ἐόραναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνημῆμά σου αἱ γυναῖκες,
καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ
Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν
ἐκουσίως δι' ἡμᾶς Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ ᾄδει
τριημερεύσαντα· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ, τὴν ἐκ νεκρῶν
ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Ἐσταυρώθης, ἐτάφης Χριστέ, ὡς ἠβουλήθης, ἐσκύλευσας τὸν
θάνατον, ὡς Θεὸς καὶ Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν
αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅντως παράνομοι, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς
θαύματος ἠξιώσατε. Ἐχουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες. Σήμερον
προῆλθε τοῦ μνημῆματος, καὶ ἔλεγον· Εἶπατε, ὅτι ἡμῶν
κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, καὶ ἔκλεψαν αὐτόν. Καὶ τίς
κλέπτει νεκρόν, μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη
αὐτεξουσίως ὡς Θεός, καταλιπὼν καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια
αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε Τουδαῖοι, πῶς οὐ διέρόρηξε τὰς
σφραγίδας, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ τῷ γένει τῶν
ἀνθρώπων, τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν δωρούμενος, καὶ τὸ μέγα
ἔλεος.

Δόξα. Τὸ Ἐωθινὸν τῆς Κυριακῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις...

Δοξολογία μεγάλη, καὶ μετ' αὐτὴν τὸ Τροπάριον, Σήμερον
σωτηρία τῷ κόσμῳ γέγονεν..., ὡς καὶ ἐν τῇ προλαβούσῃ
Κυριακῇ τοῦ α' Ἰηχου. (Ὅρα σελ. 23).

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοί.

Τὴν φωνὴν σοι προσάγομεν, τοῦ ληστοῦ καὶ βοῶμέν σοι·
Μνήσθητι ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τὸν Σταυρὸν σοι προσάγομεν, εἰς πταισμάτων συγχώρησιν· ὃν
ὑπὲρ ἡμῶν κατεδέξω Φιλάνθρωπε.

Προσκυνοῦμέν σου Δέσποτα, τὴν ταφὴν καὶ τὴν ἔγερσιν, δι'
ᾧν ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώσω, τὸν κόσμον Φιλάνθρωπε.

Τῷ θανάτῳ σου Κύριε, κατεπόθη ὁ θάνατος, καὶ τῇ ἀναστάσει
σου Σῶτερ, τὸν κόσμον διέσωσας.

Οἱ ἐν σκότει καθεύδοντες, σὲ τὸ φῶς θεασάμενοι, ἐν τοῖς
κατωτάτοις τοῦ ῥῆθου, Χριστὲ ἐξανέστησαν.

Μυροφόροις ὑπήντησας, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τοῖς
Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, εἰπεῖν σου τὴν ἔγερσιν.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα δοξάσωμεν, τὸν Υἱὸν προσκυνήσωμεν, πάντες καὶ
τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πιστῶς ἀνυμνήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε· Χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε· Χαῖρε ἡ
θεὸν τοῖς ἀνθρώποις, Παρθένε κυήσασα.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δός μοι μετανοίας λογισμόν, δὸς καὶ κατανύξεως πόθον, τῆ
ταπεινῆ μου ψυχῆ, ἔγειρον ἐξ ὕπνου με δεινῆς πωρώσεως,
καὶ τὸ σκότος ἀπέλασον, τὸ τῆς ῥαθυμίας, καὶ τῆς
ἀπογνώσεως λῦσον τὴν ζόφωσιν, ὅπως, ἀνανεύσας ὁ τάλας,
σοὶ προσκολληθήσωμαι Λόγε, καὶ σοῦ τοῖς θελήμασι
πορεύσωμαι.

Μόνε εὐδιάλλακτε Χριστέ, μόνε ὑπεράγαθε Λόγε, καὶ
ἀνεξίκακε, σοὶ προσπίπτω Εὐσπλαγχνε, σὲ ἰκετεύω θερμῶς,
σοὶ κραυγάζω δεόμενος· Ἠμάρτηκα σῶσον, σῶσόν με τὸν
ἄσωτον τῆ εὐσπλαγχνίᾳ σου, ὅπως εὐχαρίστως κραυγάζω·
Κύριε, συγχώρησιν δός μοι, καὶ σοῦ τῆ χρηστότητι
πορεύσομαι.

Πάντα ἅπερ ἡμαρτον εἰς σέ, λόγοις τε καὶ ἔργοις, Θεέ μου,
καὶ ἐνθυμήσεσι, πάντα ἐξαγγέλλω σοι, πάντα νῦν λέγω σοι·
τὴν ἡμέραν παρῆλθον γάρ, καὶ πάντα τὸν χρόνον, νύκτια δὲ
κατέλαβον πλήρης ὑπάρχων κακῶν· ὅθεν σοι προσπίπτω
κραυγάζων· Δέσποτά μου, Δέσποτα Σῶτερ, ἡμαρτον
συγχώρησον, καὶ σῶσόν με.

Ἔτερα Στιχηρὰ, τῶν Ἀσωμάτων, ὁμοια.

Δεῦτε ἐν ῥοδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς προαρχηγοὺς τῶν Ἀγγέλων
ἀνευφημήσωμεν· πάντων γὰρ ὡς πρόκριτοι, τῶν ἄσωμάτων
χορῶν, στρατηγοί, καὶ Ἀρχάγγελοι, ἐκλήθησαν ἅμφω· ἄρχων
γὰρ τῆς χάριτος ὁ Γαβριὴλ πεφυκώς, νόμου, Προφητῶν καὶ

Μωϋσέως, ἔξαρχος γνωρίζεται αὐθις, ὁ τῶν Ἀρχαγγέλων ἀρχηγὸς Μιχαήλ.

Εὗγε Ἀσωμάτων ὁ φωστήρ, εὗγε τῆς ἀύλου χορείας, ὃ Ἀρχιστράτηγε, μύστα καὶ πρωτάγγελε, τῶν ἀπορόρητων Θεοῦ, Μιχαήλ παμμακάριστε, αὐτόπτα τῶν ἄνω. Λύτρωσαι δεόμεθα τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πάντων δυσχερῶν καὶ κινδύνων· σὲ γὰρ πρὸς τὸν Κύριον πάντες, εὐγενῆ προστάτην προβαλλόμεθα.

Χαίροις τῶν Ἀγγέλων στρατηγέ, καὶ τῶν ἀπορόρητων ὁ μύστις, καὶ λειτουργεὶ τοῦ Θεοῦ, ἄρχων καὶ ἀκρότατε, τῶν ἀσωμάτων χορῶν, Γαβριήλ ὑπερένδοξε· φρικτῶν μυστηρίων, ὠφθης γὰρ διάκονος κρυφιομύστου βουλής· σὺ γὰρ τὴν Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἄκραν συγκατάβασιν ἤλθεις, ἐπὶ σωτηρίᾳ προαγγέλλων ἡμῖν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ἦραν τῆς ἐτάσεως σκοπῶν, φρίττω ἐννοῶν μου τὰ πλήθη τῶν παραπτώσεων· τί ἀπολογήσομαι; πῶς διαφεύξομαι, τὴν αἰσχύνην τὴν μέλλουσαν, ἀσώτως βιώσας; ὅθεν Κόρη κράζω σοι θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν· Πλῦνον τῆς ψυχῆς μου τὸν ῥύπον, ἢ τὸν καθαρὸν μαργαρίτην, τὸν Χριστὸν κυήσασα, καὶ σῶσόν με.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ δοῦλοι Κυρίου.

Στίχ. Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Κατανυκτικά.

Ἥμαρτον εἰς σὲ Σωτήρ, ὡς ὁ ἄσωτος υἱός, δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ.\Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἰδοὺ, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκες εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτεیرهσαι ἡμᾶς.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τοῦ τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι, ὥσπερ ἐκείνῳ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ.\ Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνοῦσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν, μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολίται γέγονασι. Κύριε, πρεσβεΐαις αὐτῶν ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀδιόδευτε πύλη, μυστικῶς ἐσφραγισμένη, εὐλογημένη Θεοτόκε Παρθένε, δέξαι τὰς δεήσεις ἡμῶν, καὶ προσάγαγε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῳ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα. Κατανυκτικά.

Ἦχος β΄.

Ὡς κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμὲ ἐπανεστήσαν αἱ ἀνομίαι μου, ὡς σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος, χερμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν· ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν με Κύριε, διὰ τῆς μετανοίας καὶ σῶσόν με.

Ἐγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον Κύριε, κατανύξεως καρπὸν, μὴ φέρων τὸ σύνολον· καὶ τὴν ἐκκοπὴν πτοοῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο δειλιῶ τὸ ἀκοίμητον· διό σε ἱκετεύω, πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον Αὐτόμελον.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέψον εἰς λαὸν τὸν ἀμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰεὶ τὴν δυναστείαν σου· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτὲ ὁ Γαβριήλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Κατανυκτικά.

Ἐλέησόν με, εἶπεν ὁ Δαυΐδ, κἄγώ σοι κράζω· Ἥμαρτον Σωτήρ, τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας, διὰ τῆς μετανοίας ἐξαλείψας, ἐλέησόν με.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με, ἐπὶ δυσὶν ἀμαρτήμασιν ὁ Δαυΐδ ἐθρήνει· ἐπὶ μυρίοις ἐγὼ πλημμελήμασι βοῶ σοι· ἐκεῖνος τὴν στρωμνὴν τοῖς δάκρυσιν ἔβρεχεν, ἐγὼ δὲ ῥανίδα μίαν οὐ κέκτημαι· ἀπέγνωσμαι καὶ δέομαι, ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ μεγαλύνομεν, Θεοτόκε βοῶντες· Χαῖρε ἡ πύλη ἡ κεκλεισμένη, δι' ἧς ἠνοίγη ἀνθρώποις ὁ πάλαι Παράδεισος.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Κατανυκτικόν.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Ἀσωμάτων πανάγιοι χοροί, δυσωπεῖτε Θεὸν τὸν ἀγαθόν, καὶ Δεσπότην, φείσασθαι ἡμῶν ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ῥύσασθαι ἡμᾶς πικρᾶς κολάσεως, δαιμόνων κακώσεως, καὶ παθῶν ἀμαυρώσεως, καὶ πάσης ἀπειλῆς, προστρέχοντας πόθῳ τῆ σκέπη ὑμῶν.

Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἅγιοι, περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησαν· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτήρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ποία μήτηρ ἠκούσθη παρθένος; ποία δὲ παρθένος μήτηρ ἐγνωρίσθη; πάντα τὰ σὰ Θεοτόκε παράδοξα· διὰ τοῦτό σε, πιστῶς μεγαλύνομεν.

Κανὼν Κατανυκτικός, ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς ἄνευ τῶν Θεοτοκίων, ἐκτὸς τοῦ Θεοτοκίου τῆς θ' ᾠδῆς·

Ὅμβρους δίδου μοι δακρύων, Θεοῦ Λόγε. Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. Ϟδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ

» διελόντι θάλασσαν, καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν

» ἀνῆκε, δουλείας Αἴγυπτίων· ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Ὁ σαρκωθεὶς, καὶ μὴ δίκαιους ὡς ἔφησας, ἁμαρτωλοῦς
καλέσαι δέ παραγενόμενος, εἰς μετάνοιαν Λόγε, πολλὰ
ἡμαρτηκότα δέξαι καὶ σῶσόν με.

Μόνος ἐγώ, τῇ ἁμαρτίᾳ δεδούλωμαι· μόνος ἐγὼ τοῖς πάθεσι,
θύραν ἠνέφξα· εὐδιάλλακτε μόνε, ἐπίστρεψόν με, σῶσον τῇ
εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Μαρτυρικά.

Βήματι σῶ, στεφηφοροῦντες παρίστανται, οἱ ἄθλοφόροι
Κύριε, τὰ τοῦ ἀλάστορος ἐκνικήσαντες θράση, καὶ τὴν
ἀθανασίαν καταπλουτήσαντες.

Ῥεῖθρα ἡμῖν, τῶν ἰαμάτων πηγάζοντες, οἱ ἄθλοφόροι
Μάρτυρες, τὰ ἀναβλύζοντα, τῆς σαρκὸς ἡμῶν πάθη,
ξηραίνουσι, δυνάμει τοῦ θεοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὴν πηγὴν, τῆς ἀπαθείας κυήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι,
Κόρη θεράπευσον, καὶ πυρὸς αἰωνίου, ἐξάρπασόν με, μόνη
θεοχαρίτωτε.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων, οὔ ἢ ἄκροστιχίς·

Ἄδω τὸν αἶνον τῷ χορῷ τῶν Ἀγγέλων.

Ἄτριπτον ἀσυνήθη.

Ἄνθρακας θεοφόρους, τῇ αἶγλη πυρσωθέντας τῆς σῆς οὐσίας,
τοὺς ἀσωμάτους ἐδειξας χορούς, σὲ Χριστὲ δοξάζοντας, ὡς
παντοδύναμον.

Δύναμιν ἀφθαρσίας, καὶ δόξαν κεκτημένοι ἀθανασίας,
δεδωρημένοι Ἄγγελοι, Χριστέ, τῇ πρὸς σὲ ἐγγύτητι
καταφωτίζονται.

Ἐφθησαν λαμπροφόροι, τὴν ἄϋλον δεικνύντες, καὶ κατὰ
φύσιν, διὰ συμβόλων Ἄγγελοι Χριστέ, αἰσθητῶς τυπούμενοι
τὴν καθαρότητα.

Θεοτοκίον.

Τάγματα τῶν Ἀγγέλων, τῷ τόκῳ σου Παρθένε, τῷ ὑπὲρ φύσιν,
ὑπηρετοῦσι χαίροντα σεμνή, τὸν γὰρ τούτων τέτοκας Θεὸν
καὶ Κύριον.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας
» τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον,
» εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Τροπάρια.

Ὁ μήτραν ὑποδύς Χριστὲ ἄφθορον, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι τὴν
ψυχὴν μου, μετανοίᾳ καινοποίησον, καὶ φωτὸς ἀϊδίου δεῖξον
ἐμπλεων.

Υπήκουσα ἐχθροῦ παραπικραίνοντος, καὶ πᾶσαν ἐτέλεσα
ἁμαρτίαν, καὶ ἀφρόνως παρεπίκρανα, σὲ τὸν μόνον
μακρόθυμον Φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικά.

Σταυρῷ τετειχισμένοι οἱ ἀήττητοι ὀπλίται, καὶ Μάρτυρες
τοῦ Σωτῆρος, ὥσπερ τείχη κατηδάφισαν, τὰ τῆς πλάνης
γενναίως ὄχυρώματα.

Δυνάμει θεϊκῆ τὸ ἀσθενὲς ὑμῶν, γενναῖοι, νευρώσαντες
ἄθλοφόροι, τὴν ἰσχὺν τοῦ πολεμήτορος, παντελεῖ ἀπωλείᾳ
παρεδώκατε.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, παθῶν μου ἀπέλασον τὸ
δυσῶδες, καὶ στερέωσον κλονούμενον, προσβολαῖς τοῦ δολίου
πολεμήτορος.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων.

Τόξον συνετρίβη δυναστῶν.

Ὁ φύσει ἀθάνατος Θεός, σοφὸς δημιουργός, ἐν χάριτι
στρατιᾶς, ἀθανάτους δείκνυσιν.

Νῦν παρεσιῶτες ὀρεκτῶν, ἀκρότητι Χριστῷ, σωθῆναι πάντας
ἡμᾶς, Ἄγγελοι πρεσβεύσατε.

Θεοτοκίον.

Ἀρχὴν ὑπὸ χρόνον, εἰληφῶς πιστεύεται ἐκ σοῦ, ὁ χρόνων
δημιουργός, Μῆτερ ἀειπάρθενε.

Ῥῥῆ δ' . Ὁ Εἰρμός.

» Ὑμῶ σε· ἀκοὴν γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ ἐξέ-
» στην· ἕως ἐμοῦ ἤκεις γάρ, ἐμὲ ζητῶν τὸν πλανη-
» θέντα· διὸ τὴν πολλὴν σου συγκατάβασιν, τὴν εἰς
» ἐμὲ δοξάζω Πολυέλεε.

Τροπάρια.

Τλυῖ, ἀμαρτίας πέπτωκα, καὶ τὴν ἄνωθεν εὐμορφίαν ἀπώλεσα
Κύριε, καὶ δέδοικα τὴν τιμωρίαν· διὸ μετανοίας ὠραιότητι,
τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου καταφαίδρυνον.

Δολίαις λαλιαῖς ὁ δόλιος, ἀπὸ σοῦ με ἀποσυλήσας,
κατάβρωμα ἴδιον εἰργάσατο, Θεὲ τῶν ὅλων· αὐτοῦ τῆς κακίας
με ἐξάρπασον, καὶ μετανοίας τρόποις ἀνακάλεσαι.

Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μου γέγονεν, ἐργασία μοι ἀπωλείας· μιᾶ
ῤοπή σῶσόν με, ὡς ἔσωσας ποτὲ τὴν πόρνην, Χριστὲ
μεταγνοῦσαν τῇ κελεύσει σου, ἵνα ὑμῶ σε μόνε Ἀναμάρτητε.

Μαρτυρικά.

Υπάρχων καινουργὸς ὁ ἄνομος, τῆς κακίας ἐθελουσίως, τοὺς
τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρας ἠνάγκαζεν, ἀψύχοις σέβας θεοῖς
ἀπονείμει, ἀλλ' ἡμαύρωται· Θεὸν γὰρ μόνον ἔγνω τὸν
ποιήσαντα.

Μονάδα τῆ οὐσίᾳ σέβοντες, καὶ Τριάδα τοῖς χαρακτηῆρσι,
Θεότητα ἄκτιστον, τοῖς κτίσμασιν οὐδ' ὅλως σέβας ὑμεῖς,
Χριστομάρτυρες ἐνείματε· ὄθεν κολάσεις πάσας ὑπεμείνατε.

Θεοτοκίον.

Σαρκοῦται ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, καὶ ἀνθρώποις ἐνοῦται
θέλων ὁ Κύριος, Ἄχραντε, καὶ δέχεται μετανοοῦντας τοὺς
πρὶν ὑπαχθέντας ἀμαρτήμασι, ταῖς σαῖς λιταῖς ἀεὶ
κατακαμπτόμενος.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων.

Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἔνδοξόν σου.

Ἰκέτας προσάγω σοι τοὺς Ἄσωμάτους· οὓς περ Οἰκτιῖρμον,
προσδεξάμενος ὡς εὐσπλαγχνος, τῆς ἁμαρτίας με λύτρωσαι.

Νοῖ πλησιάζοντες τῷ παναιτίῳ, νόες οἱ θεῖοι, καθαιρόμενοι
φωτίζονται, ταῖς ὑπεριάταις νοήσεσιν.

Οἱ θεῖοι διάκοσμοι τῆς οὐρανίου ταξιαρχίας, θεῖῳ Πνεύματι
κοσμούμενοι, διαφυλάττονται ἄτρωτοι.

Θεοτοκίον.

Νοήσας σε πόρρωθεν Θεόν, Παρθένε σεσαρκωμένον, ἐν
ἀγκάλαις σου βαστάσασαν, ὁ Ἥσαϊας προκατήγγειλεν.

Ῥῥῆ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητῆς

» Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμάτων, ὁδῆ-

» γησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ γινώ-

» σκομεν.

Τροπάρια.

Ὁ ὀμματώσας τυφλοὺς, τὴν τυφλωθεῖσάν μου ψυχὴν, φώτισον
ἐπαγρυπνεῖν, ταύτην ἐνισχύων εἰς πράξεις ἀγαθὰς, ὕπνον
ἀμελείας τελείως μισήσασαν.

Ἴασαι μόνε Σωτήρ, τὴν πληγωθεῖσάν μου ψυχὴν, δήγματι τῆς
χαλεπῆς ὄντως ἁμαρτίας, ὁ πάλαι τὰς πληγὰς, τοῦ
περιπεσόντος λησταῖς ἰασάμενος.

Μαρτυρικά.

Δῆμος σεπτῶν Ἀθλητῶν, δῆμον ἀνόμων διωκτῶν ἤσχυνε,
πολυειδεῖς πόνους ὑπομείνας, καὶ νῦν τοῖς ἱεροῖς δήμοις,
τῶν Ἀγγέλων ἀεὶ ἐπαγάζεται.

Ἄστρα πολύφωτα, μαρμαρυγὰς ὑπομονῆς πέμποντα, καὶ τῶν
πιστῶν ἐν Πνεύματι θεῖῳ, φωτίζοντα ψυχὰς, οἱ πεφωτισμένοι
ἐδείχθησαν Μάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος ἡμῖν, τὸν προαιώνιον Υἱὸν τέτοκας,
θελητικαῖς δυσὶν ἐνεργείαις, ὑπάρχοντα διπλοῦν, ὡς
ἄνθρωπον ἅμα, Θεὸν τε Πανάμωμε.

Κανὼν τῶν Ἄσωμάτων.

Ὁ ἄνθραξ τῷ Ἡσαΐα προοφθεῖς.

Τῇ θείᾳ τῆς θεαρχίας, προσεχῶς λάμποντα, τὰ Σεραφεῖμ καὶ Χερουβείμ λαμπρότητι, σὺν τοῖς Θρόνοις τοῖς ἐπηρμένοις, θεομιμήτως πιστοὺς φωτίζουσιν.

Ὡς πάσης φωτοχυσίας χορηγός, ἔσοπτρα φωτοειδῆ, Λόγε Θεοῦ παρήγαγες, τὴν σὴν αἴγλην μετ' εὐφροσύνης, καὶ συντονίας ἀκλινοῦς δεχόμενα.

Θεοτοκίον.

Χαράν σοι τῶν προπατόρων, σκυθρωπὸν λύουσαν, ὁ Γαβριήλ, ὁ ἱερὸς Ἀρχάγγελος, οὐρανόθεν καταφοιτήσας, εὐαγγελίζεται σεμνῇ Θεόνυμφε.

Ῥῶδῃ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ παισιμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-

» βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τροπάρια.

Κατεβλήθην κακία τοῦ ὄφεως, καὶ ἐν ἀπογνώσεως κλίνῃ κατάκειμαι· ὁ παραλύτους ῥήματι, ἀνορθώσας, Χριστέ με ἀνάστησον.

Ῥιπιζόμενον αὔραις τοῦ δράκοντος, καὶ κλυδωνιζόμενον κύμασι πάντοθεν, τῆς ἁμαρτίας σῶσόν με, ὡς τὸν Πέτρον φιλάνθρωπε Κύριε.

Μαρτυρικά.

Ἵπερβάντες τοὺς ὄρους τῆς φύσεως, τὰς ὑπὲρ τὴν φύσιν βασάνους ὑπέστητε· διὸ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀγαθῶν ἠξιώθητε Μάρτυρες.

Ὡς καλοί, ὡς ὠραῖοι, ὡς ἔντιμοι, τῷ καλλοποιῷ καὶ ὠραίῳ συνήφθητε, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες, παναοίδιμοι πάντοτε Μάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Ἐκ πασῶν γενεῶν ἐξελέξατο, σὲ τὴν καλλονὴν Τακῶβ ἣν ἠγάπησεν, ὁ ποιητῆς Πανάμωμε, καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ἐπέφανεν.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων.

Ἦχου ῥημάτων δεήσεως.

Οἱ θεῖοι τύποι τῆς δόξης σου, τῆς ἀρχιφώτου Δέσποτα
Χριστέ, φωτοβόλοις πυρσευθέντες λάμπουσιν,
ἀκτινοφωτοειδεῖς, οἱ Ἄγγελοι αἰωνίως μένουσι.

Ῥώμη τῇ θείᾳ ῥωννύμενα, τὰ Σεραφεῖμ κραυγάζουσι, φωναῖς
ἀσιγήτοις, ὕμνον τὸν τρισάγιον, σέβειν ὑπανοίγοντα ἡμῖν,
φύσιν τρισυπόστατον.

Θεοτοκίον.

Ἦμοσεν ὡσπερ ὁ Κύριος, ἐν ἀληθείᾳ πάλαι τῷ Δαυΐδ, ἐκ
γαστροῦ σου προελθὼν πεπλήρωκε· τέτο-κας γὰρ τὸν παντός,
Κόρη βασιλεύοντα.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰκόνοσ χρυσεῖς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευομένης,

» οἱ τρεῖς σου παῖδες κατεπάτησαν, ἀθεωτάτου προ-

» στάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσι-

» ζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πα-

» τέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Νοδὸς ἐκτροπαῖς, καὶ δαιμόνων προσβολαῖς μακρὰν γεγένημαι
τῶν ἀγκαλῶν σου, ὁ ἄσωτος, πάσης αἰσχύνης πληρούμενος·
νῦν δὲ ἐπιστρέψας κραυγάζω, ὡς ἐκεῖνος τὸ ἥμαρτον· μὴ με
βδελύξῃ Ἰησοῦ, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἐμέ.

Θεὲ τοῦ παντός, Νινευίτας, ἀπειλῆς γεννώσης θάνατον,
μετανοήσαντας πάλαι ἔσωσας· ὡσαύτως, μόνε Φιλάνθρωπε, τὴν
ὑπερβολῇ ἀμαρτίας, μολυνθεῖσαν καρδίαν μου, νῦν
ἐπιστρέφουσας, φρικτῆς ῥῦσαι κολάσεως.

Μαρτυρικά.

Ἐπλήγη δεινῶς, ὁ πληγῶσαι βουληθεὶς ὑμᾶς κακοῦργος,
θεομακάριστοι θεῖοι Μάρτυρες, καὶ ἀνιάτρευτος ἔμεινε·
πᾶσι δὲ πιστοῖς ἰατρεῖον, αἱ πληγαὶ ὑμῶν ὤφθησαν, τοῖς
πληγωθεῖσι προσβολαῖς, τοῦ παλαιοῦ πτερνιστοῦ.

Οὐ θῆρας πικρούς, οὐ τυράννων ἀπειλάς, οὐ ξίφη τέμνοντα,
οὐ πῦρ οὐ μάστιγας, οὐδ' αἰκίσεις καὶ τὰ πριστήρια
κατεπτοήθητε ὄργανα, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ δὲ πάντα ὑπεμείνατε
σώματι, Μεγαλομάρτυρες· διὸ ἐστεφανώθητε.

Θεοτοκίον.

Αὔλου φωτός, οἰκητήριον ἢ σὴ μήτρα γεγένηται, τοῦ
φρυκτωρίας θείας γνώσεως, τὴν ἀθεΐαν μειώσαντος, ἀχραντε
θεόνυμφε Κόρη· ὃν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ
Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Κανῶν τῶν Ἀσωμάτων.

Ῥήτορες ἀνεδείχθησαν.

Τῷ θρόνῳ τῆς ἀρρήτου σου δόξης, περιχορεύοντες αἰεὶ, οἱ
ἐπουράνιοι Νόες, ἐν ἀσωμάτοις στόμασιν ᾄδουσιν· Ὁ
ὑπέρθεος τῶν πατέρων, καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς εἶδον τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, εἰς οὐρανοὺς μετὰ σαρκὸς
ἀναφερόμενον, πύλας τὰς οὐρανίους ἤραν σοι ψάλλοντες· Ὁ
ὑπέρθεος τῶν πατέρων, καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Νόμου σε τὸ κεφάλαιον Κόρη, καὶ προφητῶν ὁ Γαβριήλ,
ὑποδεικνύων ἐβόα· Ἴδοὺ σὺ τίκτεεις, μόνη Πανύμνητε, τὸν
ὑπέρθεον τῶν πατέρων, καὶ ἡμῶν Θεὸν εὐλογημένη.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς παισὶ
» συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μεταβα-
» λόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερ-
» ψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Υποπεσῶν τῷ πονηρῷ, ταῖς ἐκείνου μηχαναῖς κατεδουλώθην,
καὶ ὀρῶν με ὁ πλάνος, ἐν ἀπωλείᾳ πολλῇ καυχᾶται· τούτου
με ἐξάρπασον ἢ τῶν πλανωμένων, ἐπιστροφή Οἰκτιρμον.

Λῦσον ἀλύτοις με δεσμοῖς, τῶν τοῦ σώματος παθῶν
κεκρατημένον, ὁ τὰ ἄλυτα λύσας τῶν ἀπ' αἰώνων δεσμά, καὶ
τρέχειν πρὸς τρίβους εὐόδωσον, τὰς σωτηριώδεις, Χριστὲ
Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Μαρτυρικά.

Οἱ τῶν παθῶν δημιουργοί, ἐπ' ἔμοι τῷ ταπεινῷ πᾶσαν
κακίαν, ἐτεκτῆναντο ὄντως· τῶν παθημάτων Χριστοῦ, ὡς
ὄντες μιμηταί, μακάριοι Μάρτυρες, τῆς τούτων λυτρώσασθέ
με βλάβης.

Γόνυ μὴ κάμψαντες γλυπτοῖς, ἐν καμίνῳ αἰκισμῶν, ὥσπερ οἱ
παῖδες ἐνεβλήθητε πάλαι, καὶ δροσισμῷ θεϊκῷ ὀφθέντες,
ἄφλεκτοι ἐμείνατε, Μάρτυρες ὑμνοῦντες, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐξασθενήσασαν πολλαῖς, προσβολαῖς τοῦ πονηροῦ,
Θεογεννητορ, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου ταῖς ῥωστικαῖς σου
λιταῖς, Παρθένε ὑγιῆ ἀπέργασαι, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Κανῶν τῶν Ἀσωμάτων.

Ἰνδάλματος χρυσοῦ, καταπτύσαντες.

Ἀγάλματα τῆς σῆς, ἀγαθότητος ὑπέστησας τοὺς Ἀγγέλους, τὰς
ἐντολάς σου ἐκτελοῦντας Λόγε ἐν ἰσχύϊ, καὶ συνεργοῦντας
πᾶσι τοῖς πιστῶς κραυγάζουσιν· Ἡ οὐσιωθεῖσα ὑμνεῖτω τὸν
Κύριον, πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Γονίμοις ἀρεταῖς, τὴν οὐράνιον ἐκόσμησας πολιτείαν, ταῖς
τῶν Ἀγγέλων καταγλαῖσας ἱεραρχίαις, ταύτην δὲ δέχη Χριστέ
μου αἰὲ κραυγάζουσιν· Ἡ οὐσιωθεῖσα ὑμνεῖτω τὸν Κύριον,
πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γηθόμενοι λαμπρῶς, μελωδήσωμεν τὴν ἔνθεον μελωδίαν, τῶν
Ἀσωμάτων ἀνευδότης, καὶ τῷ Δεσπότῃ θεολογοῦντες, ᾄσμα σὺν
αὐτοῖς κραυγᾶσωμεν· Ἡ οὐσιωθεῖσα ὑμνεῖτω τὸν Κύριον, πᾶσα
κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εὐθύτης ἢ σοφῶς, τὸ πᾶν διευθύνουσα, ἠγάπησεν ἐπαξίως, σὲ
τὴν πανάμωμον καὶ πανάχραντον Θεοτόκον, ἀνερμηνεύτως
Πάναγνε, ἐν σοὶ σκηνώσασα, ἣν δοξολογοῦμεν· Ὑμνεῖτω τὸν
Κύριον, πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἡ-
» κοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ
» πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως
» σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν
» ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ἰδοὺ καιρὸς ἐργασίας· τί καθεύδεις ἀφρόνως, ψυχὴ ἐν
ἀθυμίᾳ παντελεῖ; ἔγχειραι, δάκρυσσι φαίδρυσνον τὴν λαμπάδα
σου· σπεῦσον, ἐγγίζει ὁ Νυμφίος τῶν ψυχῶν· μὴ βραδύνης,
καὶ μείνης τῆς θείας θύρας ἔξωθεν.

Ὡ πῶς φρικτὸν σου τὸ βῆμα, φανεροῦν πᾶσαν πρᾶξιν, γυμνὴν
ἐπὶ Ἀγγέλων καὶ βροτῶν! Ὡ πῶς δεινὴ ἡ ἀπόφασις, ἣν τοῖς
πταίσασι μέλλεις διδόναι! ἐξ ἧς ῥῦσαί με Χριστέ, πρὸ τοῦ
τέλους, παρέχων ἐπιστροφῆς μοι δάκρυα.

Μαρτυρικά.

Σημειωθέντες τῷ πόθῳ, τοῦ Ἄμνοῦ καὶ Ποιμένου, οἱ ἐνδοξοὶ
καὶ θεῖοι Ἀθληταί, αἵματι θύονται χαίροντες, ὥσπερ ἄκακοι
ἄρνες, καὶ πᾶσαν πρωτοτόκων ἀληθῶς, Ἐκκλησίαν ἀγίαν, ἐν
οὐρανοῖς φαιδρύνουσιν.

Ἡλιακαῖς λαμπηδόσιν, ὡς φωστῆρες δειχθέντες, τῷ φέγγει
τῆς ἀθλήσεως ὑμῶν, πᾶσαν ψυχὴν καταυγάζετε, πάντα ζόφον
τῆς πλάνης, διώκετε, γενναῖοι Ἀθληταί· διὰ τοῦτο ἐν
πίστει, ἀξίως μακαρίζεσθε.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Κύριε φεῖσαι, ὅταν μέλλης με κρῖναι, καὶ μὴ
καταδικάσης με εἰς πῦρ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με,
δυσωπεῖ σε Παρθένος, ἡ σὲ κυφορήσασα Χριστέ, τῶν Ἀγγέλων
τὰ πλήθη, καὶ τῶν Μαρτύρων σύλλογος.

Κανὼν τῶν Ἀσωμάτων.

Ὅλος ὑπάρχεις ἔφεσις.

Λευχειμονοῦντες ὠφθησαν, Ἄγγελοι φαιδροί, συμβολικῶς,
τοῖς θείοις Μαθηταῖς, τὴν σὴν σαφηνίζοντες, δευτέραν
παρουσίαν Χριστέ, μεθ' ὧν σε ἅπαντες, θεολογοῦντες
μεγαλύνομεν.

Ὡς εὐεργέτης ἄπασαν, φύσιν λογικὴν δημιουργεῖς, τῆς
πρώτης σου αὐγῆς, δευτέραν λαμπρότητα, Χριστέ μου
ὑπεράγαθε· διό σε ἄπαντες, ὑμνολογοῦντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Νενοηκῶς σου Πάναγνε, τὸ φωτοειδὲς τῆς παρθενίας, καὶ
καταπλαγεῖς, χαρὰν σοι ἐβόησεν ὁ θεῖος Ἀρχιστράτηγος· διό
σε ἄπαντες ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Κατανυκτικά.

Τῶν πεπραγμένων μου δεινῶν, ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς
σοὺς καταφεύγω οἰκτιρμούς, τελώνην μιμούμενος, καὶ πόρνην
τὴν δακρύσασαν, καὶ τὸν ἄσωτον υἱόν· διὸ καὶ προσπίπτω
σοι Ἐλεῆμον, πρὶν με καταδικάσης, φεῖσαί μου ὁ Θεός, καὶ
ἐλέησόν με.

Στίχ. \Ενεπλήσθημεν τὸ πρῶτὶ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ
ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις
ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν
ῶν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ
ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεῖς, καὶ
τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ Ἁγίου σου
Πνεύματος· μή με ἐξουδενώσης, ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ
ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Στίχ. \Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ
ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Ὑπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧ ἄθλοφόροι
Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοὺς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ
κατὰ κόσμον ὄλον, δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱερεῖς
καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι,
συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος
τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡσεὶ ἐλαία κατάκαρπος, ἡ Παρθένος ἐβλάστησε, σὲ τὸν
καρπὸν τῆς ζωῆς, καρποφορεῖν τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα καὶ
πλούσιον ἔλεος.

ΕΝ Τῃ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Τὴν φωνὴν σοι προσάγομεν, τοῦ ληστοῦ καὶ βοῶμέν σοι·
Μνήσθητι ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τὰ πολλά μου ἐγκλήματα, παραβλέψας Φιλάνθρωπε, δείξον
μέτοχόν με τῆς σῆς, λαμπρότητος δέομαι.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ τάγματα, δυσωποῦσί σε Κύριε, ὑπὲρ πάντων
τῶν πιστῶν, τῶν πόθῳ ὑμνούντων σε.

Μαρτυρικόν.

Ταῖς λιταῖς τῶν Μαρτύρων σου, Ἰησοῦ υπεράγαθε, ἰλεως ἡμῖν
γενοῦ, ἐν ᾧρᾳ τῆς κρίσεως.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα δοξάσωμεν, τὸν Υἱὸν προσκυνήσωμεν, καὶ Πνεῦμα
πάντες πιστοί, τὸ θεῖον ὑμνήσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, τοὺς καρπῷ ὀλισθήσαντας, τοῦ
Παραδείσου Ἄγνη, πολίτας εἰργάσατο.

Τῃ ΔΕΥΤΕΡᾷ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μόνε ἀναμάρτητε Χριστέ, μόνε ἀνεξίκακε μόνε, πηγὴ
χρηστότητος, ἴδε μου τὴν στένωσιν, ἴδε τὴν θλίψιν μου,
καὶ οὐλὰς τῶν τραυμάτων μου, ἐξάλειψον πάσας, καὶ ἐν τῷ
ἐλέει σου σῶσον τὸν δοῦλόν σου· ὅπως ἀθυμίας τὰ νέφη,
πόρρω ἐκδιώξας δοξάζω, σὲ τὸν υπεράγαθον Σωτήρᾳ μου.

Βλέψον ᾧ ψυχὴ μου ταπεινὴ, ἴδε σου τὰ ἔργα ὅποια, εἰσὶ
παμβέβηλα, ἴδε σου τὴν γύμνωσιν, φεῦ καὶ τὴν μόνωσιν· καὶ
γὰρ μέλλεις χωρίζεσθαι, Θεοῦ καὶ Ἀγγέλων, καὶ πρὸς
ἀτελεύτητον ρίπτεσθαι βάσανον. Νῆψον, διεγέρθητι,
σπεῦσον, βόησον· Ἠμάρτηκα Σῶτερ, δός μοι τὴν συγχώρησιν,
καὶ σῶσόν με.

Σῶμα κατεμόλυνα δεινῶς, ἔφθειρα ψυχὴν καὶ καρδίαν, καὶ
λογισμοῖς ῥυπαροῖς, πάσας τὰς αἰσθήσεις μου
κατετραυμάτισα, ὀφθαλμοὺς ἐβεβήλωσα, ἐσπίλωσα ὦτα, λόγοις

γλώσσαν ἔχρανα, καὶ πάντα ἔχω αἰσχρά· ὄθεν σοι προσπίπτων
κραυγάζω· Δέσποτα Χριστὲ ἡμαρτόν σοι, ἡμαρτον συγχώρησον
καὶ σῶσόν με.

Ἔτερα τοῦ Προδρόμου, ὁμοια.

Σπεῦσον ἐξελοῦ με πειρασμῶν, ἔνδοξε Κυρίου Προφήτα,
καθικετεύω σε· μάτην γὰρ κεκίνηνται οἱ πολεμοῦντές με,
κατ' ἐμοῦ πικροὶ δαίμονες, ζητοῦντες ἀρπᾶσαι, τὴν ψυχὴν
τοῦ δούλου σου, ὡσπερ στρουθίον οἰκτρόν· μὴ με καταλίπης
εἰς τέλος, γνώτωσαν δὲ μᾶλλον Παμμάκαρ, ὅτι σύ μου πέλεις
καταφύγιον.

Στείρας ὁ πανάγιος βλαστός, βλάστημα τερπνὸν τῆς ἐρήμου,
ἢ χελιδῶν ἢ τερπνῆ, ἀηδῶν ἢ εὐλαλος, περιστερὰ ἢ χρυσῆ,
τὴν στειρεύουσαν πάντοτε, ἀθλίαν ψυχὴν μου, εὐκαρπον
ἀνάδειξον ἀγαθῶν πράξεων, ὅπως ἐκβλαστάνουσα στάχυν, τὸν
ἐκατοστεύοντα Μάκαρ, ἐνθεον προσάξῃ σοι τὴν αἴνεσιν.

Ῥῦσαι αἰωνίου με πυρός, σκότους ἀφεγγοῦς καὶ ἀνάγκης, καὶ
πάσης θλίψεως, πάσης κακουχίας τε, πάσης στενώσεως,
ἰκετεύω σε Πρόδρομε, καὶ δεῖξον μερίδος, τὸν
αὐτοκατάκριτον, ὄντα τοῖς παισίμασι, Μάκαρ σωζομένων
εὐχαῖς σου, ἐνθα τῶν ἀγίων χορεῖται, καὶ χαρὰ ὑπάρχει ἢ
ἀνέκφραστος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Θλίψεις καὶ δεινῶν ἐπαγωγαί, πάθη τε ποικίλα χειμάζει,
τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, Κόρη ἀπειρόγαμε, Μῆτερ Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ· κυβερνητίς μοι φάνηθι, θαλάσση τοῦ βίου, καὶ
τὸν ἐπικείμενον πράϋνον κλύδωνα, ὄρμῳ γαληνῶ μετανοίας,
καὶ ἀναψυχῆς ὀδηγοῦσα, τὸν τῆ θείᾳ σκέπῃ σου
προστρέχοντα.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Κύριος εἰσακούσεταιί μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρὸς αὐτόν.

Στίχ. Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαί με εἰσήκουσάς μου, ὁ Θεὸς τῆς
δικαιοσύνης μου, ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Κατανυκτικά.

Ἥμαρτον εἰς σὲ Σωτήρ, ὡς ὁ ἄσωτος υἱός, δέξαι με Πάτερ,
μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ.\Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτείρησαι ἡμᾶς.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τοῦ τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι, ὡσπερ ἐκείνῳ, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ.\Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων, πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, πίστει διασώζεται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι· Μητέρα τῆς Ζωῆς, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα. Κατανυκτικά.

Ἦχος β΄.

Ἐννοοῦσα ψυχὴ μου, τῆς φρικτῆς ἡμέρας τὴν ἔτασιν, τρόμαξον τὴν ἀνταπόδοσιν, τῆς αἰωνίου κολάσεως, καὶ ἐν μετανοίᾳ βόησον δακρῦουσα· Ὁ Θεός, ἡμάρτον ἐλέησόν με.

Ἐρευνῶν μου τὸ συνειδὸς τὸ κατάκριτον, δειλιῶ σου τὸ φοβερὸν δικαστήριον Κύριε, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐξ ἔργων σωτηρία· ἀλλ' ὡς ἔχων τὸν πλοῦτον τῆς εὐσπλαγχνίας, οἰκτείρησόν με Χριστέ, ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ μεγαλύνομεν, Θεοτόκε βοῶντες· Χαῖρε ἡ ράβδος, ἐξ ἧς ἀσπόρως Θεὸς βλαστήσας, ἀνεῖλεν ἐν ξύλῳ τὸν θάνατον.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Κατανυκτικά.

Ἐλέησόν με εἶπεν ὁ Δαυΐδ, κἀγὼ σοι κράζω· Ἥμαρτον Σωτήρ,
τὰς ἐμὰς ἀμαρτίας, διὰ τῆς μετανοίας ἐξαλείψας, ἐλέησόν
με.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με, ἐπὶ δυσὶν ἀμαρτήμασιν ὁ
Δαυΐδ ἐθρήνει· ἐπὶ μυρίοις ἐγὼ πλημμελήμασι βοῶ σοι·
ἐκεῖνος τὴν στρωμνὴν τοῖς δάκρυσιν ἔβρεχεν· ἐγὼ δὲ ῥανίδα
μίαν οὐ κέκτημαι· ἀπέγνωσμαι καὶ δέομαι, ἐλέησόν με ὁ
Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, μὴ παρίδῃς με, δεόμενον, ἀντιλήψεως τῆς ὑπὸ σοῦ·
ἐπὶ σοὶ γὰρ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου. Ἐλέη-
σόν με.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Τοῦ Προδρόμου. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄφθονον πηγὴν, Τορδάνου κατέδυσας ῥοαῖς
Ἰωάννη· ὄθεν ἐκτενῶς καθικετεύω σε, πάθεσι πολλοῖς
καταποντούμενον, πελάγει με τοῦ βίου, καθ' ἐκάστην
χαλεπῶς, εὐπροσδέκτοις σου εὐχαῖς, ζωῆς πρὸς λιμένα
χειραγώγησον.

Μαρτυρικόν.

Ὁ φαιδρύνας τοὺς Ἁγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς
Ὅσιους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος Χριστὲ ὁ
Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόνητος, καὶ τὴν
εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις
ἀναπαυόμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς εἶδε, τίς ἤκουσε Μητέρα τίκτουσαν τὸν ἑαυτῆς
Δημιουργόν; ἀπειράνδρως θηλάζουσαν τὸν διδόντα τροφὴν
πάσῃ σαρκί; ὦ τοῦ θαύματος! θρόνος χερουβικὸς ἐδείχθη ἡ
γαστήρ σου, Θεοτόκε Κεχαριτωμένη· πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Κανὼν Κατανυκτικός, οὔ ἢ ἄκροστιχίς, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων·

Ἐμοῖ(ς ὄδου)ρμοῖς χώραν, ὦ Σῶτερ, νέμοις. Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. Ϟδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν Μωσέως ᾠδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον ψυχὴ·

» Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν,

» οὗτός μου θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν.

Τροπάρια.

Ἐαυτοὺς ἀδελφοί, πρὸ τῆς ἐξόδου κλαύσωμεν πικρῶς, ὅπως
δάκρυσι καλοῖς, φύγωμεν δάκρυα τιμωρίας, ἔχοντα οὐδὲν
τότε τὸ ὄφελος.

Μυριάκις Χριστέ, ἐπηγγειλάμην τοῦ μετανοεῖν, καὶ
ἀναίσθητον ψυχὴν ἔχων, τοῖς σφάλμασι περιπίπτω· οἴκτειρον
Σωτὴρ τὴν ἀσθένειάν μου.

Μαρτυρικά.

Οἱ βασάνων πυράν, ὑπενεγκόντες θείῳ δροσισμῷ, Ἀθλοφόροι
τοῦ Χριστοῦ, πυρὸς γεέννης λυτρώσασθέ με, πάθη χαλεπὰ
περικείμενον.

Τσχυροὶ κατ' ἐχθρῶν, ἀναδειχθέντες σθένει θεϊκῷ, τὴν
ἀνίσχυρον αὐτῶν, κατεπαλαίσατε δυναστείαν, Μάρτυρες
Χριστοῦ ἀξιάγαστοι.

Θεοτοκίον.

Φλογοφόρε λαβίς, ἣν Ἡσαΐας ἔβλεψε ποτέ, τὰ ὑλώδη τῆς
ἐμῆς, καρδίας πάθη θεογεννητορ φλέξον, καὶ εἰς τέλος
ἀφάνισον.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς·

Βαπτιστὰ τήνδε τὴν δέησιν προσδέχου. Ἰωσήφ.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε Χριστοῦ, καταβαπτίζόμενον, διηνεκῶς
ταῖς ἡδοναῖς τοῦ σώματος, τὸν νοῦν μου κυβέρνησον, καὶ τὰ
κύματα τῶν παθῶν καταπράυνον, ὅπως ἐν γαλήνῃ θείῃ,
γεγονὼς ὑμνολογήσω σε.

Ἀπορρήτῳ λάμπας φωτισμῷ, ἄστρον ὡς πολύφωτον, τῆς νοητῆς
ἀνατολῆς προέδραμες· ὑφ' ἧς καταυγάζεσθαι, τὴν καρδίαν
μου Βαπτιστὰ καθικέτεψε, τὴν ἐσκοτισμένην, πάσαις τῶν
δαιμόνων ἐπιθέσεσι.

Ποταμῷ τὴν ἄβυσσον ποτέ, Πάνσοφε κατέδυσας, κατακλυσμὸν
ἐργαζομένην χάριτι, πάσης παραβάσεως· ἀλλὰ δέομαι, τοὺς
χειμάρρους Μακάριε, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ξήρανον ἐνθέῳ
μεσιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀγνῆς Παρθένου συγγενῆς, μάκαρ ἐχρημάτισας, τῆς τὸν
Θεὸν σωματώσασης Πρόδρομε· μεθ' ἧς σε

γεραίρομεν, καὶ δεόμεθα, οἱ τῷ θείῳ τεμένει σου,

νῦν περιπολοῦντες, οἴκους ἡμᾶς ποίησον τοῦ Πνεύματος.

Ῥῥῆ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στειωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός,

» ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργὲ τῶν

» ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Τροπάρια.

Ἐρθυμίας νυσταγμῶ, ἐβαρύνθην τὴν ψυχὴν, διέγειρόν με,
πρὸς ἐγρήγορσιν Χριστέ, μετανοίας τοῦ ποιεῖν, τὰ σὰ
προστάγματα.

Μὴ με δείξης Ἰησοῦ, ἐν ἡμέρᾳ φοβερᾷ, κατεγνωσμένον, ἀλλὰ
πρὸ τελευτῆς, ἐπιστρέψας χαλεπῆς, ῥῦσαι κολάσεως.

Μαρτυρικά.

Οἱ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, μιμησάμενοι καλῶς, ἐνθέοις
τρόποις, Ἀθλοφόροι Χριστοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ δεινὰ, πάθη
ιάσασθε.

Ἴνα τῶν ἐν οὐρανοῖς, ἀϊδίων ἀγαθῶν ἀξιωθῆτε, πᾶσαν πεῖραν
δεινῶν, Ἀθλοφόροι ἐπὶ γῆς στερόωσ ἠνέγκατε.

Θεοτοκίον.

Γαλουχεῖς μητροπρεπῶς, τὸν τροφέα τοῦ παντός, καὶ φέρεις
τοῦτον, ἐν ἀγκάλαις Ἀγνή, τὸν τὰ σύμπαντα, χειρὶ φέροντα
πάντοτε.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας.

Ίάτρευσον τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, τὸν νοῦν μου
σκοτιζόμενον ἀμελείᾳ, καταύγασον ἐνθέῳ σου μεσιτείᾳ,
Κυρίου Πρόδρομε, καὶ πάσης ῥῦσαί με, ἐναντίας δέομαι
περιστάσεως.

Στεριώσεως ἀπέλυσας τὴν τεκοῦσαν, τεχθεὶς Θεοῦ προνοία,
σοφὲ Προφήτα· στεριεύουσαν οὖν ἔργασαι καρποφόρον, νῦν
τὴν καρδίαν μου, Κυρίου Πρόδρομε, ἀρετῶν ἐκφέρουσαν τὰ
βλαστήματα.

Τὸν πόθῳ σοι δειμάμενον θεῖον οἶκον, τῆς ἄνω κληρουχίας
τυχεῖν δυσώπει, τοὺς πίστει τῷ τεμένει σου
λειτουργοῦντας, ναοὺς τοῦ Πνεύματος, τοῦ θεοῦ ποίησον,
Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε μεσιτεΐαις σου.

Θεοτοκίον.

Ἀγάλλεται ὁ Πρόδρομος ἐν νηδύϊ, φερόμενος μητρώῳ, καὶ
προσκυνεῖ, τὸν Κύριον φερόμενον σῆ νηδύϊ, Θεοχαρίτωτε· ὄν
καθικέτευε, ἀπὸ πάσης θλίψεως, λυτρωθῆναί με.

Ῥδὴ δ' . Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης
» προβλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν· Τὴν ἀκοήν σου,
» ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην, ὅτι ἀπὸ Θαιμάν, καὶ ἐξ
» ὄρους ἁγίου, κατασκίου ἐπεδήμησας Χριστέ.

Τροπάρια.

Σεσυλημένον με πάντοθεν, καὶ πτωχεύοντα Λόγε, καθορῶν ὁ
δυσμενής, τῆ ἀπωλείᾳ μου τέρπεται ὁ δολιόφρων· Κύριε τῆς
δόξης, πλουτιστὰ τῶν ἀπόρων, τῆς αὐτοῦ με κακουργίας
ἐξελοῦ.

Χεῖρας καὶ ὄμματα Κύριε, κατερρύψωσα πράττων, ἃ οὐκ
ἔξεστι ποιεῖν, καὶ εἰς ὀργὴν συνεκίνησα τοὺς οἰκτιρμούς
σου, καταδαπανήσας τὴν σὴν μακροθυμίαν, ἐπιβλέψας,
οἰκτειρόν με Ἀγαθέ.

Μαρτυρικά.

Ὡς θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν Ἁγίοις ὑπάρχει,
πειθαρχήσασιν αὐτῷ, καὶ καθελοῦσι τὰ ξόανα τῆς ἀπωλείας,
καὶ κληρωσαμένοις Παραδείσου τὸ πλάτος, οὔπερ πάλαι
ἐξεβλήθη ὁ Ἀδάμ.

Ῥεῖθροις αἱμάτων Μακάριοι, ἀνεστείλατε λύθρον,
προσαγόμενόν ποτε, δαίμοσιν πρᾶσιν ὀλέθριον, ἐπ' ἀπωλείᾳ
προσαγόντων ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο μακαρίζεσθε αἰεί.

Θεοτοκίον.

Μεμυημένος ἐν Πνεύματι, προφητῶν Θεοτόκε, ὁ περίδοξος χορός, τὸ ὑπὲρ νοῦν σου μυστήριον ποικιλοτρόπως, τοῦτο προχαράττει, ἱεροῖς ἐν συμβόλοις, ὧν τὸ πέρασ καθορῶμεν τηλαυγῶς.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Τοῦ κλίναντος οὐρανοῦς, καὶ βροτοῖς ὁμιλήσαντος, τὴν κάραν ὑπέκλινας, τῇ δεξιᾷ σου Πανόβλιε· ἧ̃ με περιφρούρησον, ἐν ταπεινώσει φυλάττων τὴν καρδίαν μου.

Ἡ ἔρημος σὲ πολίτην, ἡ ἄβατος ἔσχηκε, μακάριε Πρόδρομε· ὄθεν βοῶ σοι· Τὴν ἔρημον πάσης θείας πράξεως, γεγεννημένην ψυχὴν μου περιποίησον.

Νόμον θεῖον ἐκδικῶν, παρανόμως ἀνήρησαι· διὸ ἰκετεύω σε, παρανομοῦντά με πάντοτε, καὶ δελεαζόμενον, ταῖς τῶν δαιμόνων ἀπάταις ἐπανόρθωσον.

Δεινόμενος σεαυτόν, τοῦ Δεσπότου ἀνάκτορον, πρὸς θεῖα σκηνώματα, νῦν μεταβέβηκας Πρόδρομε, ὧν τυχεῖν ἰκέτευε, τὸν σοὶ πανάγιον οἶκον ἀνεγείραντα.

Θεοτοκίον

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, τὸν νοσοῦντα Πανάμωμε, καὶ λῦσον τὰ πάθη μου, τὰ χαλεπὰ καὶ δυσίατα, ὅπως μεγαλύνω σε, τὴν μεγαλύνασαν ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτήρ μου διασκεδά-

» σας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, καταύγασόν με ὡς

» μόνος, τῆς εἰρήνης Βασιλεύς.

Τροπάρια.

Ἀμαρτίας συνάπτω, ἀφρόνως ταῖς ἀμαρτίαις, καὶ ἀνάνευσις οὐκ ἔστιν ἐν τῷ θανάτῳ μου· οἴμοι! πῶς ὀφθήσομαι Χριστῷ;

Ναυαγήσας ὡς πλοῖον, ἀπώλεσά μου τὸν φόρτον, ὃν μοι δέδωκας Οἰκτίρμον, καὶ νῦν πενόμενος κράζω· Μὴ παρίδῃς με Χριστέ.

Μαρτυρικά.

Ὡς δόξαν παριδόντες, τὴν κάτω καὶ πατουμένην, οὐρανοῦ
Ἀθλοφόροι, κατηξιώθητε δόξης, συνυπάρχοντες Χριστῷ.

Συμπαθείας τῆς πρὸς σάρκα, τὸν νοῦν χωρίσαντες πίστει,
τὰς βασάνους οἰκειοῦσθε ἐρωτικῶς Ἀθλοφόροι, οἰκειούμενοι
Χριστῷ.

Θεοτοκίον.

Δανιήλ σε ὄρος μέγα, ἐν πνεύματι ἐθεώρει, Θεοτόκε, ἐξ οὗ
λίθος ἀποτμηθεὶς, ἐκλεπτύνει τῶν δαιμόνων τὰ γλυπτά.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει.

Ταῖς προχοαῖς, Τορδάνου τοῖς ῥεῖθροις, τῆς ἀφθαρσίας
Πρόδρομε, βαπτίσας Χριστὸν δυσώπει, τὰς ἀναβλύσεις τῶν
παθῶν μου ξηρᾶναι, καὶ χειμάρρουν τρυφῆς κληρώσασθαι, καὶ
τὴν τῶν δικαίων τερπνὴν ἀγαλλίασιν.

Ἦδη θρηνῶ, καὶ συστέλλομαι φόβῳ, καὶ ἀπορία πάντοτε
συνέχομαι, ἐννοῶν μου τὰ πεπραγμένα, καὶ τὴν μέλλουσαν
δίκην τὴν φρικώδη· εὐσπλαγχνε Κύριε φεῖσαί μου, τοῦ σοῦ
Βαπτιστοῦ παρακλήσεσιν.

Νομοθετῶν, τοῖς λαοῖς σωτηρίαν, ἐν μεταγνώσει Πρόδρομε,
παισμάτων γενησομένην, μέσον τοῦ νόμου καὶ τῆς χάριτος
ἔστις· διὰ τοῦτο ἐκδυσωποῦμέν σε, τρόποις μετανοίας ἡμᾶς
καταφαίδρυνον.

Δός μοι καιρὸν, μετανοίας ῥαθύμως, τὸν παρελθόντα ὄλον
δαπανήσαντι, Εὐεργέτα ἔχων εἰς τοῦτο δυσωποῦντά σε Λόγε,
Τωάννην τὸν μέγαν Πρόδρομον, καὶ τῆς μετανοίας παγκόσμιον
κήρυκα.

Θεοτοκίον.

Ἐπιβουλαῖς, καὶ ἐνέδραις τοῦ πλάνου, ἐθανατώθην Δέσποινα
πανάμωμε· ζώωσόν με ἢ τετοκυῖα τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων,
Θεοτόκε τὴν ἐνυπόστατον, ἵνα σὲ ὑμνῶ εὐσεβῶς τὴν
πανάμωμον.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Βυθῷ ἀμαρτημάτων, συνέχομαι Σωτήρ, καὶ ἐν

» πελάγει τοῦ βίου χειμάζομαι· ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰω-

» νᾶν ἐκ τοῦ θηρός, κᾶμὲ τῶν παθῶν ἀνάγαγε, καὶ

» διάσωσόν με.

Τροπάρια.

Ὡς πάλαι Χαναναία κραυγάζω σοι Σωτήρ, Υἱὲ Θεοῦ ἐλεήσας με οἴκτειρον· ψυχὴν γὰρ πάσχουσαν ἔχω ἐν δεινοῖς, καὶ μὴ ἑαυτῆς εἰς αἰσθησιν βουλομένην νῦν ἐλθεῖν.

Ταράσσει με ἀμέτρων κλυδώνιον παθῶν· ὡς τῆ θαλάσση ποτὲ ἐπετίμησας, καὶ ἔσωσας τοὺς ἁγίους Μαθητάς, κἀμὲ Ἰησοῦ ἀνάγαγε, καὶ διάσωσον Χριστέ.

Μαρτυρικά.

Ἐξέστησαν Ἀγγέλων ἀσώματοι χοροί, τὴν καρτερίαν ὑμῶν τὴν ἐν σώματι, καὶ ἦνεσαν τὸν παρέχοντα ὑμῖν, σεπτοὶ Ἀθληταὶ καὶ δύναμιν, καὶ καμάτων ἀμοιβήν.

Ῥαινόμενοι αἱμάτων οἰκείων ταῖς ῥοαῖς, καὶ ὀφθαλμοὺς ἐκκεντούμενοι Μάρτυρες, πηγνύμενοι ὑπὸ κρύους χαλεποῦ, πρὸς θάλαψιν ζωῆς μετέβητε, ἀνυμνοῦντες τὸν Χριστόν.

Θεοτοκίον.

Ὡς τράπεζα τὸν ἄρτον χωρεῖς τὸν μυστικόν, ἐξ οὗ φαγόντες οὐκέτι λιμώττομεν Πανύμνητε, οἱ εἰδότες σε Χριστοῦ, τοῦ πάντων Θεοῦ γεννήτριαν, καὶ τροφὸν ὡς ἀληθῶς.

Κανῶν τοῦ Προδρόμου.

Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Ἡ φωνὴ ἡ τὸν Λόγον κηρύξασα, πάντων τὰς φωνὰς προσδεξάμενος αἴτησαι, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, δωρηθῆναι τοῖς πίστει ὑμνοῦσί σε.

Συντριβὴν τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, τῶν ἁμαρτιῶν τὸ φορτίον διάλυσον, καὶ παρ' ἐλπίδα σῶσόν με, ταῖς εὐχαῖς σου μακάριε Πρόδρομε.

Ἰησοῦν ὃν χειρὶ σου ἐβάπτισας, Πρόδρομε ἰκέτευε χειρὸς με ῥύσασθαι, τῆς ἁμαρτίας, αἶροντα πρὸς αὐτὸν ἀεὶ χεῖρας πανένδοξε.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ ἀμελείας συνέχομαι, ὕπνος ἁμαρτίας βαρεῖ τὴν καρδίαν μου· τῆ σῆ ἀγρύπνῳ Πάναγνε, μεσιτεία ἐξέγειρον σῶσόν με.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὰ Χερουβείμ μιμούμενοι, παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ,
» ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν
» ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες, ταῦτα πάντα διὰ τὰς
» ἁμαρτίας ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος καὶ δεδοξασμέ-
» νος, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Νόμους τοὺς σοὺς ἠθέτησα, ὑπήχθην τε ταῖς ἀλόγοις
ἐπιθυμίαις, πράττων τὰ μὴ ἀνήκοντα Χριστέ, ὅτι ἐματαιώθην
ἐν τῇ ἀπονοίᾳ μου, ὡσπερ ἄλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐπὶ γῆς·
μὴ οὖν ἐάσης με Σῶτερ ἀπολέσθαι, διὰ φιλανθρωπίαν.

Ἐν ἀνομίαις Κύριε, ἰδοὺ ἐγὼ συνελήφθην, ὡς ὁ Δαυΐδ
κραυγάζω, καὶ ὡς ἡ πόρνη δακρῦω· καὶ ὡς παραπικραίνων
δοῦλος παρεπίκρανα, σὲ τὸν μόνον ὑπάρχοντα Θεὸν ἀγαθόν·
μὴ οὖν ἐάσης με Σῶτερ ἀπολέσθαι, διὰ φιλανθρωπίαν.

Μαρτυρικά.

Μαρτυρικῶς ἠγώνισται, δῆμος τῶν Ἀθλοφόρων, μαρτυρικῶς
ἐστέφθη τῇ ζωφόρῳ δεξιᾷ, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ τὸν Θεὸν
ἠγάπησε, τὸν τὰ πάντα πεποιηκότα Λόγῳ· καὶ νῦν ἐν
οὐρανοῖς, χαίρων ἀπολαύει, τῆς θείας κληρουχίας.

Ὀφθαλμοὺς ἐκκεντούμενοι, καὶ ἀφαιρούμενοι χειρὰς, καὶ
πόδας εὐθυδρόμως, πρὸς οὐράνιον οἱ εὐκλεεῖς, ἐστέλλοντο
πορείαν, καθυποσκελίζοντες, τὰς πορείας τοῦ μόνου
πολεμήτορος. Αὐτῶν ταῖς προσευχαῖς, σῶσον πάντας Λόγε,
τοὺς σὲ δοξολογοῦντας.

Θεοτοκίον.

Τὰ Χερουβείμ δοξάζουσι, τὰ Σεραφεῖμ ἀνυμνοῦσι, Θρόνοι καὶ
Ἐξουσίαι, καὶ Κυριότητες αἰεί, τὸν ὑπὲρ νοῦν σου τόκον,
Μαρία πανύμνητε, ὅτι μόνη Θεὸν κυοφορεῖς ἐν σαρκί· ὄν
αἵτησαι Ἀγνή, πάντας ἡμᾶς σωθῆναι, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας.

Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Προρρίζους ἀξίνη σου τῆς μετανοίας, ἐκτίλας τοὺς μάλωπας,
τῆς ἐμπαθοῦς καρδίας μου, ἐμφύτευσον Πρόδρομε, θεϊάν

ἀπάθειαν, φόβον τε ἀγνότατον Θεοῦ, πάσης κακίας
ἀλλοτριοῦντά με.

Ῥοαῖς ὡς ἐβάπτισας τοῦ Τορδάνου, στεγάζοντα ὕδασι, τὰ
ὑπερῶα Κύριον, αὐτὸν καθικέτευσε, ὕδωρ δωρήσασθαι, θείας
κατανύξεως, ἀεὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου ἔνδοξε Πρόδρομε.

Ὁ κόσμος τὸν αἶροντα τὴν ἀμαρτίαν, ἀμνὸν Θεοῦ Πρόδρομε,
κηρύξας, τοῦτον αἰτήσαι, ἐρίφων τῆς μοίρας με, δεῖξαι
ἀλλότριον, καὶ τοῖς δεξιοῖς αὐτοῦ, κᾶμὲ συναριθμησαί,
προβάτοις ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Στειρεύουσα φέρει σε νηδῦς Παρθένω, ἐγγάστριον φέρουσαν,
τὸν Λόγον σωματούμενον, ὃν θείοις σκιρτήμασιν, ὁ μέγας
Πρόδρομος, στείρας ὁ πανάγιος καρπός, ἐπέγνω χαίρων, καὶ
προσεκύνησε.

Ῥῶδη ἠ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ, τῆς παρθένου τὸ θαῦμα,
» ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὕμνεϊ-
» τε εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰ-
» ῶνας.

Τροπάρια.

Ἴνα θεώσης ἡμᾶς, ἐσαρκώθης δι' οἴκτον· οὐ συνῆκα δὲ ὅλως,
δουλωθεῖς ταῖς ἡδοναῖς· τῇ σῆ ἀγαθωσύνη, ἐπίστρεψόν με
Χριστέ, ἡ πάντων σωτηρία.

Σὺ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, πλανηθεῖσαν εἰς ὄρη, παραβάσεως
Λόγε, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, ἐπίστρεψον σῶσον, μὴ με
τελείως ἐχθρός, ὁ πλάνος καταπίη.

Μαρτυρικά.

Στῶμεν ἀνδρείως ὁμοῦ, ἀνεβῶν ἀλλήλοις, οἱ τερπνοὶ
Ἀθλοφόροι, ἀικιζόμενοι δεινῶς· Χριστὸς ἰδοῦ προτείνει,
τῆς νίκης τοὺς στεφάνους, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰσχυροτάταις νευραῖς, τῶν στερόρων ὑμῶν πόνων, ἀπεπνίξατε
ὄφιν, τὸν βουλόμενον ὑμᾶς, δελεάσαι κακούργως, καὶ
Παραδείσου τρυφῆς, ὠφθητε κληρονόμοι.

Θεοτοκίον.

Ἴνα θεώσῃ ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἐσαρκώθη, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων,
καὶ ἐγένετο βροτός, Παρθένε Θεοτόκε, ὃν ἐκδυσώπει ἀεὶ,
ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων.

Κανῶν τοῦ Προδρόμου.

Κάμινος ποτέ, πυρός.

Δίδου δεξιάν, ἐμοὶ χαμαὶ κειμένῳ, ὁ δεξιὰν ἐκτείνας
Πρόδρομε, καὶ λούσας τοῖς ὕδασι τὸν ἀμόλυτον, καὶ ῥῦσαί
με τοῦ μολυσμοῦ τοῦ σώματος, ὅλον ἀποκαθαίρων, τῇ
μετανοίᾳ καὶ σῶσόν με.

Ἐχουσα ψυχὴν, καιρὸν τοῦ μεταγνῶναι, τῆς ἀμελείας τὸν
βαθύτατον, ὕπνον ἀποτίναξον, καὶ σπουδαίως ἐπαγρύπνησον,
βοῶσα τῷ Δεσπότῃ σου· Εὐσπλαγχνε οἴκτειρόν με, τοῦ
Βαπτιστοῦ παρακλήσεσι.

Χείμαρροι παθῶν, καὶ ὕδατα κακίας, ἕως ψυχῆς μου
ἐπεισήλωσαν, μακάριε Πρόδρομε· σπεῦσον τάχος ἐξελέσθαι
με, ὁ ποταμοῦ τοῖς ῥεύμασι, λούσας τῆς ἀπαθείας, τὸ
γαληνότατον πέλαγος.

Οἴμοι τῷ πολλά, κακὰ πεποιηκότι! οἴμοι τῷ μόνῳ
παροργίσαντι, Θεὸν τὸν πανάγαθον! Βαπτιστὰ Χριστοῦ βοήθει
μου, καὶ βράβευσον παισμάτων μου λύσιν, καὶ τῶν χρεῶν
μου, ἀποκοπὴν μεσιτεΐαις σου.

Θεοτοκίον.

Ἵψιστον Θεόν, σαρκὶ ἀποτεκοῦσα, ἀπὸ κοπρίας με ἀνάστησον,
παθῶν τῶν θλιβόντων με, καὶ δεινῶν· ὅλον πτωχεύσαντα,
ταῖς θεΐαις καταπλούτισον, Πάναγνε ἀρεταῖς με, ὅπως ὑμνῶ
σε σωζόμενος.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε τοιοῦτον, ἢ τίς ἐώρακέ πο-
» τε, ὅτι παρθένος εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα, καὶ ἀνω-
» δύνως τὸ βρέφος ἀποτεκοῦσα; τοιοῦτόν σου τὸ θαῦ-
» μα, καὶ σὲ ἀγνὴ θεοκυῆτορ, Μαρία μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ἦ πῶς φρικτὸν ὑπάρχει σου τὸ βῆμα, ἐν ᾧ κριθῆναι
προσδοκῶ, καὶ οὐκ αἰσθάνομαι ὅλως τούτου τὸ ἔμφοβον, ἐν

ἀμελεία τὸν πάντα διάγων χρόνον! ἐπίστρεψόν με, μόνε
δημιουργέ, ὁ Μανασσῆν ἐπιστρέψας πλημμελήσαντα.

Στήσον Χριστέ, τὰ ρεύματα βοῶ σοι, τῶν ἀμετρήτων μου
κακῶν, ὄμβρους διδούς μοι δακρύων, ἐναποπλύνοντας τὸν
μολυσμόν, ὃν ὑπέστην ἐξ ἀφροσύνης· καὶ σῶσόν με ὁ σῶσας,
τὴν ἐκ ψυχῆς μετανοήσασαν πόρνην τῷ ἐλέει σου.

Μαρτυρικά.

Ἡ φωταυγῆς τῶν θείων Ἀθλοφόρων μνήμη, ὡς ἥλιος ἡμῖν
ἐξανατείλασα πάντα, τῆς γῆς τὰ πέρατα φωταγωγεῖ, καὶ τὸ
σκότος ἀποδιώκει τῆς εἰδωλομανίας, καὶ τῶν παθῶν τῶν
ψυχοφθόρων τὸν ζόφον θείῳ Πνεύματι.

Φάλαγξ σεπτῆ, στρατὸς τροπαιοφόρος, καὶ ἐκλεκτὴ
παρεμβολή, δῆμος ἀγίων Μαρτύρων, χορὸς μακάριος
χοροστασίαις, συνήφθη τῶν Ἀσωμάτων. Αὐτῶν Χριστὲ
πρεσβείαις, πάντας ἡμᾶς τῆς σῆς Βασιλείας μετόχους
ποίησον.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικαῖς ἀύγαῖς τοῦ ἐκ γαστροῦ σου, ἀνατείλαντος ἡμῖν,
καὶ ἀθείας τὴν νύκτα ἐξαφανίσαντος, παρθενομήτορ Μαρία,
φώτισον πάντας τοὺς πίστει σε τιμῶντας, καὶ ἀφεγγοῦς,
λύτρωσαι σκότους ἐν ὥρᾳ κατακρίσεως.

Κανῶν τοῦ Προδρόμου.

Ἀνάρχου γεννήτορος.

Τλύος με λύτρωσαι, τῆς ἀμαρτίας Κύριε, ἀναμάρτητε μόνε
καὶ πολυέλεε, ταῖς τοῦ Βαπτιστοῦ ἱκεσίαις, τοῦ σὲ παντὶ
κηρύξαντος κόσμῳ, ἀμνὸν θεοῦ αἶροντα, τῶν ἀνθρώπων
ἀμαρτήματα.

Ὡς ῥόδον ἠδύπνοον, ὡς εὖοσμον κυπάρισσον, ὡς ἀμάραντον
κρίνον, ὡς μύρον τίμιον, ἔχων σε Κυρίου Προφήτα, τῆς τῶν
ἐμῶν ἔργων δυσωδίας, εὐχαῖς σου ῥυσθήσομαι, ὁ προστρέχων
ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Στειρεύειν ἀκάρπων με, Παμμάκαρ ἔργων ποίησον, ἀρετῶν
εὐτεκνίαν ἀεὶ προσφέροντα, τέκνον με Κυρίου ποιοῦντα, καὶ
κοινωνὸν θείας Βασιλείας, καὶ τῆς ὁμηγύρεως, τῶν Ἁγίων
ὁμοδίαιτον.

Ἡμῖν τοῖς ποθοῦσί σε, καὶ πόθῳ σε γεραίρουσι, καὶ τῷ θείῳ
ναῶ σου περιχορεύουσι, δίδου οὐρανόθεν τὴν λύσιν τῶν

δυσχερῶν, Πρόδρομε Κυρίου, καὶ βίου διόρθωσιν καὶ
πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Φερόμενον ἅπαντα, τὸν φέροντα τῷ νεύματι, ἐν γαστρὶ
προσεκύνεις τῆς Θεομήτορος· μεθ' ἧς ἐκδυσώπει Προφήτα,
τὴν ταπεινὴν σώζεσθαι ψυχὴν μου, πολλοῖς περιπίπτουσιν,
καθ' ἡμέραν πλημμελήμασι.

Ἐξαποστειλάριον.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν. Στιχηρά. Κατανυκτικά.

Πάντας ὑπερβάλλω τῇ ἁμαρτίᾳ· τίني μαθητεύσω τῇ μετανοίᾳ;
ἐὰν στενάξω ὡς ὁ τελώνης, νομίζω βαρεῖν τοὺς οὐρανοὺς·
ἐὰν δακρύσω καθὼς ἡ πόρνη, μιαίνω τοῖς δάκρυσιν τὴν γῆν·
ἀλλὰ δός μοι τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησόν
με.

Στίχ.\Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ
ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις
ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν
ἧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ
ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ
τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτῆν ποιῶν τοῦ Ἁγίου σου
Πνεύματος· μὴ με ἐξουδενώσης, ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ
ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Στίχ.\Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ
ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες, οἱ ἅγιοι Μάρτυρες,
ὄπλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ διαβόλου τὴν ἰσχὺν
κατήργησαν, καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος ἡμῶν
γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῷ πρεσβεύοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ὁ
ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ Προφήτης· Ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστός
ἐν δικαιοσύνῃ.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Τὴν φωνὴν σοι προσάγομεν, τοῦ ληστοῦ, καὶ βοῶμέν σοι·
Μνήσθητι ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τὸν ληστὴν ὑπερβέβηκα, καὶ τὴν πόρνην τοῖς πάθεσιν·
οἰκτείρησόν με Σωτήρ, τὸν αὐτοκατάκριτον.

Καταδύσας τὴν ἄβυσσον, εὐσπλαγχνίας ἐν ὕδατι, Πρόδρομε
ταῖς σαῖς εὐχαῖς, τὰ πάθη μου ὄλεσον.

Μαρτυρικόν.

Οἱ τῆς πλάνης τὰ ῥήματα, τῶν αἱμάτων τοῖς ρεύμασι,
ψύξαντες Χριστοῦ Ἀθηταί, ἀξίως δοξάζεσθε.

Δόξα.

Ῥητορεύων ὡς γέγραπται, νοῦς ἀνθρώπων οὐ δύναται,
θεότητος μίαν ἀρχὴν, ὑμνεῖν τρισυπόστατον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀφλέκτως κυήσασαν, τὸν Θεὸν τὸν προάναρχον, ἐγκωμίων
πάντες ᾠδαῖς, ἀπαύστως ὑμνήσωμεν.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, , Κύριε ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Σταυρώσιμα.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σῶτερ ἠλωθέντα σε Σταυρῷ, ἥλιος ἰδὼν ἐσκοτίσθη, ἀπὸ τοῦ
φόβου σου, καὶ τὸ καταπέτασμα ναοῦ ἐρρήγνυτο, ἡ δὲ γῆ
κατεσείετο, καὶ πέτραι ὡσαύτως, τρόμφ διεσχίζοντο, ὁρᾶν
μὴ σθένουσαι, Κτίστην τὸν αὐτῶν ἐπὶ ξύλου, πάσχοντα ἰδίᾳ
βουλήσει, καὶ ὑπὸ ἀνόμων ὑβριζόμενον.

Ὅλος καταβέβληται εἰς γῆν, ὅλος ἀνειτράπη καὶ κεῖται,
πτῶμα ἐξαίσιον, ὄφις ὁ παμπόνηρος, ἀνυψωθέντος σου, ἐπὶ
ξύλου Φιλάνθρωπε· Ἀδὰμ δὲ κατάρας, λύεται καὶ σώζεται, ὁ
πρὶν κατάκριτος· ὄθεν καὶ ἡμεῖς δυσσωποῦμεν, σῶσον ἡμᾶς,
οἰκτεῖρον πάντας, καὶ τῆς Βασιλείας σου ἀξίωσον.

Κρίσιν δέχη μόνε Βασιλεῦ, ὁ κρίναι τὰ σύμπαντα μέλλων, ἐν
τῇ ἐλεύσει σου, στέφος ἀνεδύσω δὲ Σῶτερ ἀκάνθινον,
ὑπεκτίλλων Φιλάνθρωπε, τὴν ἐκ τῆς ἀπάτης, ἄκανθαν
προθέλυμνον, τῇ δυναστείᾳ σου, πᾶσιν ἐμφυτεύων τοῖς
πίστει, σταύρωσιν τὴν σὴν προσκυνοῦσι, τῆς σῆς
εὐσπλαγχνίας τὴν ἐπίγνωσιν.

Ἔτερα Στιχηρά, τῆς Θεοτόκου, ὁμοια.

Πλοῦτος πτωχευόντων καὶ τρυφή, καὶ καταφυγὴ τῶν πενήτων,
καὶ ὄρφανῶν ἢ ἐλπίς, σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα, καὶ σὲ
δοξάζομεν, οἱ ἐν θλίψει κραυγάζοντες· ἁγία Παρθένε,
λύτρωσαι προφθάσασα, καὶ νῦν τοὺς δούλους σου, πάσης
ἐπηρείας δαιμόνων, καὶ τῆς χαλεπῆς τιμωρίας, καὶ τῆς
αἰωνίου κατακρίσεως.

Ὅντως ὑπερῆραν ἀληθῶς, τῶν ἀνομιῶν μου τὰ πλήθη, τὴν
κεφαλὴν μου Ἄγνη, καὶ αἱ ἀνομίαί μου ὑπερεπλήθυσαν, καὶ
φορτία δυσβάστακτα, καὶ ἄμετρα Κόρη, κέκτημαι ὁ δείλαιος,
καὶ ἀδιόρθωτος. Σὺ οὖν τῆ θερμῆ σου πρεσβείᾳ, πρόφθασον
καὶ σῶσόν με μόνη, τῶν ἀμαρτανόντων ἢ διόρθωσις.

Ὡσπερ ἐν λιμένι προσδραμών, ὑπὸ τὴν ἁγίαν σου σκέπην,
παρθενομητορ Ἄγνη, δέομαι σπλαγχνίσθητι, μὴ ἀπορρίψης με,
ἀλλὰ ῥῦσαι τὸν δοῦλόν σου, τῆς νῦν ἐπελθούσης, θλίψεως ὡς
ἔχουσα, τὸ συμπαθὲς φυσικόν· Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου,
πάντοτε πρεσβεύουσα σῶζε, πάσης περιστάσεως τοὺς δούλους
σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον, ὁμοιον.

Βότρυν τὸν παμπέπειρον Ἄγνη, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ,
ἐκυοφόρησας, ξύλω ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον,
θρηνοδοῦσα ἠλάλαζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος
ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἢ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν Εὐεργέτα,
δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, θείαις παρακλήσεσιν ὡς
εὐσπλαγχνος.

Προκείμενον. Ἦχος α'.

Τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς
ζωῆς μου.

Στίχ.\Κύριος ποιμαίνει με, καὶ οὐδέν με ὑστερήσει εἰς
τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Σταυρώσιμα.

Σῶσόν με Χριστὲ Σωτήρ, τῆ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ὁ σώσας
Πέτρον ἐν τῆ θαλάσσει, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ.\Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν
τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων
αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς,

οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον Χριστὲ ὁ Θεός, ξύ-

λον ζωῆς ἀνέδειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας, τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐζωοποίησας ἡμᾶς νεκρωθέντας τῇ ἀμαρτίᾳ· διὸ βοᾶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις λέγοντες· Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βασάνοις ἀναλώσητε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πόνους ὑπομείνασα πολλοῦς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι! Τέκνον γλυκύτατον, ἀδίκως πῶς πάσχεις, θέλων ἐκλυτρώσασθαι τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς; ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῷ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα. Σταυρώσιμα.

Ἦχος β'.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς Χριστὲ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε δόξα σοι.

Αὐτόμελον.

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβεΐαν· Σῶζε

τοὺς βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, εἰρηνεύοντας διὰ τῆς
Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρῶσά σε
νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε, τί τὸ
φοβερὸν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν
αἰώνιον, ἔκουσίως ἐν σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον
ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Καθίσματα. Σταυρώσιμα.

Αὐτόμελον.

Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου, προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι
συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει
γὰρ ἠυδόκησας σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύσῃ οὓς
ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως
βοῶμέν σοι· Χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν
παραγενόμενος, εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Ὁ φωτίσας τὰ ἐπίγεια διὰ Σταυροῦ, καὶ καλέσας εἰς
μετάνοιαν ἁμαρτωλοὺς, μὴ χωρίσης με τῆς ποιμνῆς σου ὁ
ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ ζήτησόν με Δέσποτα τὸν πλανώμενον,
καὶ τῆ ἀγία σου ποιμνῆ συναρίθμησον, ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ
φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Παρεσιῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπόρως τεκοῦσά σε, καὶ μὴ
φέρουσα ὀρᾶν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ
ἀνεβόα σοι· Πῶς πάσχεις ὁ τῆ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ;
Ὑμῶ σου τὴν ἄκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν. Σταυρώσιμον.

Ὡς ὁ ληστῆς ὁμολογῶ, καὶ βοῶ σοι τῷ ἀγαθῷ· Μνήσθητί μου
Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, καὶ σὺν αὐτῷ με συναρίθμησον,
ὁ ἔκουσίως τὰ πάθη ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Μαρτυρικόν.

Ἀθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθεῖσα τοῖς αἵμασιν
ὑμῶν, καὶ ἅγιοι αἱ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ σώματα ὑμῶν!
ἐν σταδίῳ γάρ, τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ
παύσησιν ἐκηρύξατε. Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι
δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ὡ θαῦμα καινόν! ἐβόα ἡ Πανάμωμος, σταυρῶ τὸν Υἱόν, ἰδοῦσα
καθηλούμενον· ὁ δρακὶ τὰ σύμπαντα περιέπων, πάθος
ὑφίσταται, καὶ ὡς κριτὸς κατακρίνεται, ὁ πᾶσι παρέχων τὴν
συγχώρησιν.

Κανὼν Σταυρώσιμος, οὔ ἡ ἀκροστιχίς·

Πτώσις πέφυκεν δαιμόνων, Σταυροῦ στάσις. Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. Ψδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν φαραωνίτιδα, παν-
» στρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθεὶς ὁ Λό-
» γος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειψεν· ὁ
» δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τροπάρια.

Παραβὰς τὴν πρώτην ἐντολήν, πάλαι ὁ πρωτόπλαστος, ἐκ τοῦ
φυτοῦ θάνατον ἀπετρύγησεν· ὑψωθείς ἐν ξύλῳ δέ, ὁ ἀθάνατος
καὶ θανάτου γευσάμενος, τὴν ἀθανασίαν, πᾶσι τοῖς
ἀνθρώποις ἐδωρήσατο.

Τοῦ Σταυροῦ παγέντος ἐπὶ γῆς, πέπτωκε τὸ φρύαγμα, τοῦ
δυσμενοῦς, καὶ παντελῶς ἠφάνισται· ὁ πρὶν ἀπωσμένος δέ,
πρὸς Παράδεισον ἐπανέρχεται ἄνθρωπος· δόξα σοι τῷ οὔτῳ,
μόνῳ εὐδοκῆσαντι Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικά.

Ὡς κριοί, ὡς ἄρνες λογικοί, ἐναποσφαττόμενοι, καὶ μεληδὸν
ἀνηλεῶς κοπτόμενοι, πανεύφημοι Μάρτυρες, προσηνέχθητε τῷ
τυθέντι ὡς πρόβατον, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, νῦν τῶν
πρωτοτόκων ἐφαιδρύνετε.

Σταθηρὰν τὴν ἔνστασιν Σοφοί, πάντοτε ποιούμενοι, τοὺς
πονηροὺς ἐχθροὺς κατεπαλαίσατε, ξίφεσι τεμνόμενοι, καὶ ἐν
ὔδατι καὶ πυρὶ προσριπτόμενοι· ὅθεν μακαρίου, τέλους
Ἀθλοφόροι ἠξιώθητε.

Σταυροθεοτοκίον.

Τερὸς ἐκάλει σε χορὸς, πύλην ἀδιόδευτον, γῆν ἐκλεκτὴν καὶ ὄρος ἀλατόμητον, παναγία Δέσποινα· τὸν Δεσπότην γὰρ τῶν ἀπάντων ἐκύησας, τὸν ἐθελουσίως, σταύρωσιν σαρκὶ καταδεξάμενον.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

οὔ ἡ ἀκροστιχίς κατ' Ἀλφάβητον, ἐξ ἀναστροφῆς.

Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων.

Εἰρμός, ὁ αὐτός.

Ὡς ὠραίαν ὡς περικαλλῆ, ὄλην ὡς ἀμώμητον, ἐν γυναιξὶ Θεὸς σε ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν μήτραν ᾤκησε, τὴν ἀμώμητον, ὃν δυσώπει Πανάμωμε, μώμου ἐγκλημάτων, ἅπαντας ῥυσσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ψαλμικῶς Ἀγνή ἐκ δεξιῶν, οἷά περ βασίλισσα, τοῦ ἐκ τῆς σῆς νηδύος ἀναλάμψαντος, Βασιλέως ἔστηκας, ὃν ἰκέτευε δεξιὸν παραστάτην με, δεῖξαι ἐν ἡμέρᾳ, τῆς ἀνταποδόσεως Πανάμωμε.

Χερσωθεῖσαν φύσιν τῶν βροτῶν, πᾶσιν ἀτοπήμασι, τὸν ὑετὸν τεκοῦσα τὸν οὐράνιον, ὄλην ἀνεκαίνισας· ἀλλὰ δέομαι τῆς ψυχῆς μου τὴν αὐλακα, ἀποχερσωθεῖσαν, δεῖξον καρποφόρον Θεοσύμφευτε.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν
» ἔθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσίᾳ σου,
» ἐν ᾗ ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Τροπάρια.

Σταυρούμενος ἐσάλευσας, πᾶσαν κτίσιν Κύριε, καὶ τοὺς πιστοὺς ἐστήριξας, ἐπιγνόντας τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν ἄφατον Λόγε συγκατάβασιν.

Παράδεισον ἠνέφξας, τῷ Σταυρῷ σου Δέσποτα, καὶ τὸν ληστὴν εἰσήγαγες, ἐπιγνόντα τὴν Βασιλείαν σου, καὶ τὸν πλοῦτον τῆς θείας εὐσπλαγχνίας σου.

Μαρτυρικά.

Ἐξήνθησαν οἱ Μάρτυρες, ὡσπερ ῥόδα εὖσομα, ταῖς νοηταῖς
κοιλάσι, καὶ δυσώδη πλάνην ἠφάνισαν, καὶ πιστῶν τὰς
καρδίας εὐωδίασαν.

Φωστῆρες οἰκουμένης, πιστῶν σωτῆρες Ἅγιοι, φωτιστικαῖς
τοῦ Πνεύματος φρυκτωρίαις, πάντας φωτίσατε, τοὺς ὑμᾶς
κατὰ χρέος μακαρίζοντας.

Σταυροθεοτοκίον.

Υψούμενον ἐν ξύλῳ σε, τὸν Ζωοδότην βλέπουσα, καὶ ἐκουσίως
θνήσκοντα, καὶ τοῖς πᾶσι ζωὴν παρέχοντα, ἐδονεῖτο τὰ
σπλάγχνα ἡ Πανάμωμος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Φορέσας με τὸν ἄνθρωπον, ἐκ γαστροῦ σου πρόεισιν, ὁ
Ποιητῆς Πανάχραντε, ἀφθαρσίας στολὴν δωρούμενος, τοῖς
πολλοῖς γυμνωθεῖσιν ἀτοπήμασιν.

Υπέρτιμον ἐκύησας, Θεὸν Λόγον Ἄχραντε, ὃν ἐκτενῶς
ἰκέτευε, οἰκτειρήσαι τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἡδονῶν
ἀτιμίᾳ σκυθρωπάζουσαν.

Τὰ τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου Πάναγνε, τὴν
ταπεινὴν καρδίαν μου, φαρμαχθεῖσαν ἰῶ τοῦ ὀφews, δραστικῶ
σου φαρμάκῳ περιποίησαι.

Ῥῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγ-

» γελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔ-

» σωσας, ὄλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι·

» Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Κατήργησας τὰς ἀρχάς, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, ἐν ξύλῳ
ὑψούμενος, καὶ τὴν ἀρὰν ἐξηφάνισας· ὅθεν σε δοξάζομεν, οἱ
διὰ σοῦ σεσωσμένοι μόνε Κύριε.

Ἐφήπλωσο ἐν σταυρῶ, καὶ συνέστειλεν ἥλιος, τὸ φῶς
θεωρήσας σε, ὄρη καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ τὸ
καταπέτασμα, τὸ τοῦ ναοῦ διεῖρράγη Παντοδύναμε.

Μαρτυρικά.

Νεκρούμενοι, τὸν ἐχθρὸν παντελῶς ἐνεκρώσατε· σιδήρῳ
ξεόμενοι, τῆς δερματίνης νεκρώσεως, πάθος ἐξεδύσασθε,
Μάρτυρες θεῖοι καὶ δόξαν ἐνεδύσασθε.

Διέκοψαν, κεφαλὰς ἐν ἐκστάσει οἱ Μάρτυρες, πονηρῶν
δυνάμεων, τὰς κεφαλὰς ἐκτεμνόμενοι, καὶ τὴν διαμένουσαν,
ἐκληρονόμησαν δόξαν ἀγαλλόμενοι.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἀνέτειλεν, ἐκ γαστρὸς σου Πατὴρ τὸ ἀπαύγασμα, Χριστὸς
καὶ ἐφώτισε, τὴν οἰκουμένην σταυρούμενος, Κόρη
ἀπειρόγαμε, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ σκότος ἐξηφάνισε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Σταγόνα μοι κατανύξεως ὄμβρησον Δέσποινα, ἐξαίρουσα
ἅπαντα, τὸν τῆς καρδίας μου καύσωνα, καὶ
τῆς διανοίας μου, τὰς σφαλερὰς ἐνθυμήσεις ἀναστέλλουσα.

Ῥομφαία με ἠδονῆς τὸν πληγέντα καὶ κείμενον, τραυματίαν
Ἄχραντε, μὴ ὑπερίδης ἀλλ' ἴασαι, λόγχῃ καὶ τῷ αἵματι, τοῦ
σταυρωθέντος Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Πλουτήσασα δεσποτεῖαν ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεινῶς με
πιχεύσαντα, χάριτος θείας οἰκτείρησον, ὅπως μεγαλύνω σε,
ὡς ἀγαθὴν μου προστάτιν Παναμώμητε.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστὲ ὁ
» Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχί-
» φωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσα-
» γωγὴν ἐσχήκαμεν.

Τροπάρια.

Ἰκρίῳ παγεῖς, τὰ τῆς γῆς θεμέλια ἐσάλευσας, καὶ λόγχῃ
νυττόμενος, ἐχθρὸν τὸν ἀρχέκακον κατέσφαξας, καὶ κρουνοῦς
σωτηρίας, πᾶσι Χριστὲ ἐπήγασας.

Μὴ φέρων ὄρα, ὃν χερσὶ διέπλασας πλανώμενον, τὰς χεῖρας
ἐξέτεινας, Λόγε ἐπὶ ξύλου θανατούμενος, καὶ ἐζώσας
τοῦτον, ξύλῳ ποτὲ τεθνήξαντα.

Μαρτυρικά.

Οἱ φίλοι Θεοῦ, οἱ θερμοὶ ἀνθρώπων ἀντιλήπτορες, τὰ ἄνθη
τὰ τίμια, τὰ περιφανῆ σκεύη τοῦ Πνεύματος, οἱ σοφοὶ
Ἀθλοφόροι, ἀξίως μακαρίζονται.

Νομίμως ἀθλῶν, ὁ χορὸς ὁ ἅγιος, τῶν σῶν Ἀθλητῶν, ἀνόμους
κατήσχυνε, μόνε Νομοδότα τῆ δυνάμει σου, καὶ τελέσας τὸν
δρόμον, μαρτυρικῶς κατέστεπται.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἠράθης Ἀγνή, μετὰ τόκον ἄφθορος· Θεὸς γὰρ ἐκ σοῦ, ἐτέχθη
ὡς ἄνθρωπος, ὃν κατανοήσασα σταυρούμενον, τὴν τῶν
σπλάγχχνων ὁδύνην, μὴ φέρουσα ὠλόλυζες.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ὅδον τῆς ζωῆς, ἡ τεκοῦσα Ἄχραντε, ὁδήγησον, ὁδὸν εἰς
εὐθειάν με, νῦν εἰς ἀνοδίας τε καὶ βάραθρα, χαλεπῶν
συμπτωμάτων, ἀλόγως κρημνιζόμενον.

Ξενώσας φρενί, ἐμαυτὸν ἀγνώμονι, Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ,
ἀσώτως ἐβίωσα, χώραν εἰς μακρὰν περιπλανώμενος, ἀλλ'
ἐπίστρεψον σῶσον, ταῖς σαῖς με παρακλήσεσιν.

Ναμάτων τῶν σῶν, ζωηρόρυτων πότισον, τὸν δοῦλόν σου,
φλογμῷ συγκαιόμενον, τῶν ἁμαρτιῶν καὶ κινδυνεύοντα,
προσβολαῖς τῶν δαιμόνων, Παρθενομητορ Ἄχραντε.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Πρὸς Κύριον ἐκ κήτους, ὁ Ἴωνᾶς ἐβόησε· Σὺ με
» ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος ἄδου Δέσποτα, ἵνα ὡς λυ-
» τρωτῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι
» θύσω σοι.

Τροπάρια.

Νεαζούσαις κάραις θείας, παλάμας ποτὲ Τακῶβ, Σταυρὸν
προέγραψεν, ἐν ᾧ Λόγε ἐξεπέτασας, παλάμας καὶ χειρός,
πλάνου πολεμήτορος, ἐλυτρώσω Χριστὲ τὸ ἀνθρώπινον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, παμβασιλεῦ βουλήματι, ἡ
βασιλεύουσα, ἁμαρτία ἐξωστράκισται· Ἀδὰμ δὲ ὁ ποτέ,
Παραδείσου ἄποικος, ἐν αὐτῷ σὲ ὑμνῶν εἰσοικίζεται.

Μαρτυρικά.

Τοὺς ὠραίους ἐν στίγμασιν, ἱεροὺς ὑπάρχοντας, τοὺς τὴν
εὐπρέπειαν, στολισθέντας τὴν οὐράνιον, τοὺς ὄντως
ποθητούς, τοῦ Κυρίου Μάρτυρας, ἀδιστάκτω καρδίᾳ
ὑμνήσωμεν.

Ἀνύστακτον λαμπάδα, τὴν ἑαυτῶν τηρήσαντες, οἱ θεῖοι
Μάρτυρες, ἠρδεύθησαν πλουσιώτατα, τοῖς αἵμασιν αὐτῶν, καὶ
τῆς θείας ἔτυχον, τοῦ νυμφῶνος εἰσόδου γηθόμενοι.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἦμνοῦμέν σε Πανύμνητε, ὡς Θεὸν κυήσασαν, τὸν ὑπερύμνητον,
ἐν ξύλῳ τὸν ἀρχέκακον, δυνάμει τῆ αὐτοῦ, ὀλέσαντα
τύραννον, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν καὶ καύχημα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Μὴ με δείξης δαιμόνων ἐπίχαρμα, ἐν τῷ κριτηρίῳ τῷ
μέλλοντι Δέσποινα, ἀλλ' εὐμενῶς προσβλέψαι μοι, τὸν
κριτὴν καὶ Υἱὸν σου δυσώπησον.

Λογισμοῖς παροργίζω σε Κύριε, καὶ ταῖς πονηραῖς καὶ
ἀθέστοις μου πράξεσιν· εἰς ἰλασμόν προσάγω σοι, τὴν
Μητέρα σου οἴκτειρον σῶσόν με.

Κατακρίσεως ῥῦσαί με Δέσποινα, τὸν αὐτοκατάκριτον ὄντα
τοῖς παίσμασιν, ὡς τὸν κριτὴν κυήσασα, καὶ Θεὸν τῶν
ἀπάντων καὶ Κύριον.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου

» μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνεῤῥίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφ-

» ἠπλωσε, θεοσεβέσι παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύ-

» ματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Ῥομφαία τὸ πρότερον ἢ στρεφομένη, τὰ νῶτά μοι δίδωσιν,
ἀφ' οὔ τῆ λόγχῃ τέτρωσαι, σταυρῷ ἀνυψούμενος, εὐσπλαγχνε
Κύριε· ὄθεν μεγαλύνω σε, τῷ σῷ τιμίῳ πάθει εὐρῶν
ἀπάθειαν.

Ὅφις ὑψούμενος ὑπὸ Μωσέως, τὴν θείαν ἀνάρτησιν, ἐν ξύλῳ
προεικόνιζε, Χριστοῦ τοῦ τὸν δόλιον, ὄφιν νεκρώσαντος,

πάντας τε ζώσαντος ἡμᾶς, τοὺς νεκρωθέντας ταῖς
παραβάσεσιν.

Μαρτυρικά.

Υἱοὶ χρηματίζετε θείᾳ μεθέξει, ἀνάρχου γεννήτορος, Υἱοῦ
ἀνάρχου Ἅγιοι, τὸ πάθος τὸ ἄχραντον ἐκμιμησάμενοι· ὅθεν
ἀδελφοὺς ὑμᾶς καλεῖ, καὶ κληρονόμους τῆς Βασιλείας αὐτοῦ.

Σταυρῷ ἀναρτώμενοι ὡς ὁ Δεσπότης, καὶ λόγῃ νυτιτόμενοι,
καὶ ξίφει συγκοπτόμενοι, πυρί τε καὶ ὕδατι
προμεριζόμενοι, καὶ κατατεμνόμενοι τροχοῖς, οἱ θεοφόροι
ἔχαιρον Μάρτυρες.

Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν βότρυν τὸν πέπειρον ἀγεωργήτως, Ἄγνη ὄν ἐβλάστησας,
ἐν ξύλῳ ὡς ἑώρακας, κρεμάμενον ἔκραζες· Τέκνον μου
γλυκύτατον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ παθῶν ἡ μέθη
ἀνασταλήσεται.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τσχύς μου καὶ ὕμνησις καὶ σωτηρία, βεβαία ἀντίληψις, καὶ
τεῖχος ἀπροσμάχητον, ὑπάρχουσα Δέσποινα, τοὺς πολεμοῦντάς
με, δαίμονας πολέμησον αἰεὶ, ἐπιζητοῦντας τοῦ θανατῶσαί
με.

Θεὸν σωματώσασα παρθενικῶν σου, αἱμάτων ἐθέωσας, Παρθένε
τὸ ἀνθρώπινον· διό με τοῖς πάθεσι, καταρρύπουμένον, καὶ
καταφθειρόμενον ἐχθροῦ, ταῖς μεθοδείαις ῥῦσαι πρεσβείαις
σου.

Ἡ κάμιнос γέννησιν προδιειτύπου, τὴν σὴν Παναμώμητε· τοὺς
παῖδας γὰρ οὐκ ἐφλεξεν, ὡς οὐδὲ τὴν μήτραν σου, τὸ πῦρ τὸ
ἄστεκτον· ὅθεν δυσωποῦμέν σε πυρός, τοῦ αἰωνίου ῥῦσαι
τοὺς δούλους σου.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Κάμιнос ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας

» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους

» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλ-

» λοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Αἷματι τῷ σῶ, πλευρᾶς ἐξ ἀκηράτου, ἐναποστάζοντι
Μακρόθυμε, ἢ κτίσις ἠγίασται, ποταμοὶ δὲ ἐξηράνθησαν
πολυθεΐας, ὄμβροι τε ὠφθησαν εὐσεβείας, πλάνης ἀύχμον
ἀνασιτέλλοντες.

Σταύρωσιν τὴν σὴν, ὁ ἥλιος ἠδέεσθη, καὶ τὰς ἀκτῖνας
ἐναπέκρυψε· πέτραι δὲ ἐσχίσθησαν, καὶ ὁ ᾠδης κάτω ἔφριξε·
δικαίων δὲ ἐσκίρτησαν, πνεύματα, προσδοκῶντα, τὴν παντελεῖ
Λόγε λύτρωσιν.

Μαρτυρικά.

Ἰαμα πιστοῖς, ἢ κόνις τῶν λειψάνων, τῶν Ἀθλοφόρων βρῦει
πάντοτε· ἰχῶρες δυσίατα θεραπεύουσι παθήματα. Ὡς
θαυμαστός εἶ Κύριε, κράζομεν εὐχαρίστως, ἐν τοῖς ἀγίοις
σου Μάρτυσι.

Στόματα θηρῶν, καὶ βράσματα λεβήτων, πῆξιν τε κρύους,
βάρος καύσωνος, ὀνύχων σπαράγματα, ὑπεμείνατε στερόβωτα,
καὶ κάθειρξιν καὶ βίαιον θάνατον Ἀθλοφόροι· ὄθεν Χριστῷ
συνευφραίνεσθε.

Σταυροθεοτοκίον.

Σάρκα ἐκ τῆς σῆς, γαστρὸς λαμβάνει θέλων, καὶ καθορᾶται ὁ
Ἄόρατος, καὶ σταύρωσιν δέχεται, καὶ κατάρα ὀνομάζεται,
κατάρας ἐξαιρούμενος, ἅπαντας ὁ Υἱός σου, θεοχαρίτῳ
Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ζήλου τὰ καλὰ, κακῶν μακρυνομένη, δι' ἐμμελείας θείων
πράξεων, ψυχὴ μου πρεσβεύουσαν, ὑπὲρ σοῦ τὴν Θεομήτορα,
καὶ πάντων ἀκαταίσχυντον ἔχουσα, προστασίαν ὡς συμπαθῆ
καὶ φιλάγαθον.

Ἐλυσας δεσμοῦ, τῆς πάλαι καταδίκης, Θεοκυῆτορ τὸ
ἀνθρώπινον· διὸ ἱκετεύω σε, διαλύσαι πάντα σύνδεσμον,
κακίας τῆς καρδίας μου Ἀχραντε, συνδεσμοῦσα θεία στοργῇ
με τοῦ κτίσαντος.

Δόξης τοῦ Πατρός, ἀπαύγασμα τεκοῦσα, τὴν ἀδοξία
σκυθρωπάζουσαν, παισιμάτων καρδίαν μου, Θεοτόκε
καταφαίδρυνον, καὶ δόξης με ἀνάδειξον μέτοχον, ἀϊδίου
εὐλογημένη Πανάμωμε.

ᾠδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,

» σαρκωθεῖς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτῖσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Τάσω τὸ σύντριμμα, καὶ τὴν ταλαιπωρίαν μου, τῷ σῶ μάλωπι,
Λόγε ἀνεξιχνίαστε, καὶ τὴν συγχωσθεῖσαν εἰκόνα, τοῖς
πονηροῖς πάθεσιν, ἐκάθηρας, τῷ πάθει σου Κύριε, ὁ Θεὸς
τῆς σωτηρίας μου.

Ἐράθης ὑψούμενος, ἐν κυπαρίσσω Δέσποτα, καὶ τῇ πεύκῃ καὶ
κέδρῳ δι' ἀγαθότητα, ὁ τῆς ἁγίας Τριάδος, μοναδικὴν
ὑπόστασιν ἔχων ἐν δυσὶ θελήσεσιν, ἵνα σώσης τὸ
ἀνθρώπινον.

Μαρτυρικά.

Σταυρὸν ὡσπερ θώρακα, ἐνδεδυμένοι Μάρτυρες, ἀπαράτρωτοι
πᾶσι βέλεσιν ὤφθητε, τοῦ δημιουργοῦ τῆς κακίας· ὅθεν
αὐτὸν νῦν καταπατεῖτε, τοῦτον καταπαίζοντες, ὡς οἰκτρὸν
στρουθίον πάντοτε.

Ἡ γῆ μὲν τὰ αἵματα, ὑμῶν νῦν ὑποδέχεται, οὐρανὸς δὲ τὰ
θεῖα κέκτηται πνεύματα, μετὰ τῶν πυρίνων ταγμάτων, τῷ
θεϊκῷ θρόνῳ παρεστῶτα, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, Ἐκκλησίας
πύργοι ἄσειστοι.

Σταυροθεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἐκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ προπάτορος, ὑπὲρ φύσιν
τεκοῦσα, καὶ παρθενεύουσα, φύσεως ἀπάσης τὸν Πλάστην· ὃν
ἐν σταυρῷ κρεμάμενον πάλαι, ὠλόλυζες βλέπουσα, παναγία
Μητροπάρθενε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Γευσάμενος βρώσεως, μὴ προσηκούσης θάνατον, ὁ Ἀδὰμ ἐκ τοῦ
ξύλου, πικρῶς ἐτρύγησε· ξύλῳ δὲ παγεῖς ὁ Υἱός σου, τὸν
γλυκασμὸν τῆς ἀθανασίας, ἐπήγασεν Ἀχραντε· διὰ τοῦτό σε
γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας, τὸν βασιλέα Κύριον, ὑπὲρ λόγον
τεκοῦσα, τὸν διαλύσαντα, ἄδου τὰ βασίλεια Κόρη· ὃν
ἐκτενῶς δυσώπει τῆς ἄνω, Βασιλείας ἅπαντας, ἀξιῶσαι τοὺς
ὑμνοῦντάς σε.

Ἀγάθυνον Δέσποινα, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, ἡδονῶν
κακωθεῖσαν, ταῖς ἐπικλύσεσιν, ὡς τὸν ἀγαθὸν τετοκυῖα, καὶ
ἀγαθὴ ὑπάρχουσα ὅλη, καὶ πρὸς μετανοίας με, ἀγαθὰς πύλας
εἰσάγαγε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Σταυρώσιμα.

Σταυρωθήτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ
ἐντρυφῶντες, καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου ἤτοῦντο λαβεῖν,
οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν
τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς
φιλάνθρωπος.

Στίχ. \Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ
ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις
ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν
ῶν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ
ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Ἐκουσίως πτωχεύσας, τὴν πτωχείαν τοῦ Ἀδὰμ Χριστέ ὁ Θεός,
ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ Παρθένου σαρκωθείς· καὶ Σταυρὸν
κατεδέξω, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ,
Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. \Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ
ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων σου τὰ πλήθη, δυσωποῦσί σε Χριστέ· Ἐλέησον
ἡμᾶς, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε σε ὁ ἄνομος λαός, Σῶτερ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ξύλῳ
ἀνήρτησε, τότε ἡ Πανάμωμος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, παρεστῶσα
ἐκραύγαζεν, ὀλοφυρομένη· Τέκνον μου γλυκύτατον, φῶς τῶν
ἐμῶν ὀφθαλμῶν, οἴμοι! πῶς κακούργων ἐν μέσῳ, ξύλῳ
προσπαγῆναι ἠνέσχου, ὁ τὴν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι;

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Τὴν φωνὴν σοι προσάγομεν, τοῦ ληστοῦ καὶ βοῶμέν σοι·
Μνήσθητι ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἐν σταυρῷ ἀνυψούμενος, συνανύψωσας ἅπασαν, φύσιν Σωτῆρ
τῶν βροτῶν, ἀπαύστως ὑμνοῦσάν σε.

Τοῦ Ἀδάμ τὸ χειρόγραφον, σοῦ τῇ λόγχῃ διέρρηξας, γράφων
ἐν βίβλῳ αὐτόν, τῶν ζώντων Φιλάνθρωπε.

Μαρτυρικόν.

Μιμηταὶ χρηματίσαντες, τοῦ σταυρὸν ὑπομείναντος, δόξης
αὐτῷ κοινωνοί, γεγονάτε Μάρτυρες.

Δόξα.

Ὁ Πατήρ ὁ προάναρχος, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος, ὑμνεῖται μιᾷ
τιμῇ, καὶ δόξῃ σὺν Πνεύματι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακας, ὄν ἀσπόρως ἐκύησας, τούτου ἀνύμνεις
Παρθένε, τὸ ἄφατον ἔλεος.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Ἀποστολικά.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λόγου τοῦ φανέντος ἐπὶ γῆς, σάλπιγγες καθάπερ ὀφθέντες,
θεῖοι Ἀπόστολοι, τούτου τὸ σωτήριον πᾶσιν ἐφάνατε, καὶ
λαοὺς συνηθοίσατε, πρὸς ἔνθεον πίστιν, πλάνης ὀχυρώματα
καταστρεψάμενοι· ὅθεν καὶ ἀξίως τὰ γέρα, καὶ νικητικῶς
τοὺς στεφάνους, ὄντως ἐκομίσασθε μακάριοι.

Δῆμοι τῶν Ἀγγέλων ἀληθῶς, χαίροντες ἐκρότησαν ἄνω, τοὺς
ἱεροὺς Μαθητάς, βλέποντες κηρύττοντας, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ,
τοῦ Κυρίου τὴν σάρκωσιν, καὶ πᾶσι βοῶντας· Οὗτος ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ὁ πρὸ αἰώνων ἐστί, σάρκα προσλαβὼν ἐκουσίως,
σύνθρονος Πατρὶ δὲ ὑπάρχων, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι
ὁμότιμος.

Πάσης οἰκουμένης ἀλιεῖς, τὴν ἠγκιστρωμένην ψυχὴν μου,
ταῖς μεθοδείαις ἐχθροῦ, τάχος ἐκλυτρώσασθε, καὶ ἀπογνώσει
με νῦν, κινδυνεύοντα σώσατε, καρποὺς μετανοίας, φέρειν
ἐνισχύοντες, θεῖοι Ἀπόστολοι, ὅπως τοῦ πυρὸς τῆς γεέννης,
πεῖραν μὴ λαβὼν Βασιλείας, τῆς τῶν οὐρανῶν ἀξιωθήσωμαι.

Ἔτερα Στιχηρά, τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Πλήθει πειρασμῶν περισχεθεῖς, καὶ ταῖς τρικυ-

μίας τοῦ βίου, περικυκλούμενος, σάλῳ τε ποντούμενος, τῶν
περιστάσεων, καὶ ταῖς λύπαις βαλλόμενος,

έν σοὶ τὴν ἐλπίδα, πᾶσαν ἀνατίθημι, πάτερ Νικόλαε· πάντων
τῶν δεινῶν μοι παράσχου, λύσιν ταῖς πρεσβείαις σου Μάκαρ,
ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην σου ἐντεύξεις.

Νέφει ἀθυμίας σκοτεινῶ, καὶ στενοχωρίας ὁμίχλη, νυνὶ
καλύπτομαι, θλίψεις ἀλλεπάλληλοι διαταράττουσιν, ὁ δὲ
φόβος κινδύνων με, δεινῶς περιέχει· δέομαί σου σῶσόν με,
θεομακάριστε· σὲ γὰρ ὀνομάζω προστάτην, καὶ σοῦ τὴν
βοήθειαν Πάτερ, ἐπικαλουμένῳ μοι κατάπεμψον.

Χάριν εἰληφῶς παρὰ Θεοῦ, πᾶσι χορηγεῖς τὰς ἰάσεις, ὑπὸ
τὴν σκέπην σου, ἅγιε Νικόλαε, τοῖς σοὶ προστρέχουσι·
φυγαδεύεις δαιμόνων γάρ, ἀνίατα πάθη, πάντας θεραπεύεις
δέ, τῇ προστασίᾳ σου· ὅθεν καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμεν, πρέσβευε
πρὸς Κύριον πάσης, λυτρωθῆναι βλάβης τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Πᾶσα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἰσχὺς, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε Μῆτερ, καὶ
καταφύγιον· πάντων τῶν ὑμνούντων σε, σὺ εἶ ἀντίληψις· μὴ
οὔν μάρτην λογίζοιντο, τὴν σὴν προστασίαν, οἱ
κατακαυχώμενοι κατὰ τῶν δούλων σου· σὺ γὰρ πρὸς Θεὸν
προστασία, δέδοσαι· διὸ μὴ παρίδης, διασῶσαι Δέσποινα
τοὺς δούλους σου.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. α'.

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με, καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου
κρινεῖς με.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὰ
ρήματα τοῦ στόματός μου.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Ἀποστολικά.

Ἐμεγάλυνας Σωτήρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ, τῶν κορυφαίων
Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα· ἔμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα,
ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκιαὶ αὐτῶν μόναι τὰ
πάθη ἐθεράπευσον· ὁ ἐξ ἀλιέων ἐθαυματουργεῖ, καὶ ὁ ἐξ

Τουδαίων έθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα, δι' ὧν
Εὐσπλαγχνε, δὸς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ.\Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν
τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων
αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς,
οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ
οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεων, πάντοθεν πολεμούμενοι, καὶ πρὸς σὲ
καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν
Μαθητῶν προσφέρομέν σοι λέγοντες· Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα,
ἀπολλύμεθα· δεῖξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν δεόμεθα, ὅτι
σκέπεις λαόν, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων τῇ πρεσβείᾳ τῶν
Ἀποστόλων, παρορῶν ἁμαρτίας διὰ πολλὴν ἀγαθότητα. Κύριε,
δόξα σοι.

Στίχ.\Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ
ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν.
Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς
ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλῃ ἡ δόξα, ἣν ἐκτίσασθε Ἄγιοι, διὰ τῆς πίστεως! οὐ
μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ
μετὰ θάνατον, πνεύματα ἀπελαύνετε· ἀσθενοῦντας
θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί, πρεσβεύσατε πρὸς
Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντων προστατεύεις Ἀγαθή, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει,
τῇ κραταιᾷ σου χειρὶ· ἄλλην γὰρ οὐκ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ
πρὸς Θεόν, ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν, ἀεὶ μεσιτείαν, οἱ
κατακαμπτόμενοι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ
τοῦ ὑψίστου, ὅθεν σοι προσπίπτομεν· ρῦσαι, πάσης
περιστάσεως τοὺς δούλους σου.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῷ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα

Ἀποστολικά.

Ἦχος β'.

Ὁ σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμ-ψας ὡσπερ κήρυκας πάση τῇ γῆ, τῇ ἀφάτῳ φιλαν-θρωπία σου Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίω-

σον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατάπεμψον τὴν εὐλογία σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Σαγηνεύσαντες τὰ ἔθνη οἱ ἀλιεῖς, καὶ διδάξαντες τὰ πέρατα σὲ προσκυνεῖν, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν στερέωσον πίστιν τὴν ἔνθεον, καὶ τοῖς λαοῖς κατάπεμψον νῦν τὰ ἐλέη σου, ὁ μόνος ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως, διὰ σοῦ Ἀειπάρθενε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον ἔτεκες· Διὸ κατὰ χρέος σε, πάντες εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα

Ἀποστολικά.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Εὐσπλαγχνίᾳ πτωχεύσας ὁ Θεός, πλουτιστὰς ἐξαπέστειλεν ὑμᾶς ἐν τῷ κόσμῳ, φαίνοντας πτωχεῖα τοῦ κηρύγματος, πλοῦτον τὸν οὐράνιον τοῖς πέρασι· δι' ὧν καὶ πλουτήσαντες τὴν πίστιν τὴν ἔνθεον, ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, τὴν θεῖαν ὑμῶν μνήμην Ἀπόστολοι.

Τῆς σοφίας ὑπάρχοντες Θεοῦ, Μαθηταὶ καὶ αὐτόπται, τῶν σοφῶν καὶ ῥητόρων ἄσοφον σοφίαν ἐξεφάυλισαν, τῇ ἰδιωτεῖᾳ τοῦ κηρύγματος, τὰ ἔθνη σοφίσαντες οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, ὀρθοδόξως ἀνυμνεῖν, τὸν Δημιουργὸν καὶ μόνον Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Βοηθὸς τοῖς ἐν θλίψει Θεοκυῆτορ, καὶ προστάτις ὑπάρχεις τοῖς ἐν ἀνάγκαις, ἀπεγνωσμένοις ἐλπίδα παρέχουσα, καὶ ἀνιάτων τὰς νόσους καθαίρουσα, Θεοτόκε πανύμνητε· διὸ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει τὸν Κύριον.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν, ἕτερα Καθίσματα.

Τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι Νικόλαε, καταφαιδρύνεις ὑψήλιον ἄπασαν, καὶ λύεις τὸν ζόφον τῶν θλίψεων, καὶ τῶν κινδύνων ἐλαύνεις τὴν ἔφοδον, προστάτης ὑπάρχων θερμότατος.

Μαρτυρικόν.

Ἀπόστολοι Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Τεράρχαι Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη Θεὸν ἀσπόρως κυήσασα, καὶ μετὰ φρικτὴν λοχείαν ἀγενεύουσα, σοὶ προσπίπτω Ἄχραντε, μετὰ φόβου κράζων καὶ πίστεως· Ἐκ παθῶν καὶ νόσων δεινῶν, καὶ πάσης ἀνάγκης με διάσωσον.

Κανῶν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων.

Ἦχος β'. Ῥδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐν βυθῷ, κατέστρωσε ποτέ, τὴν φαραωνίτιδα,
- » πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς ὁ
- » Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν· ὁ
- » δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τροπάρια.

Τοῦ φωτὸς τοῦ θείου ἀστραπαί, πίστει χρηματίσαντες, φωτοειδεῖς τοῦ Σωτῆρος Ἀπόστολοι, ὅλον με φωτίσατε, σκοτιζόμενον ἡδονῶν ἀμαυρότησι, καὶ ἐν ἀμελείᾳ, πάντα μου τὸν βίον διανύοντα.

Μαθηταὶ καὶ φίλοι τοῦ Χριστοῦ, φίλον με γενόμενον, τοῦ δυσμενοῦς διὰ κακῶν οἰκείωσιν, τούτου ἐκλυτρώσασθε, συγκινοῦντές μου τὴν ψυχὴν εἰς ἀγάπησιν, τοῦ πεφιληκότος, γένος τῶν βροτῶν δι' ἀγαθότητα.

Ταπεινὴ ψυχὴ μου πρὸ θανῆς, σπεῦσον μετανόησον, καὶ σεαυτὴν νενεκρωμένην πένθησον, ὅπως ὁ τὸν Λάζαρον, τετραήμερον ἀναστήσας ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ σὲ ἀναστήσῃ, ταῖς τῶν Ἀποστόλων παρακλήσεσι.

Θεοτοκίον.

Ἀγαθὸν κυήσασα Θεόν, πάντας ἀγαθύνοντα, τοὺς τῆ φθορᾶ
κεκρατημένους Πάναγνε, τοῦτον καθικέτευε, Παναμώμητε, σὺν
Προφήταις καὶ Μάρτυσι, καὶ τοῖς Ἀποστόλοις, πάντας
λυτρωθῆναι παραβάσεως.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Σοί, Νικόλαε, θεῖον ἐξάδω μέλος.

Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Στεφηφόρος βήματι Χριστοῦ, πάνσοφε Νικόλαε, παρεστηκῶς
σὺν Ἀγγέλων στρατεύμασι, φωτισμὸν μοι δώρησαι,
καταυγάζοντα τῆς ψυχῆς μου τὴν ζόφωσιν, ὅπως εὐφημήσω,
χαίρων σου παμμάκαρ τὸ μνημόσυνον.

Ὁ δοξάζων πάντας τοὺς αὐτόν, Κύριος δοξάζοντας, σὲ τοῖς
πιστοῖς καταφύγιον δέδωκε, πειρασμῶν ῥυόμενον τοὺς
προστρέχοντας, τῆ σῆ σκέπη Νικόλαε, καὶ προσκαλουμένους,
πίστει σε καὶ πόθῳ παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἰσωθῆναι πόθον μοι ἐνθεις, ὄφεις ὁ παμπόνηρος, τῷ
Πλαστουργῷ ὡς αἰχμάλωτον εἶλέ με· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε,
ἀνακέκλημαι θεωθεὶς ἀληθέστατα· σὺ γὰρ Θεομητορ, τὸν ἐμὲ
θεώσαντα γεγέννηκας.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν
» ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσίᾳ σου,
» ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδία μου.

Τροπάρια.

Διδάσκαλον κτησάμενοι, τὴν σοφίαν ἐνδοξοί, τὴν τοῦ Πατρὸς
ἐν Πνεύματι, τῶν Ἑλλήνων ἀπεμωράνατε, τὴν σοφίαν Θεόπται
ἀξιόγαστοι.

Τὴν στείρωσιν Πανεύφημοι, τῆς ψυχῆς μου λύσατε, καὶ
ἀφθονίαν πράξεων, ἐναρέτων φέρειν ποιήσατε, ὡς τοῦ Λόγου
αὐτόπται πανσεβάσμιοι.

Δεινῶς με φαρμαχθέντα νῦν, τῷ ἰοβόλῳ δήγματι, τοῦ
δυσμενοῦς θεράπευσον, ἱκεσίαις τῶν Ἀποστόλων σου,
Εὐεργέτα τῶν ὅλων πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον, ἐκδυσώπει Πάναγνε, σὺν Ἀποστόλοις ἅπασι, πάσης βλάβης καὶ περιστάσεως, καὶ κινδύνων ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Νικόλαε μακάριε, τοῦ Δεσπότη γνήσιος, σὺ μαθητῆς γενόμενος διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων καὶ θανάτου πικροῦ.

Τλάσθητι τοῖς δούλοις σου, τῶν παισμάτων ἄφεςιν, ὡς ἀγαθὸς δωρούμενος, Νικολάου τοῦ σοῦ θεράποντος, ταῖς πρὸς σὲ μεσιτεῖαις Πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν τάραχον, τῶν παθῶν μου Δέσποινα, καὶ τὴν ζωὴν κυβέρνησον, Παναγία Θεὸν ἢ τέξασα, ἐν ᾧ ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Ῥῥῆ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ ἄγγε-

» λος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσω-

» σας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι·

» Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Πεινῶντά με, καὶ λιμῶ καθ' ἐκάστην τηκόμενον, σωτηρίου βρώσεως, ἔμπλησον μόνε Ἀθάνατε, θεΐαις παρακλήσεσι, τῶν εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον κηρυζάντων σε.

Εἰς θάλασσαν, κοσμικὴν ἐπεβίβασας ἅπαντας, ὡς ἵππους Φιλάνθρωπε, τοὺς εὐκλεεῖς Ἀποστόλους σου, ταύτης συνταράσσοντας, τῆς ἀλμυρᾶς ἀπιστίας πικρὰ ὕδατα.

Τὸν ἥλιον, τοῖς ἐν σκότει Χριστὸν ἀνατείλαντες, ἐν σκότει με κείμενον, τῆς ἁμαρτίας φωτίσατε, εἴργοντες Πανεύφημοι, τὰς πονηρὰς ἐνθυμήσεις τῆς καρδίας μου.

Θεοτοκίον.

Πανύμνητε, ἡ Θεὸν ὑπερύμνητον τέξασα ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, σὺν Ἀποστόλοις ἰκέτευε, ὅπως λυτρωθείημεν, ἁμαρτιῶν καὶ κινδύνων καὶ κολάσεως.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ὅμιλήσας, καθαρῶς ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, φωτοφόρος γέγονας, κόσμου φωτίζων τὰ πέρατα, πᾶσι προϊστάμενος, καὶ πάντας σφάζων τοὺς πίστει σε δοξάζοντας.

Λυτρούμενος, ἐκ θανάτου ὡς ᾤφθης τὸ πρότερον, νεανίας Ὅσιε, οὕτω καὶ νῦν με διάσωσον, πάσης περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν καὶ κινδύνων παμμακάριστε.

Ἀπήστραψας, ἀρετῶν λαμπηδόνας Πανόλβιε, μιμητῆς πανάριστος, τοῦ σοῦ Δεσπότη γενόμενος, σώζεις δὲ καλούμενος, τοὺς εὐλαβεῖα καὶ πόθῳ σε δοξάζοντας.

Θεοτοκίον.

Ἐλήλυθεν, ἐπὶ σοὶ ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, σωματωθησόμενος, καὶ διασφάζων ὡς εὐσπλαγχνος, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διό σε πάντες Θεοτόκον πιστοὶ σέβομεν.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστὲ ὁ
» Θεός, διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφω-
» τον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν
» ἐσχήκαμεν.

Τροπάρια.

Ὁ μέγας Ποιμὴν, μέσον λύκων ἔστειλεν ὡς πρόβατα, αὐτοὺς μεταπλάττοντα, τῇ θεοσθενεῖα τοῦ βαπτίσματος, καὶ τῷ κάλλει τῶν λόγων, τοὺς θείους Μαθητὰς αὐτοῦ.

Τῷ θείῳ φωτί, τὰς ἐν ζόφῳ πλάνης ἐφωτίσατε, καρδίας Ἀπόστολοι· ὅθεν ἰκετεύω, σκοτισθέντα με ἡδονῶν ἀμαυρώσει, φωτίσατε μακάριοι.

Ἀθλία ψυχὴ, πρὸ τοῦ τέλους σπεῦσον μετανόησον, Κυρίῳ κραυγάζουσα· Ἥμαρτόν σοι Δέσποτα συγχώρησον, διὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ σῶσόν με ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Φωτί με τῷ σῷ, τὸν ἐν σκότει κείμενον καταύγασον, φωτὸς οἰκητήριον, καὶ σὺν Ἀποστόλοις καθικέτευε, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, ῥυσθῆναι ταῖς πρεσβείαις σου.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου. Ὁ φωτισμός.

Θεοπρεπεῖ, πολιτεία Τρισμάκαρ λελαμπρυσμένος, τοὺς κατακριθέντας ἀδίκῳ ψήφῳ, θανατωθῆναι παραστὰς ἐλυτρώσω, τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ κραυγάζοντας· Ἔτερον ἐκτός σου Θεὸν οὐ γινώσκομεν.

Ἐν οὐρανοῖς, τὴν ἀίδιον δόξαν νῦν ἐποπτεύων, καὶ τῆς ἀπορρήτου καὶ θείας αἴγλης, ταῖς φανοτάταις ἐντρυφῶν λαμπηδόσι, σκέπασόν με τῇ προστασίᾳ σου, Ὅσιε θερᾶπον Χριστοῦ πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Ἴνα τὴν σὴν, ἐκζητήσης εἰκόνα συγκεχωσμένην, πάθεσιν οὐσίας λαθῶν, Χριστέ μου τὰς οὐρανίους, σαρκωθεῖς ἐκ Παρθένου, ἐπεφάνης τοῖς σοὶ κραυγάζουσιν· Ἔτερον ἐκτός σου Θεὸν οὐ γινώσκομεν.

Ῥῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄ-

» βυσσον. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τροπάρια.

Οἱ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν εὐπορήσαντες, τὴν κατακαεῖσαν ψυχὴν μου τῷ καύσωνι, τῆς ἀμαρτίας δέομαι, Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος ποτίσατε.

Οὐρανοὶ νοητοὶ χρηματίσαντες, δόξαν τοῦ Θεοῦ διηγείσθε τὴν ἄρρητον, θεοφεγγεῖς Ἀπόστολοι, ἧς τυχεῖν ἡμᾶς πάντας πρεσβεύσατε.

Ἐν πελάγει δεινῶν κυματούμενος, σοὶ τῷ τοῦ παντὸς κυβερνήτῃ προσέρχομαι· διὰ τῶν Ἀποστόλων σου, σωτηρίας πρὸς ὄρμον με ἴθυνον.

Θεοτοκίον.

Μετὰ πασῶν τῶν ἄνω δυνάμεων, μετὰ Προφητῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων σου, εἰς ἰλασμόν προσάγω σοι, τὴν Μητέρα σου· οἰκτεῖρον, σῶσόν με.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου. Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Ὁ τῆς νίκης Νικόλαε στέφανος, τῆ σῆ κορυφῆ ἀξίως ἐπιτίθεται· ὡς νικητῆς οὖν ἄριστος, τοὺς σὲ προσκαλουμένους διάσωσον.

Νεκρωθέντα με Μάκαρ τοῖς παισίμασι, καὶ ταῖς τῶν παθῶν τρικυμίαις ποντούμενον, ἐπιφανεῖς διάσωσον, πρὸς λιμένα τοῦ θεοῦ θελήματος.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, Μῆτερ ἀειπάρθενε τῆς σωτηρίας μου, καὶ σὲ προστάτιν τίθημι, τῆς ζωῆς ἀσφαλῆ τε καὶ ἄσειστον.

Ῥῥθὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου
» μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνεβρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφή-
» πλωσε, θεοσεβέσι παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύμα-
» τος, ὁ ὦν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Πυρὶ θεοῦ Πνεύματος προσαναφθέντες, τῆς πλάνης τοὺς ἄνθρακας, Ἀπόστολοι ἐσβέσατε, Θεοῦ δὲ τὸν ἔρωτα, ἐν ταῖς φρεσὶ τῶν πιστῶν, πάντων ἐπανήψατε· διὸ μεγαλοφώνως ὑμᾶς γεραίρομεν.

Τὸν κόσμον μισήσαντες καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, Χριστὸν ἠγαπήσατε, ἐν κόσμῳ μετὰ σώματος, βροτοῖς ὁμιλήσαντα· ὃν ἱκετεύσατε, πάντων τῶν ἐν βίῳ με δεινῶν, ἐλευθερῶσαι θεῖοι Ἀπόστολοι.

Κριτὰ δικαιοτάτε καρδιογνώστα, ὁ μόνος τὰ κρύφια, εἰδῶς μου πλημμελήματα, ἐν ᾧρα τῆς κρίσεως μὴ κατακρίνης με, μηδὲ πέμψης με εἰς πῦρ, ταῖς ἱκεσίαις τῶν Ἀποστόλων σου.

Θεοτοκίον.

Τὸ πῦρ τῆς θεότητος οὐ κατεφλέχθης, ἀρρήτως κυήσασα, Παρθένε ἀπειρόγαμε· διὸ καθικέτευε σὺν Ἀποστόλοις Ἁγνή, διαιωνιζούσης με φλογός, ἐλευθερῶσαι τὸν σὲ δοξάζοντα.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου. Εἰκόνος χρυσεῆς.

Ἐηρῶ πειρασμῶ, περιπέπτωκα δεινῶς κατακεντούμενος, καὶ
πύλαις ἄδου προσεπέλασα, ταῖς ἀθυμίαις βαλλόμενος· σῶσόν
με πρεσβείαις σου Μάκαρ, καὶ ἀνάστησον ψάλλειν σοι· Σὲ
μακαρίζω ἱερέ, Χριστοῦ θερᾶπον ἀεὶ.

Ἀδύτου φωτός, ταῖς ἄυλοις ἀστραπαῖς περιλαμπόμενος, τοὺς
ἐν τῷ σκότει τῷ τῶν θλίψεων, κεκρατημένους ἐξάρπασον, καὶ
πρὸς φωτισμὸν εὐσεβείας, καθοδήγησον ψάλλοντας· Σὲ
μακαρίζομεν ἀεὶ, θερᾶπον ὄντως Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει Χριστόν, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν Θεογεννήτρια, τοὺς
πεπραγμένους δεινοῖς πταίσμασι, καὶ ταῖς ἀπάταις τοῦ
ὄφους, αἷματι αὐτοῦ τῷ τιμίῳ, ἀναρρύσασθαι ψάλλοντας·
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας

» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους

» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλ-

» λοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Σωματοειδῶς, ὑμῖν ἐπιφοιτῆσαν, πυρὸς ἐν εἶδει τὸ
παράκλητον, Πνεῦμα ἀπειργάσατο, ὡς λαμπάδας φλογιζούσας
μὲν ἀθέους, φωτιζούσας δέ, πάντας τοὺς εὐσεβοῦντας, θεῖοι
τοῦ Λόγου Ἀπόστολοι.

Πάθη τὰ δεινῶς, χειμάζοντα Οἰκτιῖρμον, τὴν ἀ-

διόρθωτον καρδίαν μου, θεράπευσον δέομαι, τὴν ψυχὴν μου
φωταγωγῆσον, τὸν νοῦν μου καθο-

δήγησον, ῥέποντα εἰς κακίαν, τῶν Μαθητῶν σου δεήσεσι.

Στέναξον ψυχὴ, καὶ δάκρυσον συντόνως, καὶ σεαυτὴν πρὸ
τέλους πένθησον, πρὸ τοῦ καταλάβῃ σε, ὁ κλαυθμὸς ὁ
ἀπαράκλητος, καὶ βόησον τῷ Κτίστη σου· Δέσποτα οἰκτειρόν
με, τῶν Ἀποστόλων δεήσεσι.

Θεοτοκίον.

Κάμινος ποτέ, μὴ φλέξασα τοὺς παῖδας, τὴν σὴν λοχείαν
προεικόνιζε, Παρθένε πανάχραντε· διὰ τοῦτο ἱκετεύω σε,

σὺν Ἀποστόλοις πρέσβευε, ἅπασι καὶ Προφήταις, πυρὸς
γεέννης ῥυσθῆναί με.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ὡς εὐμενῆς καὶ συμπαθῆς, τοὺς ἐν βάθει πειρασμῶν
περισχθέντας, ἐλευθέρωσον Μάκαρ, τῶν κατεχόντων δεινῶν,
τὴν λύσιν βραβεύων πρεσβείαις σου, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα,
Χριστὸν ἱερομύστα.

Μυσταγωγὸς τῶν ὑπὲρ νοῦν, τῶν ἀϋλῶν λειτουργὸς καὶ
οὐρανίων, χρηματίζων Θεόφρον, ἀρχιερεύς τε πιστός,
πταισμάτων τὴν ἄφεσιν αἴτησαι, παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν,
ἱερομύστα.

Θεοτοκίον.

Ἐξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, εἰς τὰ βάθη ἐμπεσὼν τῆς
ἀτιμίας, ὡς ἐντεῦθεν ποικίλοις περιπαρῆναι κακοῖς· ἀλλὰ
σὺ Παρθένε θεράπευσον, τῷ τῆς ἀπαθείας φωτὶ περιβαλοῦσα.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνάρχου γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,
» σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-
» σμένα φωτῖσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ
» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ἐμὲ τὸν ἀδιόρθωτον, τὸν
τῶν σῶν προσταγμάτων καταφρονήσαντα, καὶ ταῖς τῶν
δαιμόνων ἀπάταις, φρενοβλαβῶς ἐξακολουθοῦντα, ἐπίστρεψον
Κύριε, προσευχαῖς τῶν Ἀποστόλων σου.

Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, Ἀπόστολοι μακάριοι, μαθηταὶ τοῦ
Σωτῆρος, κήρυκες πάνσοφοι, πάσης με λυτρώσασθε βλάβης,
πάσης ὀργῆς, πάσης ἀμαρτίας, πάσης περιστάσεως, καὶ
ποικίλης παραβάσεως.

Ψυχὴν ἀδιόρθωτον, προσφέρων καὶ συνείδησιν, συγχωσθεῖσαν
τῇ ὑλῇ τῶν παραπτώσεων, καὶ μεμολυσμένην καρδίαν, καὶ
λογισμὸν κατεσπιλωμένον, βοῶ σοι Φιλάνθρωπε· Οἴκτειρόν με
τῷ ἔλεει σου.

Θεοτοκίον.

Απόστολοι Πάναγνε, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκήρυξαν, εἰς τὸν
σύμπαντα κόσμον, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον· ὅθεν σὺν αὐτοῖς
ἐκδυσώπει, τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ῥυσθῆναι κολάσεως,
τοὺς πιστῶς σε μεγαλύνοντας.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Λαμπάσι τῆς χάριτος, Θεόφρον φωτιζόμενος, καὶ φωστὴρ
εὐσεβείας, σαφῶς γενόμενος, τοὺς ἐν πειρασμοῖς διασώζεις,
τοὺς ἐν βυθῷ θαλάσσης λυτροῦσαι, καὶ τρέφεις λιμώττοντας,
παραδόξως Παμμακάριστε.

Ὁ ἐν Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, νῦν ἀύλιζόμενος, καὶ τὴν
ἄφραστον δόξαν τρανῶς θεώμενος, ἐκ τῶν οὐρανίων ἀψίδων,
τοὺς ὑμνητὰς τοὺς σοὺς ἐποπτεύεις, παθῶν ἐκλυτρούμενος,
Θεοφόρε πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ δύναμιν, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, τοῦ Πατρὸς
Θεομητορ ἄγνη συνέλαβες, ἐκ τῶν σῶν ἀχράντων αἱμάτων, τὸν
ἐαυτῆς ναὸν προσλαβοῦσαν, καὶ τούτῳ καθ' ἔνωσιν,
ἐνωθεῖσαν ἀδιάρρηκτον.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Ἀποστολικά.

Ἐμεγάλυνας Σωτήρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων
τὰ ὀνόματα· ἔμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ
γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκιαὶ αὐτῶν μόναι τὰ πάθη ἐθεράπευσον·
ὁ ἐξ ἁλίων ἐθαυματουργεῖ, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει,
τῆς χάριτος τὰ δόγματα· δι' ὧν Εὐσπλαγγνε, δὸς ἡμῖν τὸ
μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωῒ τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ
ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις
ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν
ῶν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ
ἔργα σου, καὶ ὁδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεων, πάντοθεν πολεμούμενοι, καὶ πρὸς σὲ
καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν
Μαθητῶν, προσφέρομέν σοι λέγοντες· Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα,
ἀπολλύμεθα· δεῖξον καὶ νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν δεόμεθα, ὅτι
σκέπεις λαόν, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων τῇ πρεσβείᾳ τῶν

Ἀποστόλων, παρορῶν ἁμαρτίας, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα. Κύριε
δόξα σοι.

Στίχ.\Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς,
καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ
ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικά.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμᾶ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧ ἀθλοφόροι
Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον
ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο ἱερέων ἐστὲ τὸ καύχημα, βασιλέων
τὸ νῆκος, Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ
τῶν πεινῶντων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων
λιμῆν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ
ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ
ὑψίστου· ὄθεν σοι προσπίπτομεν πάντες, πάσης ἡμᾶς ῥῦσαι
περιστάσεως.

ΕΝ Τῆ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Τὴν φωνὴν σοι προσάγομεν, τοῦ ληστοῦ καὶ βοῶμέν σοι·
Μνήσθητι ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τὰ τοῦ κόσμου πληρώματα, διελθόντες Ἀπόστολοι, σκότους
τοῦ τῆς πλάνης βροτούς, ἐρρύσασθε πάνσοφοι.

Τῇ σαγήνῃ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, ἀνθρώπους
Μύσται σοφοί, σαφῶς ἀνειλκύσατε.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς τὸν δρόμον τελέσαντας, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντας,
τοὺς Ἀθλοφόρους Χριστοῦ, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Δόξα.

Ἰσουργὸν τῷ Γεννήτορι, τὸν Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι, ἅπαντες
νῦν οἱ πιστοί, ἐν φόβῳ δοξάσωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀποστόλων τὸ καύχημα, ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, σὺ εἶ Παρθένε ἀγνή, καὶ κόσμου διάσωσα.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια Στιχηρά. Σταυρώσιμα.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σῶτερ, ἠλωθέντα σε Σταυρῷ, ἡλιος ἰδὼν ἐσκοτίσθη, ἀπὸ τοῦ φόβου σου, καὶ τὸ καταπέτασμα ναοῦ ἐρρήγνυτο, ἡ δὲ γῆ κατεσείετο, καὶ πέτραι ὡσαύτως, τρόμφω διεσχίζοντο, ὁρᾶν μὴ σθένουσαι, Κτίστην τὸν αὐτῶν ἐπὶ ξύλου, πάσχοντα ἰδίᾳ βουλήσει, καὶ ὑπὸ ἀνόμων ὑβριζόμενον.

Ὅλος, καταβέβληται εἰς γῆν, ὅλος ἀνετράπη καὶ κεῖται, πτῶμα ἐξαίσιον, ὄφις ὁ παμπόνηρος, ἀνυψωθέντος σου, ἐπὶ ξύλου Φιλάνθρωπε· Ἀδὰμ δὲ κατάρας, λύεται καὶ σώζεται ὁ πρὶν κατάκριτος· ὅθεν καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμεν, σῶσον ἡμᾶς, οἰκτεῖρον πάντας, καὶ τῆς Βασιλείας σου ἀξίωσον.

Ὅτε, ὁ παράνομος λαός, Σῶτερ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ξύλῳ ἀνήρτησε, τότε κτίσις ἅπασα, φόβῳ ἐτρόμαξε, τὰ τοῦ ἄδου βασιλεια, καὶ κράτος θανάτου, πάντα ἐξηφάνισται, θείᾳ δυνάμει σου· τότε καὶ Ἀδὰμ ὁ προπάτωρ, χαίρων ἀνεβόα σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Ἔτερα Στιχηρὰ τῆς Θεοτόκου, ὁμοια.

Νεῦσον, ταῖς δεήσεσιν Ἀγνή, τῶν σῶν οἰκετῶν καὶ παράσχου, πηγὰς δακρύων ἡμῖν, ἵνα ἀποπλύνωμεν τῶν ἐγκλημάτων ἡμῶν, τὰς κηλίδας Πανάμωμε, καὶ σβέσωμεν φλόγα, τοῦ διαιωνίζοντος, καὶ πικροτάτου πυρός· σὺ γὰρ τῶν ἐξ ὅλης καρδίας, σὲ τὴν τοῦ Δεσπότης Μητέρα, ἐπικαλουμένων τὰς δεήσεις πληροῖς.

Ζάλη, ἐναντίων λογισμῶν, καὶ ταῖς τρικυμίαις τοῦ βίου, κλυδωνιζόμενος, πνεύμασιν ἀτάκτοις τε περιφερόμενος, τοῦ δεινοῦ κοσμοκράτορος, βοᾷ σοι Παρθένε· Σπεῦσον ἐξελέσθαι με, τῶν κατεχόντων δεινῶν, ὅπως εὐχαρίστῳ καρδίᾳ, σοῦ τὰ μεγαλεῖα κηρύττω, πᾶσι τοῖς πιστοῖς Θεοχαρίτῳ.

Ἴδε, τὴν ἀσθένειαν ἐμήν, καὶ τὴν τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου, ταλαιπωρίαν Ἀγνή, καὶ τὴν τῆς καρδίας μου κάκωσιν Δέσποινα, καὶ βουλὰς διασκέδασον, ἐχθρῶν ἀοράτων, τῶν ἐπεμβαινόντων μοι, καὶ πολεμούντων δεινῶς· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν τετοκυῖα, τοῖς ἐν τοῖς κινδύνοις τελοῦσι, δύνασαι παρέχειν ἀπολύτρωσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὡ τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς! ὦ τῆς ὑπὲρ νοῦν εὐσπλαγχνίας! ὦ τῆς πολλῆς ἀνοχῆς, καὶ μακροθυμίας σου, Λόγε προάναρχε! ἡ Παρθένος ἐκραύγαζεν, ὀλοφυρομένη· πῶς ὁ ὦν ἀθάνατος, θανεῖν ἠγάπησας; Μέγα τὸ μυστήριον βλέπω, ὅμως προσκυνῶ σου τὰ πάθη, ἅπερ ἐκουσίως καθυπέμεινας.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. β'.

Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν.

Στίχ. Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἤξει ἡ βοήθειά μου.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Σταυρώσιμα.

Σῶσον με Χριστὲ Σωτήρ, τῆ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ,
ὁ σώσας Πέτρον ἐν τῆ θαλάσῃ, καὶ ἐλέησόν με ὁ
θεός.

Στίχ. Ἐπὶ σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἴδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκες εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτεירῆσαι ἡμᾶς.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον Χριστὲ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς
ἀνέδειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ· καὶ

δι' αὐτοῦ καταργήσας, τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ

θανάτου, ἐζωοποίησας ἡμᾶς νεκρωθέντας τῆ ἀμαρτίᾳ· διὸ
βοῶμέν σοι· Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ
ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν.
Τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνοῦσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς
ὑπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν, μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι,
οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολίται

γεγόνασιν. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ,
ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον,
θρηνωδοῦσα ὠλόλυζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος
ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἢ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν Εὐεργέτα,
δι' ἑμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν
ἐνδεικνύμενος.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῶ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα

Σταυρώσιμα.

Ἦχος β'.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς Χριστὲ ὁ Θεός· ἐπὶ
Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτει-

νας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε δόξα σοι.

Αὐτόμελον.

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν
τοῖς ἀναξίοις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβείαν· Σῶζε
τοὺς βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, εἰρηνεύοντας διὰ τῆς
Θεοτόκου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας.

Καθορῶσα νεκρούμενον Χριστόν, θρηνωδοῦσα ἐβόα ἢ ἀμνάς καὶ
Παρθένος· ὦ μισαιφονίας τόλμημα! Κρύψον σου τὸ φέγγος νῦν
ὁ ἥλιος· ὁ κτίσας γὰρ ἅπαντα, νεκροῦται βουλήματι, καὶ
ὁρᾶται ὡς κριτός, ὁ τῶν ἀσωμάτων μόνος Κύριος.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἕτερα Σταυρώσιμα.

Αὐτόμελον.

Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθέ, αἰτούμενοι
συγχώρησιν τῶν παισμάτων ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός· βουλήσει

γὰρ ἠὺδόκησας σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ῥύση οὐς ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαρᾶς ἐπλήρωσας τὰ πάντα, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν παραγενόμενος, εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Ὁ φωτίσας τὰ ἐπίγεια διὰ Σταυροῦ, καὶ καλέσας εἰς μετάνοιαν ἁμαρτωλοὺς, μὴ χωρίσης με τῆς ποιίμνης σου ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ ζήτησόν με Δέσποτα τὸν πλανώμενον, καὶ τῇ ἀγίᾳ σου ποιίμνῃ συναρίθμησον, ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Αὐτόμελον.

Ὑπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθη ὁ ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθνηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν,

ἕτερα Καθίσματα.

Ὡς ὁ ληστῆς ὁμολογῶ, καὶ βοῶ σοι τῷ ἀγαθῷ· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, καὶ σὺν αὐτῷ με συναρίθμησον, ὁ ἐκουσίως τὰ πάθη ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἔχοντες οἱ ἄγιοι, περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησαν· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτὴρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου, ἡ ἀσπόρως τεκοῦσά σε Χριστέ, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόα σοι· Πῶς πάσχεις ὁ τῆ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; ὕμῳ σου τὴν ἄκραν ἀγαθότητα.

Κανὼν Σταυρώσιμος, οὔ ἢ ἀκροστιχίς.

Σταυροῦ παγέντος, δαιμόνων πίπτει πλάνη. Ἰωσήφ.

Ἦχος β΄. Ῥδὴ α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄτριπτον ἀσυνήθη, ἀβρόχως θαλαττίαν ἀνύσας

» τρίβον, ὁ ἐκλεκτὸς ἐβόα Ἰσραήλ, τῷ Κυρίῳ ᾄσω-

» μεν ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Σταύρωσιν κατεδέξω, καὶ ἤλοις προσεπάγης ἀτίμως Λόγε,
πάντας τιμῆσαι θέλων τοὺς βροτούς, τοὺς τὰ σὰ ἐκούσια,
πάθη δοξάζοντας.

Τείνας Σταυρῷ παλάμας, ὁ τείνας πόλον Σῶτερ, καθάπερ
δέρριν, ἐνηγκαλίσω ἔθνη καὶ λαούς, τοὺς τὰ σὰ ἐκούσια,
πάθη δοξάζοντας.

Μαρτυρικά.

Ἄραντες ἐπὶ ὤμων, Σταυρὸν οἱ Ἀθλοφόροι, τῷ σταυρωθέντι,
ἀκολουθήσαι εἶλοντο Χριστῷ, τούτου συμμορφούμενοι, τοῖς
θειοῖς πάθεσιν.

Ἦμνησαν τῶν Ἀγγέλων, δυνάμεις κατιδοῦσαι ὑμῶν τοὺς
ἄθλους, ἐθρήνησε δαιμόνων δὲ πληθύς, νικηφόροι Μάρτυρες,
θεοειδέστατοι.

Σταυροθεοτοκίον.

Ῥῆσις σεπτοῦ Προφήτου, πεπλήρωται· ῥομφαία γὰρ τὴν
καρδίαν τὴν σὴν διήλθεν, ὅτε ἐν Σταυρῷ λογχευθέντα
Δέσποινα, τὸν σὸν Υἱὸν ἔβλεψας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς·

Τοὺς προστρέχοντας εἰς σέ, σῶζε, Παρθένε.

Ποίημα Ἰωάννου Εὐχαΐτων.

Δεῦτε λαοί, ᾄσωμεν.

Τὸν εὐσεβῶς, σὲ Θεοτόκον κυρίως ἀγνήν, ὁμολογοῦντα
Ἄχραντε, ψυχῆς καὶ σώματος, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καὶ
νόσων καὶ πταισμάτων, νῦν με διάσωσον.

Ὅλην ἐν σοί, τῶν χαρισμάτων τὴν ἄβυσσον, ἀποκειμένην
ἔγνωμεν· διὸ προσφεύγοντες, Θεοτόκε προθύμως, τῇ σκέπη
σου τῇ θείᾳ, διασωζόμεθα.

Ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν σὲ ὑμνοῦντων δυσώπησον, τὸν σαρκωθέντα Πάναγνε, ἐκ τῶν ἀχράντων σου, καὶ τιμίων αἱμάτων, ῥυσθῆναι ἐκ πταισμάτων, καὶ νοσημάτων πικρῶν.

Σὲ οἱ πιστοί, καύχημα πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ στήριγμα, καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, ἐλπίδα τε καὶ τεῖχος, Θεοχαρίτωτε.

Ῥῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ
» στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐφράνθη γὰρ τὸ
» πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ
» Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ὁ βότρυς ἐπὶ ξύλου τῆς ἀφθαρσίας, κρεμάμενος ἀπέσταξε θεῖον γλεῦκος, καρδίας κατευφραῖνον τὰς τῶν ἀνθρώπων, κακίας παῦον δὲ τὴν μέθην πάντοτε, Ἰησοῦς ἡ λύτρωσις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὑψώθης ἐπὶ ξύλου ἐθελουσίως, καὶ πᾶσαν διαβόλου κακοπραγίαν, κατέρραξας· πεσόντας δὲ τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὴν ἀπώλειαν, γνώμης στρεβλότητι, Ἰησοῦ ἀνύψωσας πολυέλεε.

Μαρτυρικά.

Πυρὶ τοῦ θεοῦ πόθου προσαναφθέντες, τὸ πῦρ οὐκ ἐδειλίασαν οἱ γενναῖοι, οὐκ ἔπηξαν τὸν θάνατον ἀθανάτους, ἀποσκοπούμενοι δωρεὰς λήψεσθαι, καὶ χαρὰν μὴ λήγουσιν, καὶ φῶς ἄδυτον.

Αἱμάτων ἐξ οἰκείων οἱ Ἀθλοφόροι, ὑπέρλαμπρον ἐπέχρωσαν πορφυρίδα, καὶ ταύτην στολισάμενοι δεξιῶν τε, ὡς σκῆπτρον φέροντες, χειρὶ τὸν θεῖον Σταυρόν, τῷ Κυρίῳ πάντοτε συμβασιλεύουσι.

Σταυροθεοτοκίον.

Γεραίρουσί σε τάξεις τῶν Ἀσωμάτων· τὸν πάντων γὰρ Δεσπότην σωματόφορον, ἐκύησας τὸν λύσαντα διὰ ξύλου, δεσμίους ἅπαντας, Κόρη θεόνυμφε, καὶ πιστοὺς συνδήσαντα τῇ στοργῇ αὐτοῦ.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Πρεσβείαις σου Ἄγνη Θεὸν ὃν ἔτεκες, παράσχου εὐΐλατον σοῖς ἱκέταις, τοῖς προστρέχουσι τῇ σκέπῃ σου, καὶ πιστῶς προσκυνοῦσί σου τὴν κύησιν.

Ῥημάτων τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐπάκουσον, Παρθένε δεινῶς ἐκταρατιτομένης, ἣν εἰρήνευσον Πανύμνητε, ἀεὶ ταύτην κινδύνων διασώζουσα.

Ὅλην μου τὴν ζωὴν διακυβέρνησον, Παρθένε ἐλπίς μου καὶ προστασία, πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, λυτρουμένη δεινῶν με Ἀειπάρθενε.

Σοφίαν τοῦ Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, ἀγκάλαις ὡς φέρουσα Θεοτόκε, ἐξ ἀγνοίας καὶ πλανήσεως, λυτρωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε ἱκέτευσέ.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγ-

» γελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἐ-

» σωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι·

» Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ἐκρέμασο, ἐπὶ ξύλου κρεμάσας ἐν ὕδασι, τὴν γῆν Παντοδύναμε, λόγχῃ πλευρὰν ὀρυτιτόμενος, αἶμά τε σὺν ὕδατι, ἐναποστάξας εἰς πάντων ἀπολύτρωσιν.

Νυγείσης σου, τῆς πλευρᾶς ἰατρεύθη τὸ ἄλγος μου, χειρὶ ῥαπισθέντος σου, ἐλευθερίας ἐπέτυχον· χολῆς γευσάμενου δέ, τῆς ἐνηδόνου ἐρρύσθη Χριστὲ βρώσεως.

Μαρτυρικά.

Τοῖς τραύμασι, τραυματίσαντες ὄφιν τὸν δόλιον, ἴασθε τὰ τραύματα, τῶν καρδιῶν ἡμῶν πάντοτε, χάριν ἀναβλύζοντες, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Σωτῆρος Θεῖοι Μάρτυρες.

Ὀλόσωμον, τῷ ἐχθρῷ τὴν πληγὴν προσηνέγκα-

τε, πληγαῖς αἱματούμενοι, ἐπὶ τροχοῦ τε τεινόμε-

νοι καὶ τυμπανιζόμενοι, θεοειδεῖς Ἀθλοφόροι πανσεβάσμιοι.

Σταυροθεοτοκίον.

Σεσάρκωται, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων ὁ Ὑψιστος, ὃν βλέπουσα Πάναγνε, ξύλῳ ἀδίκως ὑψούμενον, ἔστενες δακρύουσα, καὶ τὴν αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν ἐμεγάλυνες.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον, Κύριε.

Τῶν τραυμάτων μου Δέσποινα, τῶν τῆς ψυχῆς σαρκός τε νοσημάτων, ἡ Θεὸν τεκοῦσα λύσιν παράσχου μοι.

Ἐπιζόμενον πάθεσι, καὶ λογισμοῖς καὶ βίου τρικυμίαις, ἐλπίδι Παρθένε καὶ πίστει βεβαίωσον.

Ἐκ περιστάσεως ῥῦσαί με, Μῆτερ Θεοῦ καὶ ζάλης καὶ κινδύνων, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις μόνη Πανύμνητε.

Χειμαζόμενον κλύδωνι, βιωτικῶ ἐξάρπασον Παρθένε, πρὸς τὸν σὸν λιμένα καθοδηγοῦσά με.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἄνθραξ τῷ Ἡσαΐα προοφθεῖς ἥλιος, παρθε-

» νικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἀνέτειλε, τοῖς ἐν σκότει πεπλα-

» νημένοις, θεογνωσίας φωτισμὸν δωρούμενος.

Τροπάρια.

Δι' οἴκτον προσομιλήσας τῷ Σταυρῷ, Δέσποτα ἐκ τοῦ βυθοῦ με, τῶν κακῶν ἀνέσπασας, καὶ ἐτίμησας συνεδρία, τῇ πατρικῇ ἀτιμασθεῖς θελήματι.

Ἀκάνθαις στεφανωθεῖς ὁ στεφανῶν, ἄνθεσι πᾶσαν τὴν γῆν, τὴν τῶν παθῶν μου ἄκανθαν, ἀποτέμνεις ῥιζόθεν Λόγε, καὶ ἐμφυτεύεις μοι τὴν σὴν ἐπίγνωσιν.

Μαρτυρικά.

Τσχύϊ τοῦ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἅγιοι, ἐθελοντὶ περιθεμένου Μάρτυρες, δυναμούμενοι τῶν δαιμόνων, τὴν δυναστείαν παντελῶς ὠλέσατε.

Μεγάλως ἀγωνισάμενοι ἐν γῆ Ἅγιοι, ἐν οὐρανοῖς μεγίστην δόξαν εὔρατε, καὶ μεγίστων ἡμᾶς κινδύνων, ἀπολυτροῦσθε τοὺς ὑμᾶς γεραίροντας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ νῶτοις χερουβικοῖς, ἐν οὐρανοῖς θεοπρεπῶς, ὡς ἀληθῶς ὀχοῦμενος, ταῖς ἀγκάλαις σου ἐποχεῖται, καὶ σταυρωθεὶς πάντα φθορᾶς διέσωσε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Ὅπλον ἀήττητον, κατὰ ποικίλων πειρασμῶν ἔχοντες, τῶν δυσμενῶν πάσης ἐπηρείας, λυτρούμεθα ἀεὶ, οἱ σὲ Θεοτόκον, Ἁγνῆ ἐπιστάμενοι.

Νόμου τὸ πλήρωμα, ἢ ἀνωτέρα Χερουβεὶμ τέτοκας, τὸν τοῦ Θεοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, Υἱὸν μονογενῆ, ὃν ὑπὲρ τῶν δούλων, τῶν σῶν ἐκδυσώπησον.

Τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου Ἁγνῆ φέρουσα, τοῦτον ἡμῖν ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, εὐΐλατον δίδου, τοῖς νῦν ἐκ καρδίας πρὸς σὲ καταφεύγουσιν.

Ἀπὸ στενώσεως, καὶ κατωδύνου μου ψυχῆς δέησιν, τῶν οἰκτιρμῶν μόνῃ τῇ τεκούσῃ, τὸν αἴτιον Λόγον, προσφέρω ὀτάλας, οἰκτεῖρασα σῶσόν με.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἦχου ῥημάτων δεήσεως, ἐκ κατωδύνου Δέσποτα

» ψυχῆς, ἐπακούσας, τῶν δεινῶν με λύτρωσαι· μόνος

» γὰρ εἶ τῆς ἡμῶν, σωτηρίας αἴτιος.

Τροπάρια.

Νῶτον παρέχων εἰς μάστιγας, καὶ σιαγόνας σου εἰς ῥαπισμὸν, πρόσωπον δὲ Σῶτερ, εἰς ἐμπτύσματα, ἔσωσάς με τὸν πολλά, ἀφρόνως σοι πταίσαντα.

Ὡσπερ ἀρνίον τοῦ θύεσθαι, ἤλθες Χριστέ μου λύκου νοητοῦ, ἰοβόλῳ δῆγματι, τοὺς θνήξαντας ἐπανάγων πρὸς ζωὴν. Δόξα τῇ σταυρώσει σου.

Μαρτυρικά.

Νόμους τηροῦντες οἱ Μάρτυρες, τοὺς τοῦ Δεσπότη, ἄνομον βουλήν, παρανόμων παντελῶς ἐξέκλιναν, καὶ θανόντες, τῆς ζωῆς, τῆς μελλούσης ἔτυχον.

Παραταξάμενοι Ἅγιοι, πρὸς ἐναντίας χαίροντες ἀρχάς, θείοις ὄπλοις, ταύτας ἐτροπώσασθε, καὶ στεφάνους ἐκ Θεοῦ, νίκης ἐκομίσασθε.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἴνα θεώσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἐκ σοῦ Παρθένε τίκτεται Θεός, καὶ σταυροῦται, καὶ θανάτου γεύεται, ἀποκτείνων τὸν ἑμέ, τὸ πρὶν ἀποκτείναντα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἐν ἀβύσσῳ.

Σωτηρίας λιμένα γινώσκων σε, πλέων πολυφρόντιδος βίου τὸ πέλαγος, ἐπικαλοῦμαι Δέσποινα, κυβερνητὴν ψυχῆς μου γενέσθαι σε.

Ἐνεδύθην στολὴν κακουχούμενος, Μῆτερ ἀειπάρθενε τῆς ἀφροσύνης μου· ἀλλ' ἡ Θεὸν κυήσασα, τῆς χαρᾶς τὸν χιτῶνα ἀντίδος μοι.

Τερᾶς πολιτείας ἐκπέπτωκα, ἀθυμῶν ὁ δείλαιος· ἀλλ' ἐπανάγαγε, εὐλογημένη Πάναγνε, προσταγαῖς τοῦ Υἱοῦ σου ῥυθμίζουσα.

Συμπαθείας με θείας ἀξίωσον, ἡ τὸν συμπαθέστατον Λόγον κυήσασα, τὸν τῷ ἰδίῳ αἵματι, ἐκ φθορᾶς τοῦς ἀνθρώπους ῥυσάμενον.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου

» μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνεβρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφή-

» πλωσε, θεοσεβέσι παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύμα-

» τος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Πτωθέντα με ἡγείρας τῆ παραβάσει, Σταυρῷ ἀνυψούμενος, ἡ πάντων ἐξανάστασις, καὶ πτώσας τὸν πτώσαντα, Λόγε πολέμιον, ὅλον ἀνενέργητον νεκρὸν ὑποδεικνύεις. Δόξα τῷ κράτει σου.

Τοῖς ἡλοῖς ἐξήλωσας τὴν ἁμαρτίαν, Χριστὲ τοῦ προπάτορος, καλάμῳ δὲ τυπτόμενος, ὑπέγραψας ἅπασιν, ἐλευθερίαν βροτοῖς. Δόξα τοῖς παθήμασι τοῖς σοῖς, δι' ὧν μυρίων παθῶν ἐρρύσθημεν.

Μαρτυρικά.

Ἐτέμνοντο σώματα τῶν μαιφόνων, χερσὶν οἱ καλλίνικοι, Χριστοῦ Μεγαλομάρτυρες, καὶ ἔμενον Πνεύματι, Θεοῦ

ἀχώριστοι, τέμνοντες τὸν δόλιον ἐχθρόν, ἀνδρείας ξίφει,
καὶ κατασφάπτοντες.

Ἰσχὺν ἀπροσμάχητον τὸν σταυρωθέντα, Χριστὸν ἐπαγόμενος,
στρατὸς ὁ ἀκατάπληκτος, ὀλέθριον στράτευμα
κατεξωλόθρευσεν, ἔπαθλον ληψόμενος, ζωὴν τὴν μακαρίαν τε
καὶ ἀνώλεθρον.

Θεοτοκίον.

Παλάτιον ἔμψυχον τοῦ Βασιλέως, καὶ θρόνος πυρίμορφος,
Παρθένε ἀναδέδειξαι· ἐν ᾧ καθεζόμενος πάντας ἐξήγειρε,
τοῦ προτέρου πτώματος βροτούς, καὶ συνεδρία Πατρὸς
ἐτίμησε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰκόνας χρυσοῦς.

Σταυρῷ προσπαγεῖς, ὁ ἐκ σοῦ σωματωθεὶς Θεογεννήτρια, Ἀδὰμ
διεῖρήρηξε τὸ χειρόγραφον, ὃν νῦν δυσώπει Πανάμωμε, ἅπαντας
κινδύνων ῥυσσῆναι, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, εὐλογητὸς
εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἐλπίς ἀγαθή, προσδοκία τε πιστῶν ὑπάρχεις Δέσποινα, καὶ
δεόμεθα δωρήσασθαι, τῆς συμπαθείας τὸ πέλαγος, πᾶσι τοῖς
εἰς σὲ πεποιθόσι, καὶ τῷ Υἱῷ σου κραυγάζουσιν, εὐλογητὸς
εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Σκοτία δεινῆ, τῆ τοῦ βίου συσχεθεὶς τὸν συλλυπούμενον,
καὶ συναλγοῦντα οὐ κατέλαβον, τῆ σῆ Παρθένε λαμπρότητι,
λῦσον τὴν ἀχλὺν τῶν πταισμάτων, καὶ καταύγασον ψάλλοντα,
εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἠραίαν στολήν, σωτηρίων ἐντολῶν διὰ βαπτίσματος,
ἀμφιασάμενος ἀπημαύρωσα, δι' ἀμελείας ὁ δείλαιος· νῦν δέ
σοι προστρέχω Παρθένε, τὸν χιτῶνα αἰτούμενος, τῆς
σωφροσύνης διὰ σοῦ, πάλιν ἐνδύσασθαι.

Ζωῆς ἐκπεσόν, ἀκηράτου μὲν τὸ πρὶν ὁ Ἀδὰμ σέσωσται, διὰ
τοῦ τόκου σου, νῦν δὲ Πάναγνε, τὸν ἀρρώστια κρατούμενον,
σῶσον ἐπιῤῥώσασα Κόρη, καὶ ἀξίωσον ψάλλειν σοι,
εὐλογημένη ἢ Θεόν, σαρκὶ κυήσασα.

Ῥῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰνδάλματος χρυσοῦ, καταπτύσαντες τρισόλβιοι

» νεανίαι, τὴν ἀπαράλλακτον, καὶ ζῶσαν Θεοῦ εἰ-

» κόνα τεθεάμενοι, μέσον τῆς φλογὸς ἀνέμελπον· ἢ
» οὐσιωθεῖσα, ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις,
» καὶ ὑπερυψούτω αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Λαὸς ὁ ἀπειθής, ἀδεῶς τε τὰ παράνομα πάντα πράττων, μέσον
ἀνόμων Οἰκτιῖρμον, τὸν δικαιοῦντά σε παρανομοῦντας, ξύλῳ
ἀνυψοῖ σταυρούμενον· ὃν πᾶσα κτίσις δοξάζει ὡς Κύριον,
ἀνυμνολογοῦσα τὴν σὴν μακροθυμίαν.

Αἰμάτωσας Χριστέ, τοὺς δακτύλους σου ἐν ξύλῳ
προσηλωμένος, τὸ προσαγόμενον τοῖς δαίμοσιν αἷμα πάλαι,
ἐπ' ἀπωλείᾳ τῶν προσαγομένων ἔπαυσας· ὅθεν σε δοξάζει ἢ
σύμπασα κτίσις, Θεὲ τῶν ὅλων, ἀνυμνολογοῦσα τὴν σὴν
μακροθυμίαν.

Μαρτυρικά.

Ναμάτων ζωτικῶν, ὄντες ἔμπλεοι οἱ Μάρτυρες τοὺς
χειμάρρους, τοὺς τῆς ἀπάτης ἀπεξήραναν, θείοις ῥείθροις
τοῖς τῶν αἱμάτων, πίστει ἀκλινεῖ κραυγάζοντες· ἢ
οὐσιωθεῖσα, ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ
ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ἀπειρος πληθὺς, τῶν αἱμάτων ὑμῶν Ἅγιοι, ἀσεβείας τὸ πῦρ
κατέσβεσε, καὶ Ἑλλήνων τὴν πολυθεον ἔλυσε πλάνην, πάντας
δὲ πιστοὺς ἐφώτισε μελωδοῦντας· ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα
κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἄμωμος Ἀμνάς, Προφητῶν τε καὶ Μαρτύρων ἡ ὠραιότης,
ὡσπερ ἄμνόν σε ἀναρτώμενον ἐπὶ ξύλου θεασαμένη, ἔκλαιε
πικρῶς καὶ ἔλεγεν· ἢ οὐσιωθεῖσα, ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα
κτίσις, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ἐξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, εἰς τὰ βάθη ἐμπεσὼν τῆς
ἀτιμίας, ὡς ἐντεῦθεν ποικίλοις, περιπαρῆναι κακοῖς· ἀλλὰ
σύ με Παρθένε θεράπευσον, τῷ τῆς ἀπαθείας, φωτὶ
περιβαλοῦσα.

Πύργον ἰσχύος ἀσφαλῆ, καὶ κρηπίδα καὶ φρουρὰν καὶ
προστασίαν, κεκτημένοι σε πίστει διασωζόμεθα νῦν,

ὑμνοῦντες τὸν τόκον σου Πάναγνε, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἀθανασίας διαυγῆ, ἐπιστάμεθα πηγὴν σε Θεοτόκε, ὡς τεκοῦσαν τὸν Λόγον, τοῦ ἀθανάτου Πατρός, τὸν πάντα θανάτου λυτρούμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥεῖθρον ἰάσεων ἡμῖν, ἀενάως τοῖς πιστοῖς Ἄγνη πηγάζεις, οὔ τὴν ἀφθονον χάριν, ἀπαρυσόμενοι νῦν, ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου Ἀχραντε, καὶ ὑπερυψοῦ-μεν, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγ-
- » γιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε·
- » ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ
- » τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν, σὺ γὰρ χρι-
- » στιανῶν εἶ προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ἴνα τυπώση πάλαι, Ἰσαὰκ σοῦ τὸ πάθος, δεσμεῖται Λόγε, λύεται δεθέντος δέ, προβάτου ἀντιτύπου, ἐν φυτῷ Σαβὲκ ἀφέσεως, καὶ ἀπελύθη, τῆς ἀκουσίως τότε θυσίας ἀληθοῦς· σοῦ δὲ ἐθελουσίως τυθέντος, κακῶν ἐρρύσθημεν.

Ῥραῖος κάλλει, παρὰ τοὺς υἰοὺς τῶν ἀνθρώπων, Χριστὲ ὑπάρχων, κάλλος οὐκ ἐκτίσω, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν, ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ κρεμάμενος, καὶ καλλωπίζων, τὴν ἀμορφίαν πᾶσαν τοῦ γένους τῶν βροτῶν. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου μόνε, εὐσπλαγ-

χνε Κύριε.

Μαρτυρικά.

Σιῶν τῆς ἄνω ὤφθητε, οἰκήτορες θεῖοι, καὶ τῶν Ἀγγέλων Μάρτυρες ἰσάγγελοι, ὡς ὄντες συμπολιταί, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Ἅγιοι τῶν πρωτοτόκων, περιφανῶς φαιδρύνετε, λάμποντες φωτὶ θείῳ, καὶ μαρτυρίου στεφάνῳ, καλλωπιζόμενοι.

Ἠγαπημένοι φίλοι, τοῦ ὑμᾶς παραδόξως πεφιληκότος, ρύσασθε φιλίας με, δολίας τῆς πρὸς σάρκα, ἅγιοι Κυρίου Μάρτυρες,

ἀγιασμόν τε καὶ φωτισμόν, καὶ λύσιν πταισμάτων χαλεπῶν,
πᾶσι τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην ὑμῶν αἰτήσασθε.

Σταυροθεοτοκίον.

Φωστήρων κάλλος δρόμου, τοῦ συνήθους ἀπέστη, ὅτε σε εἶδεν
Ἥλιε τῆς δικαιοσύνης, ἐπηρμένον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θελήματι·
ἢ δὲ Παρθένος, σὺν Μαθητῆ παρθένω, ἠλάλαζε πικρῶς· Οἴμοι!
ἀναβοῶσα, τί τοῦτο τὸ ξένον θέαμα;

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Θεομακάριστε κόρη, τὴν ἐλπίδα μου πᾶσαν, προθύμως
ἀνατίθημι ἐν σοί, σῶσόν με Μῆτερ τῆς ὄντως ζωῆς, καὶ
τρυφῆς ἀενάου, πλησθῆναι καθικέτευσον Ἀγνή, τὸν ἐν πίστει
καὶ πόθῳ, σε ὕμνοις μεγαλύνοντα.

Ἐπιφανεῖσα Παρθένε, τῆς ψυχῆς μου τὸν ζόφον, φωτός σου
ταῖς ἀύλοις ἀστραπαῖς, αὔγασον, πύλη τοῦ θείου φωτός, καὶ
τρυφῆς αἰωνίου, πλησθῆναι καταξίωσον Ἀγνή, τὸν ἐν πίστει
καὶ πόθῳ, σὲ ὕμνοις μεγαλύνοντα.

Νενοσηκότας ὀρῶσα, καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ βεβλημένους
πάθεσι δεινοῖς, τῆ εὐσπλαγχνίᾳ σου Δέσποινα, θεραπεύσασα
λῦσον, τῶν νῦν παρενοχλούντων λυπηρῶν, ἵνα πάντες ἐν
ὕμνοις, ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐν τῇ γαστρί σου σκηνώσας, ἐκ γαστροῦ πρὸ αἰώνων, Πατὴρ
ὄνπερ ἐγέννησεν Υἱόν, τέλειος γέγονεν ἄνθρωπος, καὶ πηγὴν
χαρισμάτων, σὲ Θεομητορ, ἔδειξεν ἡμῖν, τοῖς πιστῶς
προσκυνοῦσι, τὴν ἀφραστόν σου γέννησιν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Σταυρώσιμα.

Σταυρωθήτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ
ἐντρυφῶντες, καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου ἤτοῦντο λαβεῖν,
οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν
τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς
φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρῶτ' τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ
ἠγαλλιασάμεθα καὶ εὐφράνθημεν. Ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις
ἡμῶν εὐφρανθείημεν, ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν
ῶν εἶδομεν κακά· καὶ ἶδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ ἐπὶ τὰ
ἔργα σου, καὶ ὀδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Ἐκουσίως πτωχεύσας, τὴν πτωχείαν τοῦ Ἀδάμ, Χριστὲ ὁ Θεός, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ Παρθένου σαρκωθείς καὶ Σταυρὸν κατεδέξω, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ.\Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

Μαρτυρικόν.

Ἐπεὶ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὧ ἄθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοὺς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὅλον, δορυφορεῖ-

ται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν· Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου.

Ὅτε, ἐν Σταυρῷ σε ἡ ἀμνάς, ἄρνα τὸν οἰκεῖον ἐώ-

ρα, κατακεντούμενον, ἡλοῖς, ὠλοφύρετο, ἐκπλητ-

τομένη σφοδρῶς, καὶ δακρύουσα ἔλεγε· Πῶς θνήσκεις, Υἱέ μου, θέλων τὸ χειρόγραφον τοῦ πρωτο-

πλάστου Ἀδάμ, ῥῆξαι, καὶ θανάτου λυτρῶσαι, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον; δόξα, τῇ οἰκονομίᾳ σου Φιλάνθρωπε.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Τὴν φωνὴν σοι προσάγομεν, τοῦ ληστοῦ καὶ βοῶμέν σοι· Μνήσθητι ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Σταυρωθεὶς Ἀναμάρτητε, ἐν Κρανίῳ συνέθλασας, κάραν τοῦ δολίου ἐχθροῦ, καὶ κόσμον διέσωσας.

Ἐξερρίζωσας Δέσποτα, τῆς κακίας τὴν ἄκανθαν, στέφος ἐκῶν ἄκανθῶν, φορέσας μακρόθυμε.

Μαρτυρικόν.

Συντριβόμενοι Μάρτυρες, τοῦ ἐχθροῦ συνετρίψατε, πᾶσαν τὴν πλάνην σαφῶς, καὶ στέφος ἐδέξασθε.

Δόξα.

Ψαντισμῶ θείου αἵματος, οἱ πιστοὶ φωτιζόμενοι, μίαν ἐν
προσώποις τρισί, θεότητα σέβομεν.

Καὶ νῦν. Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἀρνίον κρεμάμενον, ἐπὶ ξύλου Πανάμωμε, βλέπουσα
Χριστόν, ἐν κλαυθμῶ, αὐτὸν ἐμεγάλυνας.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, Προσόμοια. Στιχηρὰ Δεσποτικά.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅταν, ἐν τῇ δόξῃ σου Χριστέ, ἔλθῃς μετ' Ἀγγέλων ἁγίων,
κρίναι τὰ σύμπαντα, ὅτε παραστήσωνται, γυμνοί σοι
ἅπαντες, ἀποδοῦναι ὧν ἔπραξαν, τὴν ἀπολογία, τότε τοῖς
προβάτοις με, σύνταξον Λόγε τοῖς σοῖς, λύσιν παρασχών μοι
ἐνταῦθα, τῶν πλημμελημάτων μου πάντων, ὧν περ ἐν τῷ βίῳ
ἐπλημμέλησα.

Ῥῆξον, τὰς σειράς μου τῶν παθῶν, ξήρανον ψυχῆς σηπεδόνας,
μόνε Φιλάνθρωπε, δώρησαί μοι δάκρυα, τῆς κατανύξεως, τὴν
καρδίαν μου φώτισον, τὴν ἐσκοτισμένην, λύτρωσαί με
δέομαι, ἐκ περιστάσεως, ζάλῃς συμφορῶν ἐναντίων, καὶ ἐκ
πειρασμῶν πολυτρόπων, τοῦ δεινοῦ ἐχθροῦ καὶ
κοσμοκράτορος.

Λάβε, ὦ ψυχὴ μου κατὰ νοῦν, τὴν φοβερωτάτην ἐκείνην, ὧραν
τῆς κρίσεως, ὅτε τρόμος λήψεται, τὴν κτίσιν ἅπασαν, καὶ
καθίσῃ ὁ Ὑψιστος, ἐν θρόνῳ ἀστέκτω, λόγον εἰσπραξόμενος
τῶν πεπραγμένων ἡμῖν· σπεῦσον, διαλλάγηθι ἐνθεν, τῷ Κριτῇ
τῶν ὄλων βοῶσα· ἡμαρτόν σοι Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ἔτερα Στιχηρά, Θεοτοκία, ὁμοια.

Ὅλος, ἐκ νεότητος ἐγώ, πάθεσιν αἰσχύνης δουλεύσας, καὶ
ἀσωτίᾳ πολλῇ, τέλεον ἡμαύρωσα, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, καὶ
πτοοῦμαι Πανύμνητε, τὴν μέλλουσαν δίκην, ὅτε παραστήσωμαι
τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ· νῦν οὖν πρὸ τοῦ τέλους μοι δίδου,
κάθαρσιν Ἄγνη τῶν παθῶν μου, καὶ πλημμελημάτων
ἀπολύτρωσιν.

Φρίττω, τὸ κριτήριον Ἄγνη, καὶ τὴν τοῦ πυρὸς τιμωρίαν,
τὴν αἰωνίζουσαν, καὶ τὴν ἀπαραίτητον, ὄντως ἀπόφασιν, τὸν
βρυγμὸν τῶν ὀδόντων τε, καὶ τοῦ ἀκοιμήτου, σκώληκος

Πανάμωμε, τὴν ἀγριότητα· ὄθεν ἐν ὀδύνη καρδίας, σὲ
καθικετεύω Παρθένε, τῆς φρικτῆς με ῥῦσαι κατακρίσεως.

Ὅτε, τῶν τοῦ σώματος μελῶν, μέλλη ἢ ψυχὴ μου βιαίως,
διαχωρίζεσθαι, τότε μοι παράστηθι, καὶ τῶν ἀσάρκων
ἐχθρῶν, τὰς βουλὰς διασκέδασον, καὶ τούτων τὰς μύλας,
σύντριψον ζητούντων με, καταπιεῖν ἀφειδῶς, ὅπως ἀκωλύτως
διέλθω, τοὺς ἐν τῷ ἀέρι ἐστῶτας, ἄρχοντας τοῦ σκότους,
θεονύμφευτε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρῆλθεν ἡ σκιὰ τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ
βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες,
καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης
ἀνέτειλεν ἡλῖος, ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεὸς ἀντιλήπτωρ μου εἶ, τὸ ἔλεός σου προφθάσει με.

Στίχ.\Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός, καὶ ἐκ τῶν
ἐπανισταμένων ἐπ' ἐμὲ λύτρωσαί με.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Μαρτυρικά.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων, πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν
Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαυται, καὶ τῶν ἀνθρώπων
τὸ γένος, πίστει διασώζεται.

Στίχ.\Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις λέγοντες· Ἡμεῖς
στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ
βασάνοις ἀναλώσητε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν
δύναμιν.

Στίχ.\Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ
Κύριος.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἣν ἐκτίησασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ
μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνίκησατε, ἀλλὰ καὶ
μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε· ἀσθενοῦντας θεραπεύετε,
ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ.\Μακάριοι οὗς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον.

Ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ
διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἠχούσης τῆς σάλπιγγος,
νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ, πάντες ἀναστήσονται πρὸς τὴν σὴν
ὑπάντησιν, Χριστὲ ὁ Θεός· τότε Δέσποτα, οὗς μετέστησας ἐξ
ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν ἁγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ
πνεύματα τῶν σῶν δούλων Χριστέ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Φωτός·
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τῶ ΣΑΒΒΑΤῶ ΠΡΩΪ

ΕΝ Τῶ ΟΡΘῶ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα Μαρτυρικά.

Ἦχος β'.

Ὁ φαιδρύνας τοὺς ἁγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς
ὀσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος Χριστὲ ὁ
Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τὴν
εὐχὴν κατεύθυνον, ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν ἁγίοις
ἀναπαυόμενος.

Ἀθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθεῖσα τοῖς αἵμασιν
ὑμῶν, καὶ ἅγιοι αἱ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν·
ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ
παύσησιν ἐκηρύξατε. Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι
δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστολοι Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Τεράρχαι Ὅσιοι καὶ
Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν
τηρήσαντες, παύσησιν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν
αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε
μυστήρια· τῆ ἀγνεῖα ἐσφραγισμένα, καὶ παρθενία
φυλαττομένα, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα
ἀληθινόν· αὐτὸν ἱκέτευσεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερα Καθίσματα, μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, ἦτοι μετὰ τὸν Ἀμωμον, καὶ τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια.

Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ἔ-

χοντες οἱ Ἅγιοι, περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησαν· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτήρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμα. Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα.

Ὁ νεκρῶν καὶ τῶν ζώντων ὡς Θεός, ἐξουσίαν ἀπάντων ἐσχηκῶς Ζωοδότα, πρόσχες ταῖς δεήσεσι τῶν δούλων σου, δεῖξόν σου τὰ σπλάγχνα τὰ φιλόανθρωπα, καὶ δίδου τὴν ἄφεσιν ψυχαῖς, ὡς μετέστησας, ἐπ' ἐλπίδι τῆς εἰς σέ, ὁ δι' εὐσπλαγχνίαν ὑπεράγαθος.

Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σου, καὶ εἴ τι ἐν βίῳ ἤμαρτον, συγχώρησον· οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ σὺ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μεταστῆσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μῆτερ ἁγία, ἡ τοῦ ἀχράντου φωτός, ἀγγελικοῖς σε ὕμνοις τιμῶντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Κανὼν εἰς πάντας τοὺς Ἁγίους, οὗ ἢ ἀκροστιχίς ἀνευ τῶν Θεοτοκίων, ἐκτὸς τῆς θ' ᾠδῆς·

Δούλ(οις ἔ)παινον γνησίοις Θεοῦ φέρω, ὁ Ἰωσήφ.

Ἦχος β'. ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν Μωσέως ᾠδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον ψυχὴ·

» Βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν,

» οὗτός μου Θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν.

Τροπάρια.

Διωγμοὺς χαλεπούς, καὶ αἰκισμοὺς σφοδροὺς καρτερικῶς, ἐνεγκόντες Ἀθληταί, πᾶσαν τὴν πλάνην ἐκ τῶν περάτων, σθένει θεϊκῷ ἐδιώξατε.

Οἱ Θεοῦ λειτουργοί, καὶ Τεράρχαι φέγγει νοητῶ,
ἀπαστρέπτοντες σαφῶς, πρὸς φῶς ὠδήγησαν εὐσεβείας, πάντων
εὐσεβῶν τὰ πληρώματα.

Ὑπερήφανον νοῦν, ταπεινωθέντες Ὅσιοι καλῶς, κατεκλίνατε
εἰς γῆν, καὶ ὑψωθέντες ἐνθέοις τρόποις, πᾶσι ταπεινοῖς
βοηθεῖτε ἀεὶ.

Νεκρώσιμον.

Λαμπροτάτου φωτός, καὶ αἰωνίου δεῖξον κοινωνούς,
εὐφροσύνης ὡς Θεός, οὓς περ μετέστησας τῶν προσκαίρων,
δούλους σου πιστούς, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αἰ ἀσκήσει στερόῳς, ἡγωνισμέναι καὶ ἀθλητικῶς, καθελοῦσαι
τὸν ἐχθρόν, σεμναὶ γυναῖκες Θεοκυῆτορ, σοὶ περιεστῶσαι
εὐφραίνονται.

Κανῶν, εἰς Κοιμηθέντας, οὔ ἢ ἀκροστιχίς·

Τοῖς τεθνεῶσι δεύτερον πλέκω μέλος. Ποίημα Θεοφάνους.

Τῶ τὴν ἄβατον.

Τῶ θανάτῳ σου, καταπατήσας θάνατον, θείας ζωῆς ἀνέβλυσας,
ἀϊδιότητα· ἦν παράσχου Ἀγαθέ, ταῖς τῶν κοιμηθέντων
ψυχαῖς, ταῖς τῶν Μαρτύρων σου, πρεσβείαις ἄφεσιν,
πταισμάτων χαριζόμενος.

Ὁ τὸ πλούσιον, ἀεὶ πηγάζων ἔλεος, τοῖς εὐσεβῶς
Φιλάνθρωπε, προσδεχομένοις σε, ἐν τῷ οἴκῳ σου Χριστέ, ἐν
τῇ θαυμαστῇ σου σκηνῇ, τόπον ἀνέσεως παράσχου Δέσποτα,
τοῖς δούλοις σου ὡς εὔσπλαγχνος.

Τσχυρότατος, κατὰ θανάτου γέγονας· ὅθεν αὐτὸν ἐδέσμευσας,
ἡμᾶς ῥυσάμενος· καὶ νῦν ῥῦσαι τῆς αὐτοῦ, τοὺς
κεκοιμημένους φθορᾶς ὡς ὑπεράγαθος, τῆς σῆς ἐλλάμψεως,
τὴν μέθεξιν δωρούμενος.

Θεοτοκίον.

Στερεώσασα, τὴν κλονουμένην φρένα μου, Μῆτερ Θεοῦ
βεβαίωσον, θείοις προστάγμασι, τοῦ Τεχθέντος ἐκ τῆς σῆς,
καθηγιασμένης γαστρός, καὶ καταργήσαντος, τοῦ ἄδου
Δέσποινα, τὸ ζοφερὸν βασίλειον.

Ῥδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στειωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός,
» ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργὲ τῶν
» ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Τροπάρια.

Πυρωθέντες τῷ πυρί, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἀθλοφόροι,
τῶν βασάνων τὴν πυράν, ὄροσισμῶ τοῦ παντουργοῦ, ἔσβεσαν
Πνεύματος.

Ἀγιώτατοι Χριστοῦ, Τεράρχαι καὶ σεπτοί, Ὅσιων δῆμοι, ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν, τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, ἐκδυσωπήσατε.

Τερώτατος χορός, τῶν ἐνθέων Προφητῶν ἐμεγαλύνθη, καὶ
γυναίων πληθῆς, ἐναθλήσασα στερόδως, δόξης ἐπέτυχον.

Νεκρώσιμον.

Νεκρωθεὶς ἐπὶ Σταυροῦ, ἔδωρήσω τοῖς θνητοῖς ἀθανασίαν· ἦς
τυχεῖν τοὺς πρὸς σέ, καταξίωσον Χριστὲ μεταχωρήσαντας.

Θεοτοκίον.

Μετὰ πάντων Προφητῶν, καὶ Γυναίων ἱερῶν Θεὸν Παρθένε, τὸν
τεχθέντα ἐκ σοῦ, ἐκδυσώπει ἐκτενῶς, τοῦ οἰκτειρήσαι ἡμᾶς.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας.

Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας.

Ταῖς τῆς σῆς ὠραιότητος λαμπηδόσιν, ἀυγάζεσθαι τοὺς
πίστει κεκοιμημένους, εὐδόκησον ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει, μετὰ
Μαρτύρων σου· σὺ γὰρ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος,
πλήν σου Κύριε.

Ἐν τόποις ἀναψύξεως ὡς οἰκτίρμων, ἐν χώρᾳ Ἀβραάμ τε τοῦ
ἐκλεκτοῦ σου, ἀξίωσον ἀυλίζε-

σθαι τοὺς σοὺς δούλους, τοὺς σοὶ κραυγάζοντας·

Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου

Κύριε.

Θαλάμοις οὐρανίοις περιπολεύειν, φρονίμοις ταῖς παρθένοις
συνεισελθόντας, ὑπόδεξαι τοὺς δούλους σου λαμπαδούχους,
οὐς περ μετέστησας, τῷ σῶ βουλήματι ἐκ τῶν προσκαίρων
Δέσποτα, μόνε φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα, καὶ πρὸς γῆν με ἀποστραφέντα, ἀνέστησας
τεκοῦσα τὸν Ζωοδότην, ἀνήγαγες ἐξ ᾄδου με κατωτάτου, τὸν
Θεοτόκον σε πίστει δοξάζοντα, καὶ τιμῶντα Πάναγνε, σὲ τὴν
πανύμνητον.

Ῥδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης προ-
» βλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν· τὴν ἀκοὴν σου, ἀκήκοα
» καὶ ἐφοβήθην, ὅτι ἀπὸ Θαιμάν, ἐξ ὄρους ἁγίου, κα-
» τασκίου ἐπεδήμησας Χριστέ.

Τροπάρια.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ τὰ παθήματα, εὐκλεεῖς Ἀθλοφόροι,
μιμησάμενοι καλῶς, κατατεινόμενοι ἔχαιρον, πολλαῖς
βασάνοις, τὰς αἰωνιζούσας ἀντιδόσεις σκοποῦντες, ὧν
τυχόντες μακαρίζονται αἰεὶ.

Νόμους τηροῦντες τοῦ Πνεύματος, Τεράρχαι προφρόνως,
ἐπωκείλατε λαούς, ὡς κυβερνῆται πανάριστοι, πρὸς θεῖον
ὄρμον, καὶ μετατεθέντες ἐκ τῶν κάτω θορύβων, πρὸς γαλήνην
μετηνέχθητε ζωῆς.

Γῆς παρεπίδημοι ὦφθητε, μεταθέντες Πατέρες, τὸ πολίτευμα
ὑμῶν, ἐν οὐρανοῖς, καθὼς γέγραπται, εὐσεβοφρόνως, καὶ
σαρκὸς τὰ πάθη, χαλινώσαντες πόνοις ἐγκρατείας, τῇ
δυνάμει τοῦ Χριστοῦ.

Νέκρωσιν θεῖαν ποθήσασαι, τὴν ζωὴν τὴν ἀγήρω, προξενούσαν
ἀληθῶς, διὰ βασάνων καὶ θλίψεων, καὶ ἐγκρατείας, τίμιαι
γυναῖκες, ἠξιώθητε ταύτης, δυσωποῦσαι τὸν Χριστὸν ὑπὲρ
ἡμῶν.

Νεκρώσιμον.

Ἦν μετεβίβασας Κύριε, τῶν προσκαίρων τοῦ βίου,
πολυάριθμον πληθύν, ἐν ὀρθοδόξῳ λατρεύσασαν, Λόγε σοι
πίστει, πάσῃ σωζομένων, τῇ πληθύϊ συνάψας, αἰωνίου
καταξίωσον ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Ὅρος κατάσκιον βλέπει σε, ἀρεταῖς ὁ Προφήτης, Θεοτόκε
Ἀββακούμ, ἐξ οὗ ἐπέφανε Κύριος ὁ Θεός, ἀφράστως ἀρετῇ,

καλύψας ούρανοῦς, καὶ τὸ γένος ἀνθρώπων, διασώσας ἐκ φθορᾶς.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας. Ὑμῶ σε, ἀκοήν.

Ἐλπίδι, καὶ ἀγάπῃ ζήσαντας, καὶ φρονήματι ὀρθοδόξῳ, τῆς ὑπὲρ νοῦν δόξης σου, ἀξίωσον τοὺς σοὺς οἰκέτας Χριστέ, τῆ πολλῆ φιλανθρωπία σου, τῶν εὐκλεῶν Μαρτύρων ταῖς δεήσεσι.

Ὡς ἔχων, τῆς τρυφῆς ἀέναον, τὸν χειμάρρουν ἀεὶ ποτίζεις, τοὺς ἐκλεκτοὺς Κύριε, μεθ' ὧν καὶ νῦν τοὺς μεταστάντας Χριστέ, τῆ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνία σου, παρὰ τὸ ὕδωρ θρέψον τῆς ἀφέσεως.

Σὺ ζώντων, κυριεύεις Δέσποτα, καὶ θανάτου ἐξουσιάζεις· Σὺ τοὺς ἐκ γῆς χώματι, δυνάμει σου ἐξαναστήσας· διὸ τοὺς πρὸς σὲ μεταφοιτήσαντας, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Σῶτερ κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον.

Τάσω, τὸ τῆς Εὐᾶς σύντριμμα, καὶ τὴν πάλαι ταλαιπωρίαν· τὸν Κτίστην γὰρ τέτοκας, τοὺς πτώματι καταρράγέντας ἡμᾶς, ἀνορθῶσαι τὸν δυνάμενον, Θεογεννητορ μόνη μητροπάρθενε.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτήρ μου διασκεδά-

» σας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου, καταύγασόν με ὡς

» μόνος, τῆς εἰρήνης Βασιλεύς.

Τροπάρια.

Σὲ ποθοῦντες Οἰκτίρμον, ἐμίσησαν πάντα κόσμον, οἱ γενναῖοι Ἀθλοφόροι, προσομιλοῦντες βασάνοις, ἀπαρνήσει τῆς σαρκός.

Τεράρχαι Προφῆται, καὶ Ὅσιοι θεοφόροι, ταῖς τοῦ Πνεύματος ἀκτίσι, φωταγωγοῦντες τὴν κτίσιν, σκότος λύετε παθῶν.

Οἱ ὀσιώτατοι Πατέρες, Προφῆται καὶ Τεράρχαι, καὶ ἀοίδιμοι γυναῖκες, σοὶ τῷ Δεσπότῃ τῶν ὅλων, εὐηρέστησαν Χριστῷ.

Νεκρώσιμον.

Ἰκετεύομεν Σῶτερ, οὓς ἐξ ἡμῶν προσελάβου, ἐν χορῷ τῶν ἐκλεκτῶν σου, κατασκηνώσας, μετόχους, δεῖξον κρείττονος ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, τὸ καύχημα τῶν Μαρτύρων, καὶ Ὁσίων καὶ Δικαίων, πάσης ἡμᾶς τυραννίδος, ἐξελοῦ τῶν πειρασμῶν.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας.

Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Νενεκρωμένους ἡμᾶς, καὶ τεθειμένους ἐν φρουρᾷ ἡγείρας, ἐκ ζοφερῶν τοῦ ἄδου κευθμώνων, ἀρπάσας Ἀγαθέ, καὶ δείξας ἁγίων Μαρτύρων στρατεύματα.

Διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς παραγέγονας, Χριστὲ δέξαι νῦν, τοὺς εὐσεβῶς πρὸς σὲ μεταστάντας, καὶ κόλποις Ἀβραάμ, καὶ μετὰ Λαζάρου αὐτοὺς κατασκήνωσον.

Ἐλυσας Δέσποτα, τὸν χρόνιον μου καὶ μακρὸν πόλεμον, τὸν πρὶν πρὸς σέ, μεσίτης καὶ πρέσβυς εἰρήνης γεγονώς· καὶ νῦν τοὺς σοὺς δούλους, οἰκτείρας ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τὴν σκέπην σου, οἱ πεποιθότες ἐπὶ σοί, ζήσονται, Μήτηρ Θεοῦ· τὸν γὰρ Ζωοδότην ἐγέννησας ἡμῖν, τὸν ζωοποιοῦντα, τὰ πάντα βουλήματι.

Ῥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

» Βυθῷ ἁμαρτημάτων, συνέχομαι Σωτήρ, καὶ ἐν

» πελάγει τοῦ βίου χειμάζομαι, ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἴω-

» νᾶν ἐκ τοῦ θηρός, κἄμὲ τῶν παθῶν ἀνάγαγε, καὶ

» διάσωσόν με.

Τροπάρια.

Στερόροητι καρδίας, ἐχθρὸν οἱ Ἀθληταί, ἀντιταξάμενοι, τοῦτον κατέβαλον, καὶ ἔλαβον νίκης στέφος ἐκ Θεοῦ· διὸ ἐκτενῶς πρεσβεύουσι, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεοῦ τοὺς Τεράρχας, τιμήσωμεν πιστῶς, καὶ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ μακαρίσωμεν, σωζόμενοι ταῖς δεήσεσιν αὐτῶν, ἐκ πάσης ὀργῆς καὶ θλίψεως, καὶ κακίας τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐνήλησε Γυναίων, ὁ ἔνθεος χορός, καὶ ἐν ἀσκήσει Θεὸν ἐθεράπευσε, καὶ ἔτυχε Βασιλείας οὐρανῶν. Αὐτῶν προσευχαῖς τὸν κόσμον σου, σῶσον μόνη Τησοῦ.

Νεκρώσιμον.

Ὁ πλάσας Ζωοδότα, τὸν ἄνθρωπον ἐκ γῆς, τοὺς ἐξ ἡμῶν μεταστάντας ἀνάπαυσον, τὴν ἄφεςιν παρεχόμενος αὐτοῖς Χριστέ, τῶν κακῶν ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ οἰκτίρμων Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ἁγία Θεοτόκε, ἀγίασον ἡμῶν, τοὺς λογισμοὺς καὶ τὸ φρόνημα στήριξον, καὶ σῶσον ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ, ἀτρώτους ἡμᾶς δοξάζοντας, σοῦ τὸ ἔλεος Ἁγνή.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας.

Ἐν ἀβύσσῳ παισμάτων.

Τῆς ἀφράστου καὶ θείας λαμπρότητος, ἔνθα τῶν Μαρτύρων χοροὶ καταξίωσον, οὐς ἀπὸ γῆς μετέστησας, παντουργῶ σου βουλήσει Φιλάνθρωπε.

Ἐλλαμφθῆναι τῷ κάλλει τῆς δόξης σου, τοὺς καταλιπόντας τὸν βίον ἀξίωσον, καὶ πρὸς τὸ φῶς σου Δέσποτα, μετακεχωρηκότας τὸ ἄφραστον.

Θεοτοκίον.

Ἐυομένη προθύμως ἐπίφανον, τοὺς προσκαλουμένους σε, πάναγνε Δέσποινα, ἢ τὸν Χριστὸν γεννήσασα, τὸν ζωῆς καὶ θανάτου δεσπόζοντα.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὰ Χερουβεὶμ μιμούμενοι, παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ,

» ἐχόρευον βοῶντες· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀλη-

» θεία καὶ κρίσει ἐπήγαγες, ταῦτα πάντα διὰ τὰς

» ἁμαρτίας ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος καὶ δεδοξασμένος,

» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἐπομονῆ κατέβαλον, οἱ Ἅγιοι τὸν βελίαρ, ὑπενεγκόντες πᾶσαν, πεῖραν βασάνων χαλεπῶν, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ τὸν Θεὸν ἠγάπησαν, τὸν παθόντα διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Αὐτῶν προσευχαῖς, σῶσον πάντας Λόγε, πειρασμῶν καὶ κινδύνων.

Φωτοειδεῖς Τεράρχαι, καὶ Ὅσιοι καὶ Προφῆται, καὶ Τερομαρτύρων, ἢ ἀξιάγαστος πληθὺς, καὶ γυναικῶν ἁγίων

ἅγιος κατάλογος, ἐν ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει, ἐκλάμπας
φαιδρῶς, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ, δέησιν ποιεῖσθε, ὅπως ἐλεηθῶμεν.

Νεκρώσιμον.

Ἐνθα ὀδύνη πέφευγε, στεναγμός τε καὶ λύπη, ὅπου τὸ φῶς
ἐκλάμπει, Χριστὲ τοῦ σοῦ προσώπου, ἐνθα Ἁγίων δῆμοι, νῦν
περιχορεύουσι, τάξον πάντα τοὺς μεταστάντας ἀφ' ἡμῶν, τὰ
πταισμάτα αὐτῶν πάντα παραβλέψας, ὡς ὁ μόνος ἐλεήμων.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Μαρτύρων Ἄχραντε, μετὰ ὁσίων πατέρων, καὶ προφητῶν,
πασῶν τε τῶν ὁσίων γυναικῶν, τὸν ἐν ἀγίοις μόνον
ἐπαναπαυόμενον, ἐκδυσώπει ἡμᾶς καθαγιᾶσαι ἀγνή, ἀγίαις ἐν
φωναῖς, τοὺς δοξολογοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας.

Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ὁ ὦν καταβέβηκας, ἐπὶ τὸ σῶσαι, τὸ πάλαι πλανώμενον,
ἄνθρωπον γένος Κύριε· διό σε οἱ Μάρτυρες, ἀεὶ
καθικετεύουσι, τούτους οὓς μετέστησας ἐκ γῆς, ἐν γῆ
πραέων, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Νεκρώσει τὴν νέκρωσιν, ἀπετινάξω, ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος,
αὐτὸς ὁ μόνος γενόμενος· καὶ νῦν τῆς νεκρώσεως, τῆς
ἁμαρτίας Δέσποτα, λύτρωσαι τοὺς δούλους σου, δεικνύς, καὶ
κληρονόμους τῆς Βασιλείας σου.

Πολλὴ σου καὶ ἄφατος, ἡ εὐσπλαγχνία, ἀμέτρητος ἄβυσσος, ἡ
τῆς φιλανθρωπίας σου· πταισμάτων οὓν ἄφεςιν, τοῖς
μεταστᾶσι Χριστὲ δίδου, καὶ τῆ χάριτι τῆ σῆ,
κεκαθαρμένους αὐτοὺς ἀνάδειξον.

Θεοτοκίον.

Λυχνία γεγένησαι, τῆς θείας δόξης, ἀπαύγασμα φέρουσα,
Παρθένε διὰ Πνεύματος, ἡμῖν φανερούμενον, καὶ τὴν τοῦ
ῥῆδος ἀχλύν, φέγγει τῆς θεότητος, αὐτοῦ ἐξαφανίζον,
θεοχαρίτωτε.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν τῇ βιάτῳ Μωσῆ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν

» Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐ-

» λογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ἐεῦσαν τὸ αἷμα ὑμῶν, καθηγίασε πᾶσαν, Ἀθλοφόροι τὴν κτίσιν, καὶ ἐξήρανε σαφῶς, τὴν χύσιν τῆς ἀπάτης καὶ τῶν πιστῶν τὰς ψυχάς, κατήρδευσε πλουσίως.

Ἦφθη χορὸς Ἀσκητῶν, ἱερέων τε δῆμος, καὶ Γυναίων ἁγίων, Προφητῶν τε εὐκλεῶν, ὁμότιμος Ἀγγέλων, ἀγγελικῶς ἐπὶ γῆς, ἐν Πνεύματι βιώσας.

Νεκρώσιμον.

Οὗς ἐξ ἡμῶν Ἰησοῦ, προσελάβου ἐν κόλποις, Ἀβραὰμ κατατάξας, μετὰ πάντων ἐκλεκτῶν, ἀνάπαυσον, παρέχων, ἁμαρτημάτων αὐτοῖς, ὡς πανοικτίρμων λύσιν.

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ ἀγνή, μετὰ πάντων Μαρτύρων, Προφητῶν καὶ Ὁσίων, καὶ ἁγίων Γυναικῶν, καὶ Τερομαρτύρων, κατοικτειρήσαι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα δυσώπει.

Κανὼν εἰς Κοιμηθέντας.

Κάμινος ποτέ, πυρός.

Ἐδειξας ἡμῖν, τοῦ δυσμενοῦς θανάτου, τὰς διεξόδους ὡς ἀθάνατος, τῇ θείᾳ δυνάμει σου, τὰς εἰσόδους δὲ ἐγνώρισας, τὰς τῆς ζωῆς Ἀθάνατε· ἧς περ οἱ Μάρτυρές σου, νῦν ἐπαξίως ἐπέτυχον.

Κάλλους νοητοῦ, τοῦ σοῦ κατατρυφήσαι, τοὺς μεταστάντας καταξίωσον, τὸ αἶσχος τὸ δύσμορφον, ἐκκαθαίρων ὡς φιλάνθρωπος, τῆς ἁμαρτίας Δέσποτα· μόνος γὰρ ἀνεδείχθης, τῆς ἁμαρτίας ἐλεύθερος.

Ἦρθωσας ἡμᾶς, Χριστὲ τοὺς πεπτωκότας, εἰς χοῦν θανάτου, τῷ θανάτῳ σου ζωὴν χαριζόμενος, καὶ τρυφὴν τὴν ἀτελεύτητον, καὶ χαρμονὴν ἀΐδιον, ἧς νῦν τοὺς μεταστάντας, ὡς ἐλεήμων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Μέγα καὶ φρικτόν, ὑπάρχει Θεομητορ, τῆς σῆς, λοχείας τὸ μυστήριον· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, ὃν ὁ θάνατος οὐκ ἔστερξε, καὶ τάφος οὐ διέλυσεν· ὅθεν σε Παναγία, πάντα τὰ ἔθνη δοξάζομεν.

Ῥδὴ θ'· Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν ὑπερφυῶς σαρκί, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρί, τὸν

» ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, ἐν

» ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τροπάρια.

Ἰσχυροὶ κατὰ παθῶν, δυνατοὶ κατὰ ἐχθρῶν, φανέντες
Ἀθλοφόροι, ἀπηνέγκατε νίκην, ἀθλήσαντες νομίμως, καὶ
στεφθέντες ἐκ Θεοῦ.

Ὡς Θεοῦ ἱερουργοί, καὶ ποιμένος τοῦ καλοῦ, μιμηταὶ
γεγονότες, ἐποιμάνατε αὐτοῦ, τὰ θρέμματα ὁσίως, Τεράρχαι
εὐκλεεῖς.

Σὺν ὁσίοις Ἀσκηταῖς, καὶ Προφήταις ἱεροῖς, τιμήσωμεν
γενναίων, ἀθλησάντων τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἐν τῇ ἀσκήσει,
καθελόντων τὸν ἐχθρόν.

Νεκρώσιμον.

Ἡ πανένδοξος Χριστέ, τῶν Ὁσίων σου πληθύς, ἀπαύστως
δυσωπεῖ σε· Οὓς μετέστησας πίστει, μετόχους αἰωνίου,
δεῖξον Κύριε ζωῆς.

Θεοτοκίον.

Φιλοικτίρμονα Θεόν, ἡ κυήσασα σαρκί, μετὰ πάντων Ἀγίων,
καθικέτευε ἀεὶ, κινδύνων ἡμᾶς σῶσαι, μητροπάρθενε Ἄγνη.

Κανῶν εἰς Κοιμηθέντας.

Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα.

Ἐχων ἐξουσίαν καὶ ζώντων, καὶ νεκρῶν Ζωαρχικώτατε, τοῖς
ἀπὸ γῆς πρὸς σὲ μεταφοιτήσασι, κληρουχίαν ἐν οὐρανοῖς,
παράσχου καὶ λαμπρότητα, τὴν τῶν ἁγίων Δέσποτα, καὶ τῶν
ἐνδόξων Ἀθλοφόρων σου.

Λόγος ὦν ὁ πάλαι, τὸ εἶναί μοι διδοῦς Ζωαρχικώτατε, καὶ
τὸ εἶναι πάλιν χαριζόμενος, ἐν τοῖς κόλποις τοῖς
ὀρεκτοῖς, Ἀβραὰμ τοῦ προπάτορος, τοὺς μεταστάντας δούλους
σου, ὡς ἐλεήμων καταξίωσον.

Ὅλος χρηματίζεις Σωτήρ μου, γλυκασμὸς φωτοειδέστατος,
ὅλος ὑπάρχεις ἔφεσις ἀκόρεστος· τὸν χειμάρρουν τὸν τῆς
τρυφῆς, καὶ ὕδωρ τῆς ἀφέσεως, τοὺς κοιμηθέντας πότισον,
ἀκαταπαύστως σὲ δοξάζοντας.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν Θεοτόκον ἀξίως, οἱ πιστοὶ νῦν μακαρίζομεν, τοῖς
θεοπνεύστοις λόγοις σου ἐπόμενοι· σὺ γὰρ μόνη τοῖς ἐπὶ
γῆς, Θεὸν ἐκυοφόρησας, τὸν τοῦ θανάτου λύσαντα, τὴν
δυναστείαν Μητροπάρθενε.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν, Μαρτυρικά.

Ἦχος β'.

Τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λαβόντες, οἱ ἅγιοι Μάρτυρες,
ὄπλον ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ διαβόλου τὴν ἰσχὺν
κατήργησαν, καὶ λαβόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος ἡμῶν
γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύοντες.

Τῶν Ἁγίων σου τὰ πλήθη, δυσωποῦσί σε Χριστέ· Ἐλέησον ἡμᾶς
ὡς φιλάνθρωπος.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμῶν ὑμῶν τὰ λείψανα, ὧ ἀθλοφόροι
Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον οὐράνιον
ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο ἱερέων ἐστὲ τὸ καύχημα, βασιλέων
τὸ νῆκος, Ἐκκλησιῶν ἢ εὐπρέπεια.

Νεκρώσιμον.

Οἶμοι οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχὴ, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος!
οἶμοι πόσα δακρύει τότε, καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεῶν αὐτήν!
πρὸς τοὺς Ἀγγέλους τὰ ὄμματα ῥέπουσα, ἄπρακτα
καθικετεύει· πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα,
οὐκ ἔχει τὸν βοηθοῦντα. Διὸ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,
ἐννοήσαντες ἡμῶν τὸ βραχὺ τῆς ζωῆς, τοῖς μεταστᾶσι τὴν
ἀνάπαυσιν, παρὰ Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅλην, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδαπανήσας ὁ τάλας, νῦν
κατελήφθην Ἀγνή, πάσης ὁλος ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως·
προσεγγίζοντα βλέπων δέ, τὸν θάνατον, οἶμοι! τρέμω τὸ
κριτήριον τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· οὗ περ ἐξελοῦ με
Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα
ἐπίστρεψον, καὶ σῶσόν με.

Εἰ δέ ἐστιν, Ἀλληλούϊα, λέγομεν τὰ Μαρτυρικὰ εἰς τοὺς
Αἶνους,

Ἀπόστιχα δὲ ταῦτα.

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ῥύμην, τοῦ θανάτου καὶ φθοράν, σοῦ τῷ ζωηφόρῳ θανάτῳ,
καθεῖλες Δέσποτα· πᾶσι δὲ ἐπήγασας ζωὴν αἰώνιον, καὶ
νεκροῖς ἐξανάστασιν, Σωτήρ ἐδωρήσω· ὅθεν σου δεόμεθα, καὶ
νῦν ἀνάπαυσον, πίστει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, καὶ τῆς
ἀκηράτου σου δόξης, τούτους καταξίωσον Φιλάνθρωπε.

Στίχ.\Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Ἦνα, τοὺς ἀνθρώπους κοινωνούς, θείας Βασιλείας ἐργάση,
σταυρὸν ὑπέμεινας, θάνατον ἐκούσιον καταδεξάμενος· διὰ
τοῦτο δεόμεθα, τῇ σῆ εὐσπλαγχνίᾳ, μετόχους ἀνάδειξον τῆς
Βασιλείας σου, πίστει τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας, καὶ τοῦ
γλυκυτάτου σου κάλλους τούτους καταξίωσον, Φιλάνθρωπε.

Στίχ.\Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀύλισθήσονται.

Τρόμῳ, τῷ φρικτῷ καὶ φοβερῷ, βήματι τῷ σῷ παρεστῶτες, οἱ
ἀπ' αἰῶνος νεκροί, ψῆφον ἀναμένουσι, τὴν σὴν δικαίαν
Σωτήρ, καὶ τὴν θείαν ἐκδέχονται, δικαιοκρισίαν· τότε
φεῖσαι Δέσποτα, Σῶτερ τῶν δούλων σου, πίστει τῶν πρὸς σὲ
μεταστάντων, καὶ τῆς αἰδίου τρυφῆς σου, καὶ μακαριότητος
ἀξίωσον.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Δεῦτε, τὴν Μητέρα τοῦ φωτός, ὕμνοις ἀσιγήτοις βοῶντες,
πάντες δοξάζωμεν· αὕτη γὰρ ἐκύησε, τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ
τὸ Χαῖρε προσάξωμεν, ὡς μόνη τεκούση, πάντων ἀρχαιοτάτον,
τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν. Χαίροις τὸν τὴν Εὐαν τεκοῦσα, πάλιν
ἀναπλάσαντα· Χαίροις, ἄχραντε Παρθένε ἀπειρόγαμε.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Οἱ Μακαρισμοί.

Τὴν φωνὴν σοι προσάγομεν, τοῦ ληστοῦ καὶ βοῶμέν σοι·
Μνήσθητι ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Τοῦ Χριστοῦ τὰ παθήματα, μιμησάμενοι Μάρτυρες, πάθη
ποικίλα βροτῶν, ἀεὶ θεραπεύετε.

Σὺν Προφήταις Ἀπόστολοι, σὺν Ὅσιοις Διδάσκαλοι, τῷ πάντων
Δημιουργῷ, καλῶς εὐηρέστησαν.

Μετὰ πάντων ἀνάπαυσον, τῶν Ἁγίων σου Κύριε, οὗς
προσελάβου πιστούς, δεόμεθα δούλους σου.

Δόξα.

Ὡ Τριάς ὁμοούσιε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε οἴκτειρον, ἐκ τῶν
σκανδάλων ἐχθροῦ, πάντας λυτρουμένη ἀεὶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, μὴ παρίδης Πανάμωμε, σώζουσα
ἡμᾶς ἐκ πολλῶν, πταισμάτων καὶ θλίψεων.